

M. Jelly

123dcs.vn

M. Jelly

123dcs.vn

Những bông hồng đầu hạ

M. Delly

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục Lục

[Thông tin ebook](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

Chương 1

Chiều hôm ấy, các hội viên của hội Jockey tổ chức ăn mừng Hầu Tước Vũ Công Nguyên mới được thăng nhận vào Hàn Lâm Viện nhờ những công trình nghiên cứu lịch sử công phu của chàng, và những tiểu thuyết tâm lý mà ai ai cũng phải công nhận là có một giá trị văn chương đáng kể. Tại một trong những phòng khách sang trọng, một nhóm người, gồm những nhà quý tộc nhất nơi đó, đang vây quanh con người "bất tử" mới ấy để kiêu từ, vì ngoài kia màn đêm đã xuống, và chỉ những tay chơi hăng say là còn nán lại thôi.

Tất cả những người đàn ông trong buổi tiệc, không một ai có thể so sánh được với Công Nguyên con người có một vẻ đẹp cân đối và một tư thế sang trọng đó. Khuôn mặt chàng mang những đường nét oai phong đầy nam tính, nước da hơi xanh, cặp môi mỏng chằm biếng và đôi mắt màu xanh thẫm, đẹp nổi tiếng như chính tác phẩm của chàng. Thêm vào đó là một khổ người cao lớn, gọn gàng, một vẻ duyên dáng mềm mại, vẻ lịch thiệp cao sang, vẻ quý phái của dòng họ cổ La Mã, khiến cho người đàn ông ba mươi tuổi đó quyến rũ lạ thường.

Sự quyến rũ này lôi cuốn rõ rệt tất cả những kẻ đang vây quanh Công Nguyên để trao đổi những cái xiết tay hoặc đàm thoại cùng chàng. Những lời đối đáp thông minh ý nhị của chàng chứng tỏ là chàng thấu triệt hết ca/i tính tủy của tinh thần Pháp quốc thanh tu nhất, tuyệt mỹ nhất. Một lần nữa Bá Tước Vũ Dương, người đàn ông đứng tuổi, vẻ mặt trí thức và thông minh, có họ với Công Nguyên, lại ghé vào tai một người Nga trẻ tuổi, bạn thân của nhà văn : "Không có gì vui bằng được nghe anh ta nói chuyện, phải không anh?"

Hoàng Tử Xuân Kiệt công nhận điều đó một cách hăng say, và đưa đôi mắt xanh trong sáng và thẳng thắn của mình về phía người bạn mà anh vô cùng khâm phục.

Sau khi thi hành xong những bốn phận xã giao, Công Nguyên tiến về phía Vũ Dương, người anh họ của chàng:

– Anh có xe đây không?

Ngoài những tài năng thiên phú, Công Nguyên còn có một giọng nói trầm ấm vô cùng quyến rũ.

– Không, nhưng có một chiếc taxi đang đợi tôi ngoài kia.

– Hay là để tôi đưa anh về?

– Thế thì còn gì bằng nữa, nhất là tôi lại rất thích những chiếc xe hơi của chú.

– Vậy tối nay tôi sẽ đưa anh về... Ngày mai gặp lại nhé, Xuân Kiệt. Tôi đợi anh lúc 2 giờ ngày mai đó.

- Vâng, chào anh.

Rồi quay sang Vũ Dương, Xuân Kiệt tiếp:

– Cho tôi gửi lời thăm bà nhà nhé.

Sau khi bắt tay người bạn trẻ, Vũ Dương và Vũ Công Nguyên rời khỏi phòng khách. Bên ngoài một chiếc xe hơi sang trọng lịch sự đang chờ đợi Công Nguyên. Chàng lên xe với người anh họ, nói cho bác tài biết địa chỉ của Vũ Dương, rồi dựa mình vào nệm xe êm ái, chàng lẩm bẩm bằng một giọng mỉa mai nóng nảy:

– Thật là một công việc cực nhọc và ngu xuẩn!

Vũ Dương đập vào vai Công Nguyên:

– Chú chán những lời chúc tụng, những lời hâm mộ thật sao? Chú thật kỳ quặc!

– Tôi chán tất cả ! Nhưng thôi, bây giờ chúng ta nói những chuyện khác. Nhân tiện chỉ có hai ta, tôi muốn nhờ anh một việc... Không biết tôi đã nói với anh về chuyện tôi định lấy vợ lần nữa chưa nhỉ?

– Chưa, nhưng tôi đã được bà Đức Hoà cho hay rồi, Bà ấy có vẻ rất buồn vì chú đã chê tất cả các đám khá nhất mà bà đã lựa cho chú trong thành phần quý phái ở đây.

– Đám nào cũng hoàn toàn tốt đẹp hết ! Nhưng làm sao được, tôi có lý tưởng của riêng tôi chứ. Vũ Dương ngạc nhiên quay nhìn người em họ. Đôi mắt Công Nguyên đang lóe lên một ánh mĩa mai huyền hoặc.

– Công Nguyên, chú mà cũng nghĩ đến lý tưởng à ?

Công Nguyên bật ra một tiếng cười chế diễu:

– Anh nói gì kỳ vậy, có gì mà anh ngạc nhiên? Tôi chắc anh vẫn nghi ngờ là một con người hoài nghi như tôi không thể có được bất cứ một lý tưởng nào trong đầu phải không? Kể ra, trong trường hợp này dùng chữ lý tưởng thì cũng không đúng, vì đây chỉ vốn vẹn là một cuộc hôn nhân theo lý mà thôi.

– Vậy chú đã chọn rồi à?...

– Tôi chưa chọn ai cả, anh ạ Tôi chưa tìm thấy... nói sao nhỉ... Người trong mộng? Không n'oi thể có vẻ xa vời quá... Loại người tôi ưa? Tầm thường quá... Tóm lại, người mà tôi đang tìm kiếm.

– Trời ơi! Sao chú khó khăn thế! Tất cả đàn bà đều quì dưới chân chú và chú cũng biết là kẻ nào có điểm phúc được chú chọn lựa sẽ làm các người kia ghen điên lên kia mà.

– Không có gì đáng để người ta ganh với kẻ sẽ trở thành vợ tôi đâu anh ạ Công Nguyên thản nhiên nói.

Vũ Dương hỏi sừng sốt nhìn bạn :

– Sao vậy chú ?

Công Nguyên lại phát ra một tiếng cười nhỏ chế diễu, một tiếng cười đã trở thành thói quen:

– Ấy ! đừng có tưởng tôi giống "con yêu râu xanh" đấy nhé!... Tuy người ta đã đồn nhiều chuyện như vậy liên quan đến Phương Nam người vợ trước của tôi. Chàng khế nhún vai nói tiếp - Tôi để mặc kệ họ muốn nói gì thì nói, những chuyện đó thật ngu xuẩn. Ngày nay tôi nghĩ không còn ai nhắc tôi nữa... Còn về bà Hầu Tước Vũ Công Nguyên tương lai, tôi nghĩ không bà nào sẽ có thể dễ dàng sống một cuộc đời đứng đắn ẩn dật mà tôi muốn ở người vợ thứ hai này. Khuôn mặt hốt hoảng của Vũ Dương có lẽ buồn cười lắm nên Công Nguyên không thể nhín được bật một tiếng cười thật trẻ trung, thẳng thắn, không pha một chút mĩa mai nào cả. Điều này rất hiếm có nơi chàng. Vũ Dương hỏi :

– Chú muốn sống ẩn dật sao?

– Đâu có ! Không phải tôi mà là vợ tôi kìa. Để tôi giải thích cho anh nghe...

Chàng lười biếng dựa mình vào nệm xe. Dưới ánh sáng dịu dàng của ngọn đèn nhỏ trong xe, Vũ Dương thấy đôi mắt sâu của bạn sáng lên dưới hàng mi rậm... Công Nguyên nói:

– Tôi không nói anh cũng biết cuộc hôn nhân đầu tiên của tôi là cả một sự lầm lẫn. Chưa bao giờ có hai bản tính lại đối ngược với nhau như tính tình của Phương Nam và của tôi. Chúng tôi đã đau khổ nhiều... Và tôi đã tự hứa sẽ không bao giờ làm lại cuộc thí nghiệm đó một lần nữa. Tuy nhiên tôi vẫn ao ước tái hôn hầu có một kẻ nối dõi, vì tôi là người cuối cùng trong dòng họ Đó là lý do chính. Ngoài ra tôi cũng muốn cho bé Lãm Thúy có một người mẹ vì tình trạng sức

khỏe của nó rất kém. Các cô giáo và quản gia của nó cứ bị thay đổi hoài khiến mẹ tôi không vui.

– Rồi sao?

– Vì vậy, tôi muốn lấy một người đàn bà trẻ, đứng đắn, yêu trẻ con, ghét giao thiệp, vui vẻ chịu sống suốt năm ở Arnelles, lâu lâu mới gặp mặt tôi một lần và không bao giờ được quyền đòi hỏi gì cả. Tôi không muốn lấy một người vợ nhẹ dạ, có những sở thích tinh thần hay nghệ thuật quá lỗ lã. Tôi cần một người đàn bà đứng đắn, thông minh trung bình nhưng sáng suốt, và nhất là không quá đa cảm ! Trời ơi ! Những người đàn bà đa cảm, lãng mạn, cuồng nhiệt ! Rồi những tiếng khóc, những cơn nóng giận, những cảnh ghen tương, những cảnh điên đầu mà Phuong Nam bắt tôi phải chịu đựng mỗi khi nàng nghĩ ra được điều gì... Tôi chán lắm.

Giọng nói của Công Nguyên đánh thép và trong vài giây mắt chàng lóe lên một tia khó chịu

– Nhưng tôi dám chắc với chú là một người đàn bà dù đứng đắn đến đâu, cũng sẽ yêu, và yêu thiết cuồng nhiệt một người chồng như chú. Vũ Dương cười nói - Điều đó không thể tránh được, chú tin tôi đi.

– Nếu nàng hội đủ những điều kiện tôi mong muốn, tôi hy vọng sẽ làm cho nàng hiểu sự vô ích và nguy hiểm của mối tình nồng nhiệt đó, vì biết không bao giờ tôi còn có thể san sẻ tình yêu với ai được nữa. Một người đàn bà chín chắn và không lãng mạn sẽ hiểu ngay tôi mong đợi gì nơi nàng, nàng sẽ sung sướng trong một cuộc hôn nhân như vậy. Bây giờ tôi hỏi anh điều này, trong số họ hàng và những người anh quen biết ở nhà quê, anh thấy có ai hội đủ những điều kiện tôi đòi hỏi không ?

– Hừm ! Thật là khó khăn với những điều kiện như vậy ! Chú biết không, cần phải là một người đàn bà có lý trí phi thường để chấp nhận sống bên lề cuộc đời trưởng giả của chồng mình, chấp nhận sống ẩn dật suốt năm ở Arnelles, khi nàng có thể trở thành một trong những người đàn bà được quyền ham muốn nhất thế giới, khi nàng có thể hưởng thụ tất cả mọi thú vui với cái gia tài to tát của chú vậy.

– Tôi cũng biết thế và trong thâm tâm, tôi sợ sẽ không bao giờ tìm ra người đó. Tuy nhiên, có thể do một sự tình cờ!... Hay là, một người con gái trẻ thật ngoan đạo?

– Một người con gái trẻ, ngoan đạo sẽ do dự khi lấy một người đứng đắn như chú.

– Có thể lắm. Tuy nhiên, tôi quên không nói anh rõ, tôi cần nhất điều đó. Tinh thần ngoan đạo mạnh mẽ nơi người đàn bà là một trong những vật bảo hộ tốt nhất, và là mộ bảo đảm chắc chắn cho người chồng.

– Nhưng lỡ cô nàng đòi hỏi ở chú sự hỗ tương về tính tình. Vũ Dương nói với một nụ cười tinh quái - vì thường thường người đàn bà thật ngoan đạo hay muốn tìm thấy nơi người chồng những tình cảm giống mình. Đây là một trở ngại khác nữa.

– À ! Anh làm tôi nản lòng mất. Công Nguyên nói nửa đùa nửa thật, và đưa tay nhặt một bông hoa quý vừa rơi từ trên cổ áo xuống đầu gối chàng - Coi nào, anh thử nhớ lại xem. Bà chị họ của tôi và anh quen biết bao nhiêu là họ hàng, bạn bè trẻ ở Franche-Comôte, ở Bretagne, ở khắp bốn phương trời nước Ph'ap...

– Phải, nhưng tôi thấy không có ai như ý chú muốn. Một người như chú không thể ư một con nhỏ ngu dốt lắm chuyện như con Phương Thao? - Không, lắm chuyện thì không được.

– Hoàng Oanh thì lại quá xấu...

– Cũng không được.

– Chú có cần phải đẹp lắm không ?

– Ngược lại, tôi không muốn ! Một người đàn bà đẹp thường thích làm đom và sẽ thích sống

trưởng giả. Không, không, tôi không muốn như vậy ! Một người đàn bà trẻ, không giống quỉ dạ xoa quá, và cần phải tao nhã, tôi nhấn mạnh điểm này, có giáo dục và tính tình bình tĩnh như mì.

– Chú đòi hỏi nhiều quá!... Coi nào... coi nào...

Vũ Dương bóp trán, cố nặn ra một ý kiến, một kỷ niệm. Công Nguyên vò nát trong tay bông hoa màu lưu hoàng. Bên trong xe không khí thật ấm áp dễ chịu và một mùi thơm kỳ lạ của bông hoa nát phảng phất quấy rối.

Vũ Dương đột nhiên ngẩng đầu lên :

– Coi nào!... Có lẽ... Chú muốn lấy một người con gái trẻ, nghèo, thật nghèo, và chú sẽ phải bao bọc gia đình nàng, gồm bố mẹ và sáu đứa em nhỏ không?

– Tiền bạc đối với tôi không thành vấn đề. Nhưng kể ra thì gia đình đó cũng hơi chướng thật.

– Cũng không đến nỗi nào đâu, vì người mẹ không bao giờ rời Jura vì bệnh tật liên miên. Họ sống trong tòa lâu đài ở Haut Sapins trên lưng chừng núi ở ngoại thành Pontarlier. Có con gái lớn tên Thiếu Lan, là con đỡ đầu của vợ tôi.

– Thiếu Lan?... Tên đẹp quá, chắc là chị đã đặt ra tên đó phải không?

– Đúng thế.

– Anh nói tiếp đi, tôi đang nóng lòng nghe đây.

– Ngay khi còn bé, cô gái đó đã phải săn sóc bà mẹ đau yếu và các em nhỏ, lo điều hành nếp sống trong gia đình với một số tiền ngày càng thu hẹp vì người cha không ra gì đã tiêu pha cả tài sản vào những canh bạc đỏ đen và những thú ăn chơi xa hoa phung phí. Ngày nay ông sống một cuộc đời túng thiếu ở Hauts Sapins, không đủ nghị lực đi tìm việc làm để ra khỏi cảnh nghèo đói. Tính ông ta nóng nảy, hay gắt gỏng nên tôi nghĩ là Thiếu Lan không được sung sướng khi sống giữa người cha suốt ngày cáu kỉnh và một bà mẹ yếu đuối cả về tinh thần lẫn thể xác. Đã vậy cô ta còn phải lo lắng không ngừng về ngày mai và hàng trăm công việc nội trợ khác nữa. Tôi nghĩ họ sẽ coi anh như một vị cứu tinh của họ.

– Cô gái đó ra sao?

– Chúng tôi không gặp cô ấy từ ba năm nay. Hồi đó, cô tuy mới mười lăm, không đẹp, không xấu, với những đường nét chưa thành hình, hơi vụng về, nhưng có vẻ rất tao nhã. Một mái tóc óng ả, những chiếc răng nhỏ xinh xắn, đôi mắt thì tuyệt vời. Ngoài ra tính tình rất đứng đắn, thật ngoan đạo, nhút nhát, không biết gì về cuộc sống theo trào lưu, nhưng rất thông minh và kiến thức cũng khá.

– Thế thì nhất rồi ! Tôi đã có linh tính anh sẽ giúp tôi được mà. Gia đình cô c'ò thuộc giòng quý tộc không ?

– Một giòng quý tộc rất xưa, không có những cuộc hôn phối bất chính.

Công Nguyên ngồi yên lặng suy nghĩ, tay vò bông hoa đã nát :

– Theo anh nói thì nàng mới mười tám tuổi. Như vậy hơi quá trẻ !

– Nàng sẽ càng dễ bảo hơn.

– Đúng vậy, và nếu nàng đứng đắn... Quen sống nghèo khổ ở nhà quê, nàng sẽ coi Arnelles như một thiên đàng.

– Tất nhiên, và tôi tin nàng không lãng mạn đâu. Tuy nhiên đối với những cô gái trẻ, biết đâu... Này, chú làm ơn đừng bóp nát bông hoa đáng thương ấy nữa được không?

– Xin lỗi anh, tôi quên...

Công Nguyên hạ cửa kính, vứt những cánh hoa nhàu nát ra ngoài rồi quay về phía Vũ Dương,

chàng nói:

– Vậy mới đúng là tinh thần yêu hoa! Còn tôi thì rất vô tình với những cây trồng trong nhà kính mà tôi coi như những tạo vật vô giá trị. Sau khi chán vẻ đẹp của chúng, tôi phá hủy ngay, không một chút tiếc thương. Đối với tôi, bông hoa thật sự đáng để tôi chiêm ngưỡng, đó là bông hoa mộc mạc của đồng xanh bát ngát, vừa giản dị vừa uyển chuyển mỹ miều.

Vũ Dương tròn mắt khiến Công Nguyên nở nụ cười dịu ngọt :

– Trời đất ! Này anh, hình như tối nay anh mới khám phá ra một bộ mặt mới của tôi phải không? Công Nguyên trở thành một thi sĩ đa cảm! Thật không ngờ phải không?... Chính tôi cũng ngạc nhiên đây. Nhưng thôi, mình nên nói chuyện đúng đắn hơn. Mình đang nói chuyện về cô Thiếu Lan chứ không về một bông hoa. Mà không biết chừng cô ta cũng có thể là một bông hoa lắm chứ?

– Một cánh hoa đồng nội.

Công Nguyên mỉm cười :

– Nếu vậy thì anh yêu em, cô ta sẽ được đối xử một cách xứng đáng. Anh có cái hình nào của cô ta cho tôi mượn xem được không?

– Vợ tôi có một cái chụp chung với cô bé ấy từ ba năm trước. Mai tôi sẽ gửi đến chú.

– Và xin anh cho biết địa chỉ của cô ấy luôn thể. Khi đã định tái hôn, tôi muốn dứt khoát càng sớm càng hay. Bởi vậy, nếu thấy bức hình tạm được, tôi sẽ đi thẳng đến Jura gặp nàng. Nhưng tôi cần anh giới thiệu tôi với cô ta.

– Tôi sẽ biên cho ông ấy vài chữ, với lý do là chú muốn được tham khảo các tài liệu sử xưa mà ông ta tàng trữ như tôi đã nói với chú hồi trước.

– Để sửa soạn một tác phẩm mới ! Đúng vậy. Tôi hy vọng ông ta sẽ có ý kiến đem con gái ra giới thiệu với tôi.

– Muốn chắc ăn hơn, vợ tôi sẽ nhờ chú đưa cho nàng một món quà nhỏ nào đó.

Công Nguyên gật đầu tán thưởng:

– Như vậy càng tốt... Tình trạng sức khỏe của cô gái đó ra sao?

– Hoàn hảo. Tôi đoán chắc với chú trong gia đình đó không có một bệnh di truyền nào hết.

– Đó là điều tôi rất cần, có lẽ cô ta được việc cho tôi đấy.

Hai người im lặng, Công Nguyên lơ đãng nhìn ra ngoài. Người anh họ ngập ngừng đưa mắt nhìn chàng dò xét. Một lát sau, ông ta đột ngột hỏi:

– Không còn lý tưởng nữa sao?

Công Nguyên ngược nhìn lên, và Vũ Dương một lần nữa lại thoáng thấy mắt ấy chột ánh lên một tia lửa làm khuôn mặt nghiêm trang sáng hẳn lên:

– Dù sao tôi cũng có một lý tưởng: đó là tổ quốc. Giọng Công Nguyên bình thản.

Ngày hôm đó, Vũ Dương đã đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Thật ra đó cũng là thói quen của Công Nguyên, một con người khó hiểu, vẫn thường làm cho mọi người sửng sốt trước những thay đổi bất thường của chàng.

Vũ Dương nói:

– À! Tốt lắm ! Tốt lắm, đó là một lý tưởng rất cao đẹp, một trong những điều đáng kính trọng nhất. Chú còn lý tưởng nào khác không?

– Có lẽ có! Nhưng nói làm gì chuyện ấy.

Đột nhiên sự hoài nghi trở lại và ánh mắt Công Nguyên trở nên mĩa mai khó hiểu. Lúc đó chiếc xe ngừng lại trước nhà Vũ Dương. Ông này kiếu từ rồi nhanh nhẹn leo lên lầu nơi ông ở.

Một đường sáng len qua khung cửa hé mở, Vũ Dương bước vào phòng vợ Bà vợ đang nằm trên giường đọc sách. Thấy chồng vào, bà nở một nụ cười làm dịu hẳn gương mặt đẹp lạnh lùng của bà.

- Hương Giang, em chưa ngủ sao? Vũ Dương tiến lại hỏi.
- Em không tài nào ngủ được. Anh đi chơi có vui không?
- Rất vui em ạ chiều nay Công Nguyên nổi hứng đặc biệt nên em có 'thể tưởng tượng cuộc nói chuyện hào hứng thế nào. Thật là một con người phi thường! Vừa rồi chính chú ấy đưa anh về và làm anh kinh ngạc hết sức.
- Anh có buồn ngủ không? Nếu không anh kể cho em nghe đi.
- Anh thật chưa muốn đi ngủ tí nào. Vũ Dương vừa nói vừa ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chân giường - Em không thể nào ngờ nơi điều anh sắp kể đâu. Có lẽ cô con gái đỡ đầu của em, con Thiếu Lan đó, sắp có một cuộc hôn nhân tuyệt đẹp, không ngờ được!

Bà Vũ Dương ngạc nhiên nhìn chồng:

- Sao anh lại nói đến Thiếu Lan khi đang kể chuyện về Công Nguyên?
- Em không hiểu sao? Giả dịnh quá mà! Công Nguyên đang tìm một người vợ thứ hai và anh đã giới thiệu Thiếu Lan với chú ấy.

Bà Vũ Dương phác một cử chỉ kinh hãi:

- Anh điên rồi, anh Dương! Sao anh lại đùa giỡn như vậy?
- Đùa giỡn? Hoàn toàn không? Bằng chứng là ngày mai anh phải gửi cho chú ta tấm ảnh cô con gái đỡ đầu của em.

Và Vũ Dương kể lại cho vợ nghe cuộc nói chuyện của mình với Công Nguyên. Nghe chồng kể xong, bà lắc đầu:

- Nếu được đám này thì quả con Thiếu Lan tốt phước thật. nhưng liệu nó có sung sướng với một cuộc hôn nhân như vậy không? Tính tình Công Nguyên kỳ lạ thật đáng ngại.
- Hương Giang à, em phải công nhận là đời sống riêng tư của Công Nguyên chưa hề bị chỉ trích bao giờ.
- Đúng rồi! Điều đó không ai phủ nhận cả, nhưng dù sao cuộc hôn nhân đầu tiên của chú ấy cũng đã là một thất bại chua chát rồi.
- Phương Nam là một con người không lý trí, một con búp bê tầm thường và nhẹ dạ, với những cơn nổi hứng bất tử lại hay ghen, cứ muốn xiá vào công việc của chồng, Phương Nam đã làm cho Công Nguyên phẫn nộ vì tính chú ấy hết sức độc lập, và điều này mình phải công nhận, chú ấy ích kỷ lắm.
- Phải, ích kỷ, anh nói đúng. Như cách chú ấy đối xử với đứa con gái, không hề để ý đến nó gì cả. Còn tính hoài nghi, những thói trịch thượng coi đời như cỏ rác của chú ấy! Biết chú ấy che dấu những gì sau ánh mắt, nụ cười, giọng nói duyên dáng của chú ấy?... anh à, nói em nghe, anh có tin một người vợ sẽ sung sướng khi chồng mình được một lô đàn bà cuồng nhiệt bám sát và nịnh hót thường xuyên không? Nhất là khi người ấy sẽ phải sống cuộc đời ẩn dật mà Công Nguyên định dành cho nàng?
- Cố nhiên... cố nhiên rồi. Anh không bảo cuộc hôn nhân này hoàn hảo, nhưng em nghĩ cô bé kia có sung sướng khi lúc nào cũng thấp thỏm lo âu cho cuộc sống ngày mai không? Lấy Công Nguyên, cô ta sẽ giúp gia đình khá giả hơn, và sẽ sống yên ổn trong toà lâu đài vĩ đại ở Arnelles, chỉ có việc chăm lo săn sóc một đứa bé mất mẹ cô ta sẽ được hưởng sự xa hoa phú quý mà Công Nguyên dành cho vợ.

Bà Vũ Dương ngắt lời chồng bằng một cái hắt đầu:

– Nếu tính tình con bé vẫn như xưa, thì có lẽ nó không sung sướng khi hưởng những thứ đó đâu. Viễn ảnh làm mẹ bé Lâm Thúy sẽ lôi cuốn Thiếu Lan hơn, vì nó đầy tình mẫu tử và rất thương yêu trẻ con.

– Tóm lại, em tính sao hả Hương Giang?

Vợ chàng suy nghĩ một lúc, đưa những ngón tay dài và thon lên vuốt trán:

– That[^].t khó nghĩ! Em thú thật với anh, chú ấy là người chồng đáng sợ.

Vũ Dương bật cười:

– Em hãy nói điều đó với các cô đang ái mộ chú ấy đi! Cố nhiên bao giờ chú ấy cũng tỏ ra là người tự chủ, vì chú luôn luôn làm người khác phải nghe lời! Nhưng chú ấy là một người quý tộc nên anh tin chắc một người đàn bà đứng đắn và phúc hậu sẽ không bao giờ đau khổ vì tính nết kiêu căng độc đoán đó đâu, vì sự thật chú ấy rất thẳng thắn và đầy lòng bao dung.

– Và kỳ dị, và... khó hiểu, anh có công nhận vậy không? Giả dụ có con gái em cũng không biết có dám gả cho chú ấy không cơ đấy. Nếu có gả chắc em cũng sẽ lo lắng lắm.

– Ủ! Anh cũng vậy! Tuy nhiên anh có linh tính hình như tinh thần đạo đức của Công Nguyên rất cao, khác hẳn bề ngoài. Tỉ dụ như em có thể ngờ được là chú ấy yêu nước nhiệt thành không?

– Không, em tưởng chú ấy dừng dừng về chuyện đó chứ!

– Vậy mà chú ấy mới nói cho anh biết điều đó lúc nãy đấy. Và có thể còn có nhiều bất ngờ kỳ thú khác nữa. Nhưng em quyết định thế nào về Thiếu Lan.

– Chúng ta không có lý do nào chính đáng để cản ngăn dự định đó hết. Có nhiều điều lợi cũng như có nhiều điều bất lợi. Với tình trạng nghèo túng hiện tại, Thiếu Lan không thể nào lấy chồng được. Và một ngày kia cả gia đình không còn bánh mì mà ăn nữa. Trong trường hợp đó Thiếu Lan cần phải hy sinh để lấy chú ấy. Nhưng nếu nó là đứa mơ mộng hoặc nếu nó đã mang những mơ ước xa vời của tuổi mới lớn, em sợ nó sẽ đau khổ bên Công Nguyên. Nhưng có lẽ con bé đó chưa lúc nào được thanh thoi để mơ mộng đâu, và nó sẽ chấp nhận cuộc hôn nhân vì lý này, chấp nhận hy sinh và sống yên lành bên sự dừng dừng của người chồng. Nếu như vậy, nó cũng sung sướng trong cuộc hôn nhân này, chỉ cốt sao cho gia đình khỏi túng thiếu là được rồi, vì chú ấy lúc nào cũng tỏ ra bao dung. Nhưng có điều sẽ làm con Thiếu Lan khổ tâm, đó là sự lãnh đạm về vấn đề tôn giáo của Công Nguyên.

– Trong các tác phẩm của Công Nguyên, lúc nào chú ấy cũng tỏ ra tôn trọng lòng tin ngưỡng của kẻ kh'ac, và chắc chắn vợ chú sẽ được tự do theo tôn giáo nào tùy ý.

– Vâng, nhưng tất nhiên một người con gái ngoan đạo như Thiếu Lan sẽ mong ước nhiều hơn thế chứ. Thôi, nếu chú ấy quyết định hỏi cưới con Thiếu Lan thì gia đình nó sẽ hỏi ý chúng ta, lúc đó chúng ta sẽ cho họ rõ tất cả những ưu và khuyết điểm của chú ấy để họ tự quyết định lấy.

– Phải, chỉ có vậy mới xong. Nhưng anh mong bà mẹ chồng sẽ không ghen tức với người vợ trẻ tương lai này như trước kia bà đã thù ghét Phương Nam vì cô ấy vừa đẹp vừa trưởng giả, lại giỏi ăn diện nữa, toàn là những tật xấu không thể tha thứ được dưới mắt bà mẹ chồng còn trẻ đẹp đó.

– Bà ấy không có lý do để ghen tức nếu Công Nguyên cư xử như đã định. Khi mà bà không e ngại con dâu che khuất mình, và vẫn được đứa con trai cưng của bà yêu quý thì bà sẽ không làm khó dễ con dâu đâu.

– Vâng ngày mai ta sẽ gửi cho chú ấy tấm hình nhé? thôi khuya quá rồi, em cố ngủ đi cho khỏe. Vũ Dương hôn lên vầng trán cao đã hàn vài nếp nhăn của vợ rồi đi ra. Đến cửa chàng chợt quay

lại:

– Em à, anh nghĩ là Công Nguyên đã quá lạc quen nếu chú ấy tưởng rằng có thể thuyết phục vợ chỉ nên yêu chồng vừa vừa thôi, phải không em?

– Em cũng sợ vậy. Và chính điều đó làm em lo ngại cho con bé. Nhưng mặt khác, cuộc hôn nhân này là một dịp may cho gia đình nó. Em chẳng còn biết nghĩ sao nữa anh ạ Ông em họ kỳ lạ của anh làm em điên đầu mất và chắc đêm nay em sẽ không chợp mắt nổi. Anh cứ gửi tấm hình đi... Thật ra em cũng không rõ em mong gì: là chú ấy sẽ ưa hay không ưa tấm hình đó.

Vũ Công Nguyên thông thả cầm bao thư trên chiếc khay do người hầu cận đưa vào, thoáng nhận thấy nét chữ của Vũ Dương, chàng lơ đãng mở ra đọc.

Chàng đang ngồi trong phòng làm việc, một căn phòng rộng lớn trang hoàng toàn những đồ đạc của thời vua Louis XV thật sang trọng quý phái, chứng tỏ chủ nhân toà nhà có óc thẩm mỹ rất tinh tế, không một nhà nào ở Ba Lê có thể sánh kịp với ngôi nhà này. Chính đây là nơi cư ngụ cổ kính và sang trọng của tổ tiên Công Nguyên, nay được chàng sửa đổi lại đôi chút cho tân tiến hơn tuy vẫn giữ được vẻ quý phái cũ. Đầu tiên, ngôi nhà này là sở hữu của một vị lãnh chúa uy quyền người Áo, anh em họ với cha của chàng. Vị lãnh chúa này đã để lại tất cả gia tài gồm nhà cửa và hàng triệu quan nên chàng vốn đã giàu lại càng giàu thêm và bây giờ thì chàng có thể làm bất cứ điều gì chàng muốn vì chàng có tiền. Nhưng chàng vẫn luôn luôn tỏ ra khó hiểu đối với mọi người. Vũ Dương và vợ đã phải tuyên bố là chưa hề thấy một người nào kỳ lạ như vậy! Bạn bè thân thiết cũng như các em gái của chàng, và ngay cả mẹ chàng, người được chàng kính trọng bằng một tình cảm thâm sâu nhưng lạnh lùng, tất cả đều xem chàng như một con người không thể hiểu nổi vì bản tính chàng mang nhiều tương phản quái dị. Chẳng hạn chàng là một người kiên cường sống giữa nơi phồn hoa đô hội, luôn luôn theo thời trang và được giới trẻ quý phái bắt chước y hệt cách ăn mặc đi đứng, vậy mà hai nam trước đây, chàng cũng chính là người đã thực hiện cuộc hành trình hiểm nghèo qua một phần đất hoang vu bên Trung Hoa. Và chàng đã tỏ ra khỉ phách nhất, hăng say nhất không hề biết cực khổ, trong lúc các bạn đồng hành của chàng đều mệt mỏi. Cũng như ngày hôm qua, Vũ Dương đã kinh ngạc tìm thấy nơi con người trưởng giả đa nghi ấy một lòng yêu nước nhiệt thành.

Các bà các cô bao quanh chàng cuồng nhiệt, nhưng đến nay, chưa ai được chàng đáp lại tiếng gọi của họ. Chàng đứng dưng để mặc cho họ hâm mộ, và đôi khi, chàng còn đùa cợt làm bộ chú ý đến một bà nào đó khiến các bà kia nổi ghen dữ dội.

Lâu lâu chàng cũng ve vãn một cô, nhưng không bao giờ lâu quá một mùa. Bạn bè biết ngay là chàng đã tìm thấy một mẫu người mới đáng được nghiên cứu để viết sách, và nhân vật đó quả nhiên được mô tả chính xác trong cuốn tiểu thuyết sau đó của chàng. Chỉ bằng một câu trong lời nói hay trên giấy viết, chàng đã châm biếm một cách tế nhị và cay độc tất cả những sự yếu đuối, khôi hài của người khác, và ai ai cũng sợ những câu điệu cợt sâu sắc của chàng vì những kẻ tự tin nhất cũng phải bối rối. Riêng đối với các bà thì chàng chỉ điệu cợt thật nhẹ nhàng tao nhã.

Chính vì tính chất đặc biệt đó mà bà Vũ Dương thấy chàng là một con người đáng ngại.

Chàng chăm chú nhìn bức hình lấy từ trong bao thư ra, và đúng như Vũ Dương đã mô tả, đó là một cô bé khoảng mười lăm tuổi, hơi gầy, những đường nét chưa được rõ rệt, đôi mắt mở lớn trang nghiêm. Một làn tóc dày phủ xuống vầng trán cô bé phẳng phất một chút suy tư.

– Một bức hình không có nghĩa lý gì, nhất là một bức hình của một cô bé như thế này. chàng lẩm bẩm nói - Dù sao, vẻ mặt coi cũng được. Đôi mắt thật đẹp và đó là điều cốt yếu cho một

gương mặt. Để hôm nào mình lại đó coi xem sao.

Odin, con chó săn màu hung của chàng đi lại gần chàng và e dè đặt chiếc mõm dài lên đầu gối chủ, chàng lơ đãng đưa tay vuốt đầu nó. Bên cạnh là thằng mọi nhỏ quì dưới chân chàng. Thằng nhỏ này chàng đã mua ở một chợ bán nô lệ và đem nó từ Phi Châu về đây và nuôi nó.

Dường như chàng xem đứa bé như một con vật nhỏ dễ thương, và chàng thích nó. Chính nó khiến căn phòng làm việc xa hoa của chàng càng thêm vẻ đặc biệt

Một người hầu bước vào thưa:

– Thưa, có bà Nam Tước Dương Thiện xin yết kiến ngài a.

– Cho vào!

Đặt bức hình lên bàn, chàng đứng dậy. Thằng mọi con cúi vội vào một góc phòng trong khi chủ nó lững thững bước ra gặp bà khách.

Đó là một người đàn bà trẻ, tóc vàng, thân hình mảnh mai nhỏ bé, ăn mặc thật quý phái, tân thời. Đôi mắt xanh màu da trời hơi ngả màu xanh lục của nàng chột sáng lên khi thấy chàng, và nàng vội vàng sốt sắng đưa tay ra cho chàng.

– Em cứ lo ngại sợ anh đi vắng, vì em rất cần gặp anh hôm nay! Em muốn xin anh một đặc ân.

Vương Mỹ Lệ là bạn từ thời thơ ấu của Công Nguyên và cũng là bạn của vợ chàng, bên ngoài của nàng còn có họ hàng xa với dòng họ Vũ. Kém chàng hai tuổi, Mỹ Lệ đã cùng chơi đùa với chàng khi còn nhỏ. Thuở niên thiếu, họ đã cùng đi ngựa, cùng chơi những trò thể thao mà chàng thích. Mỹ Lệ là người ái mộ chàng nhiệt thành nhất. Chàng dư biết điều đó nhưng cứ tảng lờ như không, và Mỹ Lệ hồi đó tưởng có thể chết đi vì tuyệt vọng khi hay tin chàng lấy con gái của Quận Công Cao Viễn. Ít lâu sau, trước sự hối thúc của gia đình, nàng chấp nhận lấy Nam Tước Dương Thiện mà nàng không hề yêu thương. Ba năm sau, nàng trở thành góa phụ gần bại sản.

Năm sau nữa, vợ Công Nguyên từ trần. Mỹ Lệ lại hy vọng trở lại càng ngày càng si mê chàng, Mỹ Lệ tìm đủ mọi cách gặp gỡ chàng, o bế chàng bằng những câu tán tụng xa xôi, làm những cử chỉ điệu bộ vừa đằm dằm vừa khiêm tốn mà nàng chắc một người đàn ông kiêu ngạo như Công Nguyên không thể thờ ơ được.

Nhưng chỉ tốn công vô ích! Chàng không hề rung động, chàng vẫn dành cho nàng, như tất cả những người đàn bà khác, một sự lịch thiệp hơi diều hỏ, hơi khinh mạn, hơi sắc sảo nói theo những kẻ hay hờn giận nhất. Riêng đối với Mỹ Lệ chàng chỉ đặc biệt thêm một chút thân mật vì tình bạn đã có từ thời thơ ấu.

– Một đặc ân? Đặc ân gì vậy Mỹ Lệ?

Chàng vừa nói vừa chỉ cho người đàn bà chiếc ghế bành trước mặt.

Nàng ngồi xuống trong tiếng xột xoạt của chiếc áo tọt. Nàng hất ra sau chiếc khăn quàng cổ bằng lông thú, nàng nhìn quanh gian phòng tráng lệ quen thuộc bằng con mắt thích thú trước khi quay sang Công Nguyên.

– Đó là một điều em ước ao hết sức. Anh sẽ không nỡ từ chối em chứ?

Chàng bật cười:

– Nhưng phải biết là em muốn gì cơ chứ?

– Câu chuyện như thế này: tháng tới bà Lan Thuyên sẽ tổ chức một hội chợ từ thiện và sẽ có chương trình văn nghệ. Vì vậy em có dự định táo bạo đến xin anh cho em một vở kịch ngắn thôi! Chỉ cần vậy, hội chợ chắc chắn sẽ gặt hái được nhiều thành công.

– Không được, Mỹ Lệ ạ, mong em đừng buồn.

– Nhưng... Vì sao vậy anh?

Đôi lông mày của chàng khẽ cau lại. Chàng không thích bị ai cật vấn mình, và chàng co thói quen không thay đổi những gì đã quyết định.

– Anh nhắc lại là không thể được. Chàng lạnh lùng nói - Em có thể dễ dàng nhờ người khác và hội chợ sẽ không vì anh mà `không thành công rực rỡ đâu!

– Khác hẳn chứ anh! Chúng em sẽ bị đè bẹp nếu không có tên anh trong chương trình. Vở kịch ngắn mà anh cho trình bày năm ngoái đó, hay biết bao!

– Vậy thì anh cho phép anh đem trình diễn lại vở đó lần nữa đây.

– Nhưng em muốn có một cái gì mới lạ kia!... Một tác phẩm anh sẽ đặc biệt dành riêng cho... chúng em.

Chàng khẽ nở một nụ cười châm biếng:

– À! Một cái gì làm riêng cho “em”. Chàng nhấn mạnh chữ “em” trong khi tia nhìn diễu cợt của chàng khiến đôi mắt xanh cầu khẩn của Mỹ Lệ hơi hạ xuống - Như vậy lòng tự cao của em sẽ được thỏa mãn, phải không Mỹ Lệ? Em có thể tuyên bố với mọi người là: <>.

Ngước mắt lên, Mỹ Lệ nói bằng một giọng ấm áp, nồng nàn:

– Vâng, em muốn anh viết cho em, anh a.

Đôi mắt xanh thăm thẳm quyến nã và oai nghiêm nhìn sững nàng trong vài giây. Người đàn ông ý thức được tất cả uy quyền của mình, có vẻ thích thú trước sự cầu khẩn của người đàn bà.

Nhếch mép cười châm biếng, chàng lạnh lùng nói:

– Em không nên đòi hỏi nhiều quá, Mỹ Lệ ạ Anh nhắc lại một lần cuối là anh không thể thỏa mãn điều mong ước ấy. Em hãy nhờ người khác, họ sẽ sẵn sàng giúp em. Anh bận lắm.

Gương mặt Mỹ Lệ thoáng một nét cau, nàng thở dài:

– Thôi thì đành vậy! Dù sao em cũng đã hy vọng là... Thôi, anh tha lỗi cho em đã đến quấy rầy anh bữa nay.

Mỹ Lệ đứng lên sửa lại khăn choàng và chợt nhìn thấy bức hình trên bàn. Một chút lo âu thoáng trên nét mặt nàng, và có lẽ chàng cũng nhận thấy điều đó.

– Trái lại, anh rất thích khi được tiếp em. Chàng nhã nhặn nói - Tối nay em có tới dự buổi dạ vũ ở Tòa Đại Sứ Anh không?

– Có chứ, anh có thể nhảy với em một bản tối nay không?

– Được, nhưng anh nói trước là anh sẽ đến muộn đấy.

– Không sao, em sẽ đợi anh.. và em muốn xin anh thêm cái này, một trong những bông hoa tuyệt đẹp mà anh có kia kia.Ồ! Em không hiểu các chú làm vườn của anh ở Cannes và Arnelles làm thế nào mà có được những tuyệt phẩm như vậy?

Chàng lấy một bông hoa trồng ở Sevres để trên bàn, một bông cẩm chướng vĩ đại màu vàng lợt, và trao cho Mỹ Lệ Người thiếu phụ vội gỡ bó hoa đông thảo cài trên áo khoác ngoài và thay vào bông cẩm chướng. Nàng nghĩ lát nữa, bông hoa này sẽ khiến các bạn nàng ghen tức, và nó sẽ được ép vào một quyển sách nàng yêu thích. Tình yêu khiến người đàn bà hay giận hờn và nhẹ dạ của thế kỷ hai mươi này, trở nên đa cảm, và nàng sẽ không ngừng ngắm nghía, có thể nàng sẽ hôn lên bông hoa đó nữa.

Vừa cài bông hoa vào áo, Mỹ Lệ vừa bắn khoăn liếc nhìn tấm hình. Chàng tiến nàng ra cửa rồi quay vào phòng làm việc. Cầm chiếc hình lên ngắm nghía một lúc lâu. “Chắc nàng thanh nhã lắm”. Chàng nghĩ. “Điều đó đủ rồi. Những gì nàng còn thiếu sót, mình sẽ đào tạo cho nàng theo đúng ý mình. Cần nhất là nàng phải nhu mì và thông minh”.

Chàng cầm bó hoa đông thảo mà Mỹ Lệ không biết vì vô tình hay cố ý đã bỏ quên trên bàn, ném đi.

Dựa vào thành ghế chàng mỉm cười.

Chương 2

Cùng lúc đó tại nhà Vũ Dương đang tiếp đón bà Hầu Tước góa phụ, mẹ của Công Nguyên. Vũ Dương phải cáo lỗi dùm vợ, vì bị một cơn đau thần kinh bất ngờ, nên không tiếp khách được. Mẹ Công Nguyên nói:

– Tối qua không gặp bà trong buổi dạ tiệc nên hôm nay tôi đến thăm xem bà đã khá chưa.

Vũ Dương ngỏ lời cảm ơn, nhưng nghĩ thầm “không biết bà muốn gì đây?” vì bà Hầu Tước đẹp và lạnh lùng này chẳng mấy khi bận lòng vì người khác.

Sau khi trao đổi một vài câu xã giao, bà goá phụ chợt hỏi:

– Anh Dương à, anh có quen biết một cô gái nào giòng dõi quý tộc ở nhà quê, đứng đắn giản dị để làm một người vợ tốt và một người mẹ hiền không?

Vũ Dương hơi chớp mắt sau cặp kính:

– Một người mẹ tốt và một người vợ hiền? Nhờ trời cho tôi quen biết rất nhiều cô thích hợp với vai trò đẹp đẽ đó.

– Thế hả? Nhưng đây là trường hợp đặc biệt. Anh Dương à, gần đây Công Nguyên có nói với tôi ý định muốn tái hôn của nó. Nhưng nó cần một người đàn bà trẻ khác hẳn con Phương Nam đáng thương kia. Anh biết tính nó đấy, ai muốn chiếm lòng thương yêu của nó thì chỉ tốn công vô ích. Nó chỉ muốn lấy vợ để nối dõi tông đường và cho Lâm Thúy một người mẹ, vì thế nó không cần một cô gái trưởng giả hay học thức uyên thâm...

– Vâng, tôi biếc chú ấy rất ghét loại đàn bà đó.

– Người con gái trẻ đó sẽ phải chịu sống suốt năm ở Arnelles, chăm sóc đứa bé yếu đuối đáng thương và không bao giờ được xâm phạm đến tự do của chồng. Điều cần nhất là nàng phải khá thông minh vì nó sẽ không bao giờ chịu được một người quá ngu dốt đâu.

– Tôi hiểu... thông minh trung bình... xinh đẹp?

Một chút điều cốt kín đáo thoáng qua đôi mắt xanh lơ của Vũ Dương khi chàng nói câu này và liếc nhanh bà Hầu Tước góa phụ lúc nào cũng thật đẹp và trẻ trung, dù bà đã có nhiều cháu.

Đôi môi mỏng của bà khẽ nhếch lên:

– Không, cần nhất là đừng xinh đẹp. Bà vội vã nói - Vì như vậy cô ta sẽ thích đóm dáng, đó là điều mà thằng con tôi không chấp nhận. Nhưng nó cũng không muốn lấy một đứa xấu như ma. Trong giọng nói bà có một chút gì như tiếc rẻ. Ánh mắt Vũ Dương càng trở nên tinh quái:

– Cố nhiên! Xấu quá mà đi bên một người chồng như Công Nguyên thì thật là quái đản. Chàng cười nói - Tôi hiểu bà muốn gì... à không tôi muốn nói Công Nguyên muốn gì. Nhưng tôi cần cho bà rõ là hôm qua chú ấy mới nói chuyện với tôi về việc này và tôi đã giới thiệu cho chú ấy một người con gái trẻ có nhiều hy vọng như ý chú ấy muốn.

Bà vội hỏi:

– Vậy à! Ai đó?

Vũ Dương kể lại những gì chàng đã nói với Công Nguyên về Thiếu Lan.

Bà Hầu Tước góa phụ chăm chú nghe một cách bồn chồn nóng nảy:

– Anh có bức hình nào của cô ta không?

– Sáng nay tôi đã gửi cho chú ấy bức hình rồi. Tuy nhiên, hình đó đã xưa từ ba năm nay rồi.

– Dù sao, ta cũng có thể dựa vào đó mà suy đoán một chút ít'...

– Vâng, bà có thể bảo chú ấy đưa cho bà coi.

Mặt bà goá phụ bỗng thoáng buồn:

– Công Nguyên rất ghét ai xen vào công việc riêng tư của nó. Nó đã không nhờ tôi kiểm dùm vợ, nên tôi xin anh đừng kể lại việc tôi đến đây gặp anh. Tuy nhiên tôi cũng mong nó lấy vợ, vì Lâm Thúy... và tôi e sợ nó sẽ làm một cuộc hôn nhân giống lần đầu. Có biết bao nhiêu cô gái đom đàng khéo léo!... Như hôm qua, người ta đã chỉ cho tôi thấy cô Mỹ Lệ cứ bám sát bên nó.

Vũ Dương mỉm cười:

– Bà hãy yên tâm, chú ấy không dễ siêu lòng bởi một cô gái đom đàng đâu. Phải công nhận là chú ấy có một trí óc thật minh mẫn nên những thủ đoạn điêu luyện nhất của các cô cũng không làm chú lằm lẩn được. Cô Mỹ Lệ đáng thương kia chỉ mất thời giờ vô ích mà thôi, và điều quan trọng hơn là cô đã đánh mất phẩm cách của mình, thật buồn mà thấy một người đàn bà như vậy! Dĩ nhiên tôi không bao giờ muốn Công Nguyên có một người vợ như thế đâu.

Bà Hầu Tước vừa cười vừa đứng lên:

– Cũng không hẳn là cô ta ngu đâu. Ngoài sự si mê Công Nguyên ra, cô ta còn muốn trở thành bà Hầu Tước trong lúc cô ta gần như bại sản này. Kể ra cũng là một ước vọng khôn ngoan đấy chứ!... Này, anh Dương à, còn cô gái nghèo khổ của anh, liệu cô ta có trở thành như vậy nếu cô lấy Công Nguyên không?

– Đứa bé khốn khổ ấy à! Cô ta không biết gì là trưởng giả, và có lẽ cũng chẳng biết cách ăn mặc nữa.

–Ồ! Điều đó không cần thiết!... Nó sẽ phải sống ở nhà quê mà!

Vũ Dương ranh mãnh nhìn bà và trả lời với một sự dịu dàng tinh quái:

– Phải! Dĩ nhiên điều đó không quan hệ chút nào... ! Không một chút nào!

Và tiến bà ta ra cửa, chàng còn lập lại:

– Điều đó không quan hệ chút nào, phải không thưa bà?

CHUONG BA

Tuyết rơi phủ đầy sân toà nhà miền Hauts Sapins che khuất dưới tấm thảm trắng tinh khiết những viên gạch lát bề nát, những mái ngói xiêu vẹo, cũng như sự già nua trên gương mặt những pho tượng dựng trên các cửa sổ cao.

Thiếu Lan đi đi lại lại ngoài sân khiến lớp tuyết sột soạt dưới đôi guốc bé nhỏ. Nàng đem quần áo mới giặt từ một ngôi nhà loang lổ cũ nát vào trong bếp. chiếc áo phủ ngoài bằng vải thô màu xanh đã cũ không che dấu được dáng đi thật uyển chuyển. Quả vậy, Thiếu Lan có dáng người cao vừa phải và thật cân đối. Chiếc nón chùm trên đầu che khuất khuôn mặt nàng, nhưng ngay trong khi làm những công việc nội trợ, nàng vẫn có những cử chỉ duyên dáng tự nhiên ít ai sánh kịp.

Nàng chợt đứng lại giữa sân khi thấy một em gái nhỏ hiện ra trên ngưỡng cửa. Nàng hỏi:

– Bảo Khanh, em cần gì vậy?

– Anh Đạt nói đến giờ ăn rồi chị Ơi.

Giọng nói nhỏ bập bẹ làm nàng bật cười. Bé gái nói tiếp:

– Ba đang bực vì không tìm thấy chìa khóa phòng đựng sách cũ.

Thiếu Lan thò ngay tay vào túi áo:

– Đúng rồi, chị quên để chìa khoá lại chỗ cũ! Lại đây mà lấy này, bé Ơi!

Đứa bé bước xuống và tiến lại với những bước nhanh và ngắn. Nó lấy chìa khoá trong tay Thiếu

Lan rồi vẫn đứng im, hơi lo lắng nhìn chị. Nàng hỏi:

– Sao em còn đợi gì nữa!

– Nhưng... anh Đạt rất muốn ăn! Chị ạ!

Thiếu Lan thốt ra tiếng cười thật trẻ trung tươi mát:

– Và cả cô Bảo Khanh cũng muốn ăn, phải không? Thôi vào nhà đi, năm phút nữa là chị xong ngay. Nhớ đừng đánh mất chìa khoá nhé!

Nàng cúi xuống kéo lại chiếc áo rơi tuột khỏi vai đứa nhỏ. Cử chỉ này khiến chiếc nón choàng của nàng rơi xuống. Lúc đó, một tia mặt trời xuyên qua những đám mây xám nhạt bao phủ bầu trời, soi sáng gương mặt với những đường nét thật thanh tú, một làn da tuyệt trắng với một làn tóc nâu vàng mềm mại gọn sóng.

– Chị Ơi, có ông vào nhà kia!

Bảo Khanh đưa ngón tay nhỏ chỉ ra phía hàng rào. Thiếu Lan quay nhanh về phía đó, nàng thấy một người đàn ông trẻ tuổi, cao lớn và hoàn toàn xa lạ đứng sau hàng rào.

Cùng lúc ấy, người khách lạ rung chuông.

Cô gái trẻ muốn bước vào nhà để cất quần áo. Nhưng không, nàng không thể bắt người khách lạ kia chờ đợi giữa mưa tuyết. Nàng tiến về phía hàng rào vỗ"i giở đồ giặt trên tay, cố kéo lại cái nón choàng.

Người đàn ông rẽ chào hỏi:

– Thưa cô, đây có phải là nhà của công Mạc Giao ở Hauts Sapins không?

Thiếu Lan vừa tra chìa khoá vào ổ để mở cửa, vừa trả lời là phải.

– Ông ta có thể tiếp tôi được không? Bá Tước Vũ Dương nhờ tôi đến đây...

Gương mặt trang nghiêm và hơi nhút nhát của Thiếu Lan chợt sáng lên:

– Thế ạ! Ông Vũ Dương là một người bạn thật tốt của gia đình chúng tôi. Mời ông vào.

Người đàn ông theo nàng qua sân. Đôi mắt xanh sắc sảo của người đàn ông nhìn nàng soi mói như muốn ghi nhớ từng cử chỉ của nàng.

– Bảo Khanh!

Thiếu Lan gọi. Nhưng cô bé nhút nhát đã trốn mất. Thiếu Lan quay lại phía khách:

– Thưa ông, mời ông lên. Nàng vừa nói vừa chỉ bậc tam cấp lung lay đã được tuyết che đầy vẻ tồi tàn - Tôi cất quần áo rồi trở lại đây ngay.

Người đàn ông trẻ bước lên bậc tam cấp vào một hành lang rộng có tường toàn đá xám, chỉ được trang hoàng bằng một vài chiến công kỷ niệm của những cuộc đi săn cũ, hai hay ba chiếc ghế và chiếc rương bằng cây sồi đa ~mòn...

"Đúng là sự khốn cùng". Chàng lăm bắm, đưa mắt nhìn quanh, vừa cởi nhanh chiếc áo choàng sang trọng đang mặc trên người ra để lên trên một cái rương.

Thiếu Lan trở lại, không còn cái áo khoác và chiếc nón cũ kỹ nữa. Nàng mời khách lạ vào một phòng khách rộng lớn đơn sơ, chỉ có vài đồ đạc cổ xưa khá đẹp và một bức tranh của một lãnh chúa thế kỷ 16 mang những huy hiệu đã mờ nhạt theo thời gian. Đó là tất cả những tàn tích của một thời xa xưa huy hoàng.

– Thưa ông, xin ông cho biết quý danh.

Thiếu Lan ngược nhìn ông khách và hỏi, đôi mắt nhung nâu thật to và sâu, đẹp chưa từng thấy với một vẻ vừa kiêu ngạo vừa dịu dàng lạ lùng cho thấy tâm hồn trong sạch và trang nghiêm của nàng.

– Tôi là Hầu Tước Vũ Công Nguyên, thưa cô!

Nàng khẽ giật mình sững sốt và hơi đỏ mặt. Chàng đọc được sự ngạc nhiên tột độ, gần như ngơ vực trong ánh mắt nàng. Hẳn cô gái trẻ tỉnh lẻ đó không biết gì về giới thượng lưu này cũng đã nghe tiếng tấm chàng và kinh ngạc tự hỏi một người như vậy đến Hauts Sapins làm gì? Nàng bước đi, dáng điệu tha thướt duyên dáng. Chàng tiến lại cửa sổ, nhìn ra khu vườn lúc đó chỉ còn là một thảm tuyết bao la. Chàng đứng lặng nhìn trong giây lát ánh mặt trời lấp lánh trên tấm áo trắng của các cây tùng bách.

"Ông anh họ. Vũ Dương của mình thật tức cười với tấm hình từ ba năm trước". Chàng vừa nghĩ vừa mỉm cười diễu cợt "Ta không muốn sắc đẹp thì lại gặp ngay một cô tuyệt đẹp. Sẽ có biết bao cô gái thượng lưu thêm muốn sự bình dị tự nhiên, vẻ sang trọng quý phái của cô bé tỉnh lẻ bị bỏ quên giữa tuyết và các cây thông này. Ăn mặc thì vụng về và phải gánh vác những công việc nội trợ khó nhọc này, nhưng nàng có vẻ ngoan ngoãn và nhất định đôi mắt kia không bao giờ biết nói dối... lại thêm một cuộc nghiên cứu tâm lý đáng chú ý cho mình!"

Chàng quay lại khi nghe tiếng mở cửa. Một người đàn ông cao lớn, gầy nhưng thanh nhã với mái tóc muối tiêu bước vào. Mặt ông ta cũng lộ vẻ ngạc nhiên nhưng hân hoan rõ ràng.

– Thưa ông, ông thật có hảo ý... đến đây trong khi trời lạnh giá thế này!

Sự kinh ngạc làm ông ta thành hơi cà lăm. Chàng giả như không nhận thấy điều này, trình bày lý do cuộc viếng thăm bằng vài câu lịch sự rồi đưa chủ nhân bức thư của Vũ Dương.

Trong khi ông Mạc Giao đọc thư, chàng kín đáo quan sát ông. Gương mặt thật linh động với những đường nét thiếu cương nghị chứng tỏ ông là một người hoang phí không thể cải hóa, một tâm hồn ủy mỵ nhưng muốn gì làm nấy, điều này đã đưa đến sự bại sản mà không có can đảm tìm cách khôi phục lại.

Đọc xong lá thư ông nói:

– Ông bạn Vũ Dương của tôi thật đã có ý kiến hay tuyệt khi nhớ lại các biên niên sử xưa của chúng tôi... khiến chúng tôi vô cùng hân hạnh được đón tiếp một người như ông. Rất tiếc tôi không còn là người tỉnh thành, nhưng tôi cũng rất rõ địa vị cao sang của ông... Mời ông ngồi chơi! Tôi rất ân hận phải tiếp đãi ông trong phòng khách lạnh giá này...

Quả là lạnh, chàng hối tiếc đã cởi chiếc áo choàng ra khi mới bước vào.

Ông Mạc Giao tiếp:

– Ông cho phép... Chúng ta sẽ qua phòng bên, tôi sẽ rất sung sướng được giới thiệu ông với vợ tôi và được mời ông một tách trà. Đứa con gái lớn của tôi sẽ đi tìm cuốn biên niên sử đó, chính nó biết rõ những đồ vật cổ xưa này chứ còn... thú thật với ông, tôi không để ý đến bao giờ.

– Vâng thế thì còn gì bằng, thưa ông, tôi rất hân hạnh được yết kiến bà Mạc Giao.

– Vậy ông cho phép tôi vào báo trước cho nhà tôi.

Ông đi ra rồi quay vào ngay mời khách theo mình. Họ đi qua một hành lang dài và bước vào căn phòng nhỏ chỉ có một vài đồ đạc bằng gỗ bở đào được gìn giữ kỹ lưỡng trên những tấm thảm cũ kỹ. Những cành ô rô và chùm gởi lủng lẳng trong những cái giỏ đơn sơ treo trên tường. Vài con chim líu lo trong cái lồng tời tan bên cửa sổ. Ngọn lửa bập bùng trong chiếc lò sưởi bằng đá xám to lớn khiến căn phòng trở nên ấm áp dễ chịu.

Một người đàn bà khoảng bốn mươi tuổi đang nằm trên chiếc ghế dài ọp ẹp cạnh lò sưởi. Gương mặt lò dò, tia nhìn âu sầu mệt mỏi, bà bắt tay khách và một nhóc thốt ra một lời chào khả ái.

Ông Mạc Giao vội vã đưa cho khách chiếc ghế bành tốt nhất, bỏ ra tìm cô con gái rồi lại quay vào ngay, để tiếp khách, ông không muốn bỏ phí một phút nào cuộc viếng thăm quý báu này.

Ông hỏi chuyện về Ba Lê, về những hội hè, lạc thú. công Nguyên có thể đọc trong đôi mắt người đàn ông năm mươi tuổi đó, đôi mắt cùng màu nhưng khác xa mắt Thiếu Lan, sự luyến tiếc vô vàn cuộc sống tầm phào khi xưa của ông.

Một đứa bé gái khôngảng mười bốn mười lăm, mảnh khảnh và xanh lợt, nhưng nét mặt thông minh.

Hôm nay là ngày cọ rửa nhà cửa ở Hauts Sapins. Trong căn bếp rộng lớn có trần hình vòng cung, Thiếu Lan chăm chú làm việc, trong khi Bảo Thục và Trọng Đạt, hai đứa sinh đôi có bộ tóc vàng óng, đang đùa giỡn ở góc phòng bên cạnh vú Chín, người tở già duy nhất của gia đình Mạc Giao đang ngồi nhặt rau làm cơm chiều.

Vàng Trán đẹp của Thiếu Lan thỉnh thoảng nhú lại. Vừa làm việc nàng vừa nhắm tính những chi tiêu của tháng trước. dù đã cố gắng cần kiệm đến mức tối đa, nhưng số tiền này cũng đã vượt quá số vốn khiêm tốn của cô gái trẻ. Quả vậy, ông Mạc Giao luôn luôn đòi hỏi cho mình những bữa ăn thịnh soạn, rượu, thuốc lá... và đến hôm nay Thiếu Lan áy náy thấy mình đã phải nợ nần. Những món nợ đó tuy chẳng là bao nhưng cũng làm nàng lo âu vì từ trước tới nay nàng đã cố gắng hết sức để giữ thẳng bằng cán cân chi phó trong gia đình.

Thêm vào đó, sau cuộc viếng thăm của Công Nguyên, cha nàng càng trở nên khó khăn, cau có hơn trước nhiều. Ông bố già trở nên cay nghiệt khi thấy chàng trai trẻ được ưu đãi cả về tài năng lẫn gia sản đó đã có thể hưởng tất cả lạc thú mà ông thèm muốn. Hơn nữa, từ vài ngày nay, ông có vẻ lo âu buồn bã và Thiếu Lan lo lắng không biết có phải vì tình trạng tài chính của gia đình đã suy sụp không?

– Ông phát thư vừa đi qua, chị có một lá thư của Nguyệt Anh đây này. Khuê Tú bước vào bếp nói -Và ba cũng có một bức thư màu xám nhạt thật đẹp từ Ba Lê, phong bì có in hình chiếc vương miêng nhỏ của Hầu Tước. Chắc của ông Công Nguyên hôm trước, chị nhỉ?

– Làm sao biết được, sao em tò mò vậy?

Cuộc thăm viếng ngắn ngủi của Vũ công Nguyên đã để lại một kỷ niệm khó quên cho cả gia đình Mạc Giao, chỉ có Thiếu Lan vì quá bận rộn với công việc nên không còn thì giờ để nghĩ tới người khách lạ đó nữa.

Nàng mở phong thư của người bạn gái hàng xóm cũ mà Khuê Tú mới đưa vào.

– À, Nguyệt Anh lấy chồng!

– Lấy ai vậy, hử chị?

– Một luật sư ở Dijon, Hoài Vũ. Nguyệt Anh nói anh ta là một người đàn ông rất đứng đắn, ngoan đạo và gia giáo.

– Nhưng không thuộc giới quý tộc. Khuê Tú khẽ nhún vai.

– Cần gì điều đó, miễn tử tế là được rồi. Nguyệt Anh có vẻ sung sướng lắm.

– Còn chị, chắc chị không định lấy một người nhà quê thô tục chứ?

– Có thể lắm, nếu người ấy có học và hiểu biết, yêu thương chị. Khuê Tú ới! Cần nhất là cái tính tình còn những cái phụ khác thì không nên đòi hỏi quá... Những người con gái nghèo khổ như chúng ta đừng nên mơ mộng nhiều về những chuyện này.

Thiếu Lan mỉm cười tự lự, trong khi Khuê Tú nói:

– Tại sao lại không nhỉ?

Rồi cô bé quay một vòng và tiến tới trước mặt vú Chín hỏi:

– Vú ới, chúng tôi sẽ lấy ai hả vú?

Bà lão ngừng tay, gương mặt nhăn nheo buồn rầu và nghiêm trang nhìn Khuê Tú:

– Còn coi xem.. Vả lại cô sống thế này còn sướng gấp mấy lần hơn là phải đeo gông vào cổ. Cũng như Thiếu Lan nên ở Hauts Sapins, tuy nơi này không bao giờ có hoa hồng cả. Hôn nhân là sự khốn cùng... Đúng thế đó, cô bé cưng của tôi ơi!

Bà Trang trọng nói và đưa tay chỉ? Thiếu Lan.

Thiếu Lan khẽ lắc đầu nói:

– Thường thì đúng vậy... Nhưng vú ạ, mỗi người một số mệnh không tránh được đâu.

– Phải thế rồi, vú chỉ toàn nói những chuyện gì đâu ấy thôi. Khuê Tú thêm vào - Chúng tôi sẽ lấy chồng, sẽ hạnh phúc, sẽ sung sướng, và vú thì sẽ mãi mãi ở đây với sự bi quan của vú. Bộ vú không tin là chi. Thiếu Lan xinh đẹp của tôi có thể lấy một ông hoàng sao?

Vú Chín bỏ con dao xuống, khoanh tay lại và ngược đôi mắt đa ~loà vì tuổi tác, nhìn Thiếu Lan:

– Cô bé đáng yêu của vú, vú sẽ thương hại con suốt đời nếu có một người đàn ông nào cưới con chỉ vì cái sắc đẹp này, vì như thế khi nhan sắc tàn phai, con sẽ bị bỏ rơi. Con không đáng bị như vậy, Thiếu Lan à, vì tâm hồn của con còn cao đẹp hơn cả gương mặt của con nữa.

Những câu nói đó thật tuyệt diệu khi được thốt ra từ miệng người tở già, suốt ngày làm bầm và hay gắt gỏng, phê bình các cô chủ hơn là khen tặng. Thiếu Lan và Khuê Tú ngạc nhiên nhìn bà.

Quay về phía Thiếu Lan, bà trịnh trọng nói:

– Thiếu Lan ơi! Vú hứa sẽ cầu nguyện cho con.

Vú cầm lấy con dao, tiếp tục công việc đang làm dở.

Khuê Tú đi ra, Thiếu Lan trở lại với việc làm sau khi đọc nhanh qua bức thư của cô bạn cũ. Chợt cánh cửa bật mở, ông Mạc Giao xuất hiện, mặt đỏ rần rần cảm xúc...

– Lên đây, lên đây mau Thiếu Lan, ba có chuyện muốn nói với con.

Thiếu Lan lo lắng hỏi:

– Chuyện gì thế hả ba?

Ông kéo nàng về phòng khách, không nói một câu. Nàng thốt bật lên một tiếng la lo sợ khi thấy mẹ nằm như bất tỉnh trên chiếc ghế dài.

– Ô! Không sao đâu!... Đó là vì mẹ mừng quá đấy thôi! Ông Mạc Giao nói khi thấy Thiếu Lan cuống cuống chạy lại phía mẹ - Một biến cố thật bất ngờ, thật khó tin, thật...thật...

– Chuyện gì hở ba? Thiếu Lan vừa hỏi vừa cho mẹ ngửi lọ dầu.

– Có Người hỏi con làm vợ! Con đoán xem?

– Hỏi con làm vợ? Nàng sửng sốt nói - Ai thế hở ba... Chúng ta có quen biết ai đâu?

– À! Con không biết Hầu Tước Công Nguyên à? Ông Mạc Giao hớn hớn nói.

– Hầu Tước Vũ Công Nguyên?

Lọ dầu rơi tuột khỏi tay Thiếu Lan vỡ tan trên nền nhà. Cô con gái trẻ đứng bật dậy, nghi ngờ nhìn bố:

– Ba muốn nói là... Ông ta?

– Phải, chính ông ấy!... Ông biên thư cho ba xin được cưới con làm vợ đấy.

Ông nắm lấy tay nàng đang run rẩy. Thiếu Lan mặt đỏ ửng, khẽ nói:

– Nhưng thưa ba... con không hiểu...

– Sao, con không hiểu gì? Bộ ba chưa nói rõ sao? Con có cần ba nhắc lại lần nữa là Hầu Tước Vũ Công Nguyên muốn lấy Mạc Thiếu Lan làm vợ không?

Lúc đó, bà Mạc Giao mở mắt ra, đưa tay cho con gái, bà lập cập nói:

– Con ơi, mẹ sung sướng quá! Một cuộc hôn nhân như vậy thật là một giấc mộng, không thể ngờ được con à.

Thiếu Lan mặt nhợt nhạt, dựa cánh tay run rẩy vào thành ghế. Trên khuôn mặt đẹp ấy, không có vẻ gì như đang chia sẻ niềm vui tràn trề của cha mẹ mà chỉ có sự sợ hãi xen lẫn kinh ngạc.

– Làm sao ông ta lại có thể hỏi lấy một đứa con gái chỉ thoáng gặp không hơn một tiếng đồng hồ? Nàng run run nói - Ông ấy không biết gì về con...

Ông Mạc Giao cất tiếng cười vang:

– Sao con ngây thơ quá, Thiếu Lan đáng thương của ba! Đa số các cuộc hôn nhân đều như vậy. Vả lại, ông thuộc loại người chỉ cần nhìn thoáng qua có thể xét đoán được kẻ khác... Vả lại, con không biết là con đủ đẹp để tạo ra một cú sét ái tình sao? Tuy nhiên, con ngạc nhiên là phải, vì dù sao cũng không thể ngờ được một chuyện như vậy! Người đàn ông danh tiếng, giàu khủng khiếp, được bao người săn đón ấy lại còn là kẻ thừa hưởng gia tài đồ sộ của ông chú họ, Quân Công Đức Hoà...

Thiếu Lan phác một cử chỉ ngăn cản:

– Thừa ba, những điều đó đối với con thật không quan hệ. con quan niệm hôn nhân khác hơn...

– Phải, phải, ba biết tính con trang nghiêm, bất vụ lợi. Vậy con hãy đọc bức thư của ông ta để biết rõ những lý do khiến ông hỏi con làm vợ.

Thiếu Lan cầm lấy tờ giấy màu xám nhạt thoảng một mùi thơm nhẹ nhàng tinh diệp, y như mùi thơm phảng phất lại trong hành lang sau cuộc viếng thăm của Công Nguyên hôm trước. Nàng đọc nhanh, bức thư ngỏ lời cầu hôn với những lời lẽ lịch sự nhưng hơi lạnh lùng, nói lên ý muốn của chàng, mong tìm nơi Thiếu Lan một con người thật tận tâm, một người vợ đứng đắn, một người mẹ sẵn sàng yêu thương đứa con gái riêng của chàng. Trong thư có đoạn viết: Cô con gái ông sẽ không phải ngại chuyện thay đổi những thói quen của nàng khi trở thành vợ tôi. Tôi không có ý định buộc nàng vào cuộc sống thời lưu xã giao đáng chê dưới mọi hình thức. Nàng sẽ sống một cuộc đời trầm lặng với con gái tôi ở Arnelles, cũng như khi ở Hauts Sapins. Điều tôi cần trước hết, là một người con gái trẻ, có lý trí và lòng tốt - Như tôi thấy nơi cô Thiệu Lan.

Người con gái nhận thấy ngay một điều mà bố mẹ nàng quá hãnh diện và vui sướng, không hề để ý qua những câu nói lịch sự của người đàn ông thượng lưu này, đó là sự lạnh lùng. Có lẽ cũng to như sự dửng dưng nàng cảm thấy đối với chàng. Nếu cho rằng chàng đã bị cú sét ái tình, thì quả là chàng đã không biết cách... viết thư! Dù chàng là một văn sĩ nổi tiếng.

Qua sự cầu hôn đáng hãnh diện kia, có một điều rõ rệt là Hầu Tước ('c Công Nguyên muốn tìm một người mẹ cho con gái, mà chàng tin tưởng thấy nơi người con gái trẻ nghèo khổ quen sống cuộc đời đơn sơ quen chăm sóc trẻ con này. Nhờ Vũ Dương chàng đã biết đủ những điều cần thiết, và vì chỉ muốn có một cuộc hôn nhân vì lý, chàng dad~ không hề viết những câu thừa thãi cho cô bé nhà quê khiêm tốn hân hạnh được chàng mời mang một trong những dòng họ vẻ vang nhất nước Pháp. Thiếu Lan lờ mờ hiểu điều đó, vì nàng thiếu kinh nghiệm và chưa bao giờ rảnh rỗi để nghĩ đến vấn đề hôn nhân mà nàng thấy thật hiểm hóc.

Nàng lặng lẽ đưa cho cha lá thư sang trọng có mùi thơm làm nàng khó chịu.

– Sao, con nghĩ thế nào? Ông ta đứng đắn đấy chứ? Con thấy đó, ông không thích đời sống xã giao... Nhưng một khi kết hôn rồi, con có thể bắt ông ta làm theo ý con muốn. Thật là uống nếu không biết hưởng thụ khi có một đĩa. vị như vậy!

– Ba không hiểu tính con! Với con, viễn ảnh của một cuộc sống bình lặng trong bốn phạm, và làm mẹ của một đứa trẻ lười cuốn con hơn, nếu... nếu không có "ông ta".

– Sao, nếu không có ông ta?

Ông Mạc Giao sừng sốt nói trong khi bà vợ hơi nhồm dầy, kinh ngạc nhìn Thiếu Lan.

– Vâng, tại con không ưa ông ấy và con không tin là con có thể có cảm tình với ông ấy được.

– Con không ưa ông ta? Bà Mạc Giao lấp bắp nói - Con người mà ai ai cũng phải công nhận là sang trọng lịch lãm nhất nước Pháp!

Ông Mạc Giao sau một giây choáng váng, cất tiếng cười gằn:

– Không hiểu con có gì trục trặc trong đầu không, Thiếu Lan? Với một sự cầu hôn như vậy ta không cần phải bàn cãi lôi thôi. Ta phải chấp nhận nó như một trong những điều may mắn phi thường mà không bao giờ ta dám nghĩ tới. À! Con không ưa người đàn ông đó, cái người chỉ việc chọn vợ giữa bao cô gái quý tộc và giàu sang? Con điên rồ quá, biết bao nhiêu các bà mang những giòng họ lớn nhất Âu Châu và có khi thuộc những gia đình vương giả, sẽ rất sung sướng nếu được ông ta cầu hôn!! Con chưa nhìn rõ ông ta? Hay hôm nọ con mù để có thể nói là "con không ưa ông ta"?

Như hầu hết những người tính tình nhu nhược, ông Mạc Giao rất phũ phàng đối với những người dưới quyền ông. Thiếu Lan cảm thấy như bão tố sắp tới. Nhưng nàng vẫn can đảm tiếp tục:

– Thừa ba, con muốn nói là chỉ cần nhìn thấy ông ta, con cũng đã biết giữa ông ta và con không có gì giống nhau từ ý thích, thói quen giáo dục... Ba đã nói ông ta sống rất trưởng giả, chỉ cần nhìn cách ông ăn mặc cũng biết... Và còn nụ cười mỉa mai mà hần ba cũng nhận thấy...

– Coi nào, ba thấy cô con gái ngoan của ba quan sát và xét đoán người khác rất giỏi! Ông Mạc Giao khó chịu ngắt lời - Nhưng tất cả những điều đó đều thật trẻ con! Hãy nói chuyện đứng đắn hơn Thiếu Lan à.

– Con rất đứng đắn, thưa ba. Vấn đề quá quan trọng để có thể đùa được. Con xin thú thật là ông ta làm con sợ và như vậy con không tin là con có thể trở thành vợ Ông được.

Nàng run rẩy nói những câu sau này, vì nàng biết trước cơn phẫn nộ của cha sẽ bùng nổ.

Nhưng nàng thấy cần phải nói thẳng ra như vậy.

– Thiếu Lan! Bà Mạc Giao rên khế.

Mặt ông Mạc Giao đỏ bừng. Ông đặt lên vai con một bàn tay nặng trĩu khiến nàng lão đảo.

– Nghe đây! Giọng ông rít lên - Tao sẽ cho mày biết rõ những hậu quả nếu mày từ chối. Tao đã đầu tư tất cả số tiền cuối cùng vào những công việc buôn bán có vẻ khả quan. Nhưng gần đây, tao được biết công việc đang nguy ngập. Tao chỉ có thể rút lại được một phần tư số tiền, thế là may lắm đó. Và như vậy là sự khốn cùng... hiểu không, Thiếu Lan? Sự khốn cùng tột đỉnh.

Chúng ta sẽ đánh đổi Hauts Sapins lấy một miếng bánh và sẽ lang thang đi ăn xin.

Thiếu Lan lặng người, choáng váng vì tin đó.

– Nếu con lấy ông ta thì tất nhiên mọi việc sẽ đổi khác, vì ông ấy không thể để mặc gia đình vợ sống nghèo khổ như vậy được, ông ấy sẽ lo cho sự học vấn của các đứa nhỏ...

– Không, không được! Con sẽ đi làm, làm bất cứ việc gì... Nhưng đừng bắt con làm điều đó!

Nàng nghẹn ngào.

– Tao không hiểu mày sẽ làm cách nào nuôi được các em mày, mẹ mày và tao? Ông Mạc Giao mỉa mai - Tao van xin mày đừng nói những lời ngu xuẩn như vậy nữa.

Thiếu Lan cúi đầu. Thật vậy, những gì nàng có thể làm sẽ chẳng đáng gì cả và không bù đắp nổi một phần trăm số tiền thiếu hụt vì sự bất cẩn của bố.

Bà Mạc Giao nói:

– Cuộc hôn nhân này là một cứu cánh bất ngờ cho chúng ta. Nó sẽ mang lại cho chúng ta sự an

toàn, sẽ bảo đảm cho con một tương lai sáng lạng khiến con trở thành một trong những người đàn bà nổi tiếng nhất nước Pháp.

– Trời!

Thiếu Lan nghẹn ngào kêu lên. nàng bắt gặp tia nhìn van xin và thống thiết của mẹ. Nàng cũng sẽ không tìm được sự nương tựa nơi mẹ. Bà Mạc Giao có một tâm hồn nhu nhược cùng một thể xác mệt mỏi, lúc nào bà cũng nghe lời chồng, không bao giờ trị được con cái và chính Thiếu Lan, người con trưởng có tinh thần đạo lý cao độ đó, có bốn phận phải giáo dục các em mình. Thiếu Lan dành cho mẹ một tình thương xen lẫn sự bảo bọc, kính trọng và thương hại, nàng cố tránh cho bà mọi lo nghĩ. Cho nên nàng hiểu ngay tia nhìn kia muốn gì!

– Mẹ cũng muốn vậy sao? Nàng cúi xuống phía bà Mạc Giao khẽ nói, trái tim như bị bóp nát.

– Không hẳn thế, nhưng nó sẽ đem lại sự yên ổn cho chúng ta con ạ! Con sẽ có một cuộc hôn nhân tốt đẹp... Hơn nữa, chúng ta sẽ không còn túng thiếu! Con không nên do dự, Thiếu Lan à!

– Không, con cần được suy nghĩ. Người con gái cương quyết nói và đứng dậy quay sang phía cha - Một quyết định như vậy cần được cân nhắc kỹ lưỡng. Ngoài ra, còn phải hỏi ý kiến ông bà Vũ Dương. Chúng ta không biết gì về ông Công Nguyên cả... không biết một chút gì... Không biết ông ấy có đạo không? Và hiện ông ấy có tôn trọng tín ngưỡng của vợ không?

Ông Mạc Giao phác một cử chỉ sốt ruột:

– A! Mày tưởng ông ta là một người nhiệt tín à! Lẽ dĩ nhiên ông ta theo Thiên Chúa Giáo nhưng chưa chắc ông ấy đã tuân giữ giáo qui. Nhưng mày đừng nên đòi hỏi quá. Tuy nhiên, tao sẽ biên thư hỏi ông Vũ Dương nếu mày chỉ thắc mắc bấy nhiêu... Nhưng mày hãy nhớ là quyết định của mày sẽ đem lại sự bần cùng hoặc sự an toàn cho cả gia đình.

Không lúc nào nàng Thiếu Lan khốn khổ này quên được! Suốt đêm nàng trần trọc suy đi tính lại: hoặc gia đình vẫn nghèo khổ và sau đó cuộc sống sẽ trở thành địa ngục vì sự Oán hận của cha, hoặc nàng phải lấy người lạ kia?

Không hiểu sao nàng lại e sợ giải pháp sau đến thế? Nàng cũng chẳng rõ nữa. Là một cô gái duyên dáng hiếm có, sớm trưởng thành trên vài phương diện bởi phải gánh nhiều trách nhiệm và bởi cuộc sống thanh bạch, nàng vẫn giữ được sự giản dị đáng yêu, vẻ tươi mát trong sáng của một cô gái nhỏ. Tính nết nghiêm trang và sự ngoan đạo giúp nàng tránh ra ngoài mọi khuynh hướng lãng mạn, mọi ham muốn xa hoa, phô trương. Vì thế, lần đầu gặp Công Nguyên, nàng đã thấy e ngại bởi một sự bí ẩn đáng sợ ẩn chứa sau khuôn mặt, ánh mắt, nụ cười hơn là bởi cái dáng bề ngoài nàng đã thấy ngay con người đó hoàn toàn khác biệt với nàng, nàng Thiếu Lan bé bỏng đáng thương đã quá quen với sự nghèo khổ, với những việc nội trợ nặng nhọc, chưa hề biết làm dáng, trái ngược với những người đàn bà thuộc giới sang trọng của Công Nguyên... Làm sao nàng có thể trở thành vợ một vị chúa tể uy quyền như thế được? Sự xung khắc giữa hai người có mạnh mẽ lắm không?

Và sau một đêm mất ngủ, sáng sớm hôm sau nàng đến nhà thờ, đem điều thắc mắc ra hỏi vị linh mục già.

– Hỡi cô bé đáng thương, thật là một sự xung khắc đáng ngại. Vị linh mục lắc đầu nói tiếp - Dù sao con cũng đừng nên lo ngại quá khi chàng đã cho biết trước cuộc sống yên tĩnh dành cho con. Như vậy tức là chàng muốn có một người vợ hiền lành, và con có thể yên tâm được.

– Nhưng con có thể thành thật nhận lời cầu hôn không, khi con chỉ cảm thấy dửng dưng, nếu không muốn nói là ngờ vực chàng?

– Điều này thì quan trọng. Tại sao con nghi ngờ chàng?

– Thừa cha, con không rõ... Chàng thật khác biệt với những người đàn ông con trông thấy từ trước tới nay! Ánh mắt âm u quyến rũ làm con bối rối. Vẻ lạnh lùng kiêu ngạo ẩn trong những cử chỉ khả ái khiến con e ngại. Chàng hay châm biếm và luôn luôn hoài nghi. Tóm lại, thừa cha, con chưa yêu chàng và người lạ này làm con sợ hãi.

– Ông Vũ Dương có thể cho con biết rõ hơn không?

– Cha con sẽ viết thư hỏi ông ấy. Đó là một người đứng đắn thành thật, chắc ông ấy sẽ nói rõ những gì mình biết. Vấn đề tôn giáo cũng làm con lo nghĩ, con e rằng chàng là một người không tín ngưỡng, cha a.

– Tội nghiệp con quá, trường hợp của con thật nan giải! Nếu việc này chỉ liên can đến một mình con thì ta khuyên con nên từ chối cuộc hôn nhân này làm con e ngại. Nhưng còn gia đình con... đòi hỏi con phải hy sinh. Cha tin là con có đủ can đảm để làm việc này, Thiếu Lan ạ, nhưng cần biết xem con có quyền không đã. Hôn nhân là một vấn đề thiêng liêng không đùa giỡn được. Con chỉ có thể nhận lời nếu con tự nguyện nhất quyết làm tròn bốn phận đối với chàng. Con phải nhất định đánh tan lòng ngờ vực, sự sợ hãi và hết lòng tìm cách yêu thương chàng. Đó là lời khuyên của cha. Nếu con nghĩ là không đủ sức làm như vậy thì con hãy từ chối dù phải trả đến một giá nào đi nữa.

Thiếu Lan nắm chặt đôi tay lạnh cóng, và run rẩy:

– Con không biết nữa! Nàng khẽ nói - Nếu con có thể hiểu chàng hơn một chút thì tốt biết mấy! Lời lẽ trong thư thì đứng đắn lắm... Nhưng còn chàng liệu có thật thế không? Chúa ơi, con phải làm sao bây giờ?

Những giọt lệ chảy dài trên má Thiếu Lan. Vị linh mục tốt bụng cảm động nhìn nàng. Ông là người biết rõ, hơn ai hết, cái tâm hồn cương nghị nhưng dịu dàng đó. Không biết con người quý phái xa lạ kia có thấu hiểu và cảm thông được cái tâm hồn tuyệt diệu với trái tim yêu thương mà nàng sẽ dành riêng cho chàng không? Than ôi! Vị linh mục cảm thấy nghi ngờ điều này nếu Công Nguyên quả đúng như những gì Thiếu Lan đã nhận xét.

Thật tình ông cũng muốn khuyên nàng từ chối nhưng ông cũng biết rõ tình cảnh khốn đốn của gia đình Thiếu Lan và ông cũng hiểu là ông Mạc Giao sẽ không bao giờ tha thứ nếu nàng từ chối. Chắc chắn là nàng sẽ không chịu nổi cuộc sống địa ngục đó. Vậy nàng có nên chấp nhận sự hy sinh khi nó không trái với lương tâm không?

Ông giải thích cho Thiếu Lan rằng sự vô tín ngưỡng của Công Nguyên không phải là một cản trở nhất định trong trường hợp đặc biệt này, miễn là chàng chịu chấp nhận sự tự do tín ngưỡng của người vợ và sự giáo dục của những đứa con.

– Không phải với ai cha cũng sẽ nói như vậy đâu. Một người không vô tôn giáo thường rất nguy hiểm cho lòng tín của người vợ và các con. Nhưng cha hy vọng là tâm hồn tin tưởng mãnh liệt, sự thông minh thẳng thắn của con sẽ làm con không giống họ. Với những điều kiện ấy, sự nguy hiểm sẽ ~không đáng kể đối với con, và biết đâu con còn có thể cảm hoá được chàng nhờ những gương tốt và nhờ sự cầu nguyện của con.

– Con thấy khó khăn quá cha a. Nàng thở dài nói - Con sẽ sung sướng biết bao nếu chàng có cùng những tin tưởng, những kỳ vọng thiêng liêng với con!

– Con ạ! Cha cũng muốn như vậy lắm. Con hãy suy nghĩ và cầu nguyện thật nhiều đi Thiếu Lan ạ. Hãy cố gắng làm quen với những ý nghĩ về cuộc hôn nhân đó. Theo cha, với giọng nói trong thư của Công Nguyên, theo như con đã kể lại, cha thấy rõ ràng ông ta chỉ muốn có một cuộc hôn nhân vì lý. Ông ta không thể đòi hỏi con gì khác hơn là việc cố gắng lo tròn bốn phận và yêu

mến ông ta dần dần, và con sẽ có một bốn phận cao đẹp cạnh đứa bé không mẹ đáng thương ấy. Con hãy xem tất cả những điều này như một lời khuyến khích nếu những tin tức con đang dò hỏi không làm cản trở cuộc hôn nhân.

– Nhưng con sẽ phải rời xa lũ em nhỏ dại của con. Nàng ghen ngào nói - Không có con, tụi nó sẽ ra sao?... Nhưng không, con chỉ nói vậy thôi không có ai là quan trọng cả.

– Con ạ, dù sao con cũng rất hữu ích. Tuy nhiên, chúng nó đều đã đến tuổi vào nội trú và Khuê Tú có thể thay thế con. Vả lại, con cũng không còn cách nào hơn. Ông thở dài kết luận - Con hãy về đi, cha sẽ cầu nguyện cho con.

Chỉ có Chúa và vị linh mục già, người bạn tâm tình của nàng, là thấu hiểu nỗi đau thương của nàng thôi. Nàng thêm muốn biết bao số phận của Nguyệt Anh vì mỗi giòng thư của cô bạn gái này đều gợi lên một hạnh phúc bình lặng dựa trên sự thương yêu quý trọng lẫn nhau.

Nàng bắt buộc phải nghe bố nhắc đi nhắc lại những lời nói như những kim nhọn đâm buốt tim nàng: "Thiếu Lan sung sướng của ba ời, con có thể nói là con đã có những bà tiên làm mẹ đỡ đầu." Mẹ nàng thì say sưa lắm bầm: "Cô bé Hầu Tước tương lai của tôi". Khuê Tú thì mỗi ngày nói đến cả trăm lần: "Sao chị lại có thể do dự được cơ chứ? Nếu là em, em sẽ bằng lòng ngay tức khắc"! Người nào cũng không hề nghĩ là nàng có thể từ chối. Thiếu Lan khổ não thầm nghĩ không còn người nào có thể cứu nàng khỏi cuộc hôn nhân này được

Bức thư trả lời của Vũ Dương đến thật nhanh. Ông thành thật kể hết những gì về Công Nguyên, những gì ông nghi ngại lo lắng, cũng như những đức tính đứng đắn của chàng mà ông tin là khác hẳn bề ngoài.

Ông Mạc Giao không cho con gái xem bức thư đó. Ông kiểm duyệt những điều bất lợi và ca tụng Công Nguyên không tiếc lời. Những điều còn lại nhấn mạnh trên tư cách đứng đắn của Công Nguyên và lòng ước muốn một người vợ thật ngoan đạo dù chàng có dừng dừng đến đâu đi nữa.

– Một kẻ không theo giáo qui! Thiếu Lan buồn rầu khẽ nói.

– Thì con chỉ việc tìm cách cải giáo ông ta là xong! Ông ấy đã tỏ ra rất đàng hoàng khi tôn trọng tín ngưỡng của vợ. Ba nghĩ điều đó khuyến khích con nhiều chứ?

– Con rất khổ tâm, thưa ba! Chỉ vì tình cảnh gia đình mà con đành chấp nhận một cuộc hôn nhân như vậy.

Ông Mạc Giao gầm lên:

– Mà yên quá mất rồi! Sao lại có một đứa con gái dại dột đến thế cơ chứ, không thể bàn cãi nổi với một đứa con gái kỳ quặc như mày. Tao sẽ viết thư cho Công Nguyên. Mày bằng lòng phải không?

Một do dự cuối cùng làm tan nát tâm hồn Thiếu Lan. Nàng thầm cầu nguyện: Lạy Chúa, con phải hy sinh cho gia đình và con sẽ cố gắng làm tròn bốn phận đối với "ông ta". Rồi nàng quả quyết trả lời:

– Thưa ba, vâng.

Vài ngày sau đó, Công Nguyên tới Hauts Sapins. Thiếu Lan mặc chiếc áo ngày lễ, một chiếc áo đầm màu xanh đậm giản dị kín đáo do cô thợ làng may cắt nên không được khéo cho lắm. Nàng ngồi cạnh mẹ trong phòng khách, nét mặt nhợt nhạt căng thẳng vì mất ngủ và phân vân đau khổ trong những ngày cuối. Bà vú già đưa chàng vào phòng, kín đáo quan sát chàng từ đầu đến chân. Chàng chào bà Mạc Giao, cúi mình trước Thiếu Lan, miệng thốt ra một lời cảm ơn thật tao nhã. Rồi nâng bàn tay bé nhỏ hơi run rẩy lên, chàng khẽ hôn phớt qua, và đeo cho nàng

chiếc nhẫn đính hôn.

Sự nhanh nhẩu của ông Mạc Giao và sự tự nhiên thượng lưu của Công Nguyên khiến Thiếu Lan đỡ bối rối vì miệng nàng khô xé không thốt ra nổi một tiếng nào. Chàng cao hứng kể lại một việc rắc rối nhỏ trong chuyến du hành. Đôi khi, chàng cũng quay sang hỏi chuyện Thiếu Lan. Nàng trả lời vắn tắt, cảm thấy bối rối trước con người hoạt bát mà nàng đoán là hay châm biếm kẻ khác và có đôi mắt thật lạnh lùng và xấu sắc khiến nàng trở nên nhút nhát. Ông Mạc Giao nói:

– Thiếu Lan, sẵn có ánh sáng mặt trời, con hãy đưa Công Nguyên ra sân thượng ngắm cảnh.

Nàng quay sang Công Nguyên nói:

– Thưa ông, nếu ông muốn?

– Thưa cô, tôi rất sẵn sàng! Chàng trả lời và đứng ngay dậy.

Thiếu Lan lấy chiếc mũ choàng màu lơ t đội lên đầu rồi đi ra vườn. Họ sóng vai nhau trên con đường chính. Thiếu Lan vẫn không tự chủ được, nàng nhút nhát không biết nói gì với vị hôn phu đang hoàng sang trọng nhưng lạnh lùng này. Trái lại, chàng là con người không hề bối rối trước bất cứ hoàn cảnh nào.

Chàng hỏi nàng về những phong tục địa phương khiến cô gái trẻ cố lấy lại tự nhiên trả lời tha6^t giản dị, cho thấy một sự thông minh tế nhị, sâu xa, một sự hiểu biết rộng lớn hơn chàng tưởng, vì chàng chợt nói, giọng ngạc nhiên:

– Tôi tưởng cô chưa bao giờ rời xa vùng đất bé nhỏ này chứ? Vậy mà tôi thấy cô có vẻ biết rất nhiều...

– Tôi đã được dạy dỗ bởi những nữ tu lỗi lạc của dòng St. Jean cho đến năm mười sáu tuổi. Và bây giờ tôi vẫn tiếp tục học những lúc' rảnh rỗi hiếm có... Nhưng ông đừng nên chờ đợi nơi tôi một sự giáo dục tân thời mới mẻ.

Nàng cười, nụ cười e thẹn và khả ái khiến cho gương mặt nàng có vẻ quyến rũ khó tả.

– Ô! Tôi xin đoán chắc với cô là tôi không muốn điều đó! Chàng vội vàng nói - Những cô gái trẻ tân thời được nhét đầy những kiến thức đủ loại, nhưng sau đó, họ chẳng còn lại gì!

Họ đã đến chân sân thượng và bước lên những bậc cao. Tuyết đông tan vỡ dưới bước chân của họ. Chàng dựa người lên chiếc thành bằng đá đã lở, ngắm nhìn một lúc lâu cánh đồng trắng xoá, những ngôi rừng bách với chiếc áo choàng tinh khiết, những sườn đá lởm chởm xen lẫn những vực thẳm sâu hút. Cảnh đó có một vẻ đẹp cổ kính dưới ánh mặt trời vàng nhạt tạo nên những đốm lớn sáng chói trên mặt tuyết và những tia sáng bạc trên những cành thông trắng xoá.

– Vùng này thật đẹp, nhưng có vẻ cổ xưa! Chàng quay về phía Thiếu Lan nói - Có lẽ cuộc sống của cô ở đây khá buồn?

– Tôi chưa bao giờ rảnh rỗi để nhận thấy điều đó. VAA lại, tôi rất yêu quê tôi và đồng quê mùa đông cũng rất quyến rũ tôi.

– Như vậy cô sẽ thích ở Arnelles. Tòa lâu đài được dựng trên phần đất đẹp nhất của Anjou.

Những vùng quanh đó cũng khá lắm. Cô có thể quen biết một vài người bạn dễ chịu ở đây. Cô có thích những trò giải trí thượng lưu không?

Chàng đột ngột hỏi. Nàng trả lời, thật tự nhiên:

– Ô! Tôi không thích chút nào! Tôi không biết gì cả về điều này và những gì tôi đã nghe thấy không làm tôi ham muốn. Lúc nào tôi cũng ước muốn một cuộc đời bình lặng và hữu ích hơn.

Chàng đưa mắt nhìn quanh khuôn mặt có những đường nét tuyệt đẹp, được ánh sáng dịu của mặt trời mùa đông làm nổi bật lên một cách rất đơn sơ. Và kẻ quan sát sở trường đó có thể đọc

được thấy sự thành thật tuyệt đối trong đôi mắt đẹp của nàng.

– Cô có lý và tôi rất tán thưởng những lời lẽ chín chắn ấy. chàng nghiêm trang nói - Tôi hy vọng là Lâm Thúy sẽ được chăm sóc cẩn thận, điều mà có lẽ nó thiếu thốn từ trước tới nay.

Có lẽ! Thiếu Lan thấy chữ đó hơi kỳ cục. Nàng rụt rè hỏi:

– Không biết đứa bé có tiếp nhận tôi dễ dàng không? Tính tình nó có dễ không?

– Tôi thú thực không biết gì cả! Tôi gần như không gần nó, nên không thể cho cô rõ điều đó được... A! Tôi nhớ là có nghe mẹ tôi nói nó hay gắt gỏng vì sức khỏe kém, nhưng cũng kh'á dịu dàng.

– Thế ông không đến thăm nó bao giờ à? Nàng ngược nhìn gương mặt đẹp và kiêu hãnh trước mặt.

– Có, thỉnh thoảng tôi có thấy nó khi tôi tới Arnelles. Nhưng tôi không để ý lắm, cho tới nay đó là những công việc của mẹ tôi và bây giờ là của cô, vì cô đã nhận lời cầu hôn của tôi.

Giọng nói quả quyết và lạnh lùng khiến Thiếu Lan kinh ngạc. Nàng khiếp sợ trước sự hoàn toàn dửng dưng của tình phụ tử đó. Có lẽ chàng cũng nhận thấy hậu quả lời nói của mình, nhưng chàng không thêm cải chính. Chàng xoay câu chuyện sang đề tài khác. Nhìn thoáng qua chiếc nhẫn đính hôn có gắn viên kim cương tuyệt vời loé những tia sáng cực đẹp dưới ánh mặt trời:

– Cô có ưa chiếc nhẫn này không? Tôi đã lựa nó theo ý thích của tôi và có thể cô không vừa lòng. Nếu vậy hãy thành thật nói cho tôi biết nhé.

– Ô! Thừa ông, tôi cũng thích nó lắm! Vả lại tôi không biết gì về nữ trang cả.

Nàng muốn nói thêm: "Điều này thật không nghĩa lý gì đối với tôi so với biết bao vấn đề khó nhào khác!" nhưng nàng lại thôi.

– Cô có thích nữ trang không?

– Tôi xin thú thật chưa hề nghĩ tới sự ham muốn đó bao giờ.

– Tôi sẽ được hân hạnh tặng cô những thứ này. Nhưng tôi muốn biết ý thích của cô.

– Xin ông hãy tự lựa chọn.

Thật ra, chàng hỏi chỉ là giọng của một người chỉ đặt ra câu hỏi vì phép lịch sự thôi và lời giải hoàn toàn phải là chàng.

Họ rời khỏi sân thượng. Ông Mạc Giao và Khuê Tú tiến lại phía họ rồi cùng trở về toà lâu đài có lối kiến trúc được chàng quan sát với con mắt nghệ sĩ. Vào đến phòng khách, Thiếu Lan rút lui. Hôm nay vú già Chín bị phong thấp nên nàng phải giúp bà làm bữa cơm thịnh soạn hơn nhân cơ hội này.

Trong khi cô gái trẻ quần ngang eo chiếc váy ngoài làm bếp, vú Chín ngồi canh bếp lò ngược đầu lên nói:

– Con đã lầm lẫn khi lấy người tỉnh Ba Lê đẹp trai này, con gái a. Đó không phải là người để con lấy!

– Vú thì biết gì? Thiếu Lan cố cười đáp.

– Điều đó hiển nhiên. Ông ta có gương mặt và những cử chỉ có thể làm si mê bao nhiêu cô gái khác, nhưng con không thuộc loại đó. Con cần có một người đứng đắn hơn. Ông ta có thể là Hầu Tước với hàng triệu, triệu bạc không biết để làm gì, nhưng cũng không đủ đem lại hạnh phúc cho con... Kể cả cái này nữa.

Bà chỉ chiếc nhẫn đang chói sáng tên tay Thiếu Lan:

– ... Con ạ, đó không phải là loại người cho con, và ta sợ hai người sẽ không được hoà thuận!

– Vú ơi! Sao vú bi quan thế? con hy vọng những dự ngôn đáng buồn này của vú sẽ không thành

sự thật...

Vú Chín hất đầu, mồm lẩm bẩm vài câu. Bà ta có tâm hồn sâu nảo, "lúc nào cũng bi quan", ông Mạc Giao thường nóng nảy nói vậy, và một biến cô 'nhỏ nhặt đến đâu cũng là cơ hội để bà phát ra những dự ngôn u tối.

Nhưng trong trường hợp này, Thiếu lan nghĩ chưa chắc là bà đã đoán sai. Nàng cảm thấy sự lạnh lùng đáng sợ mà chàng che dấu dưới những hành động luôn luôn lịch thiệp của một người thượng lưu.

Quả thật, chàng là một vị hôn phu lãnh đạm nhất. Trong bữa ăn, chàng nói chuyện với ông Mạc Giao về những cuộc đua ngựa, kịch nghệ, những trò thể thao tao nhã là những đề tài mà ông bố vợ tương lai rất ham chuộng nhưng hoàn toàn xa lạ đối với vị hôn thê của chàng. Và lại, cũNg không thể chăm chú vào câu chuyện, vì nàng còn phải kiểm soát người đầy tớ phụ được mướn trong dịp này. Nàng phải đứng dậy hai ba lần, tự tay dọn ra các món mà người đầy tớ quên, dù ông bố cau mày nhìn nàng, nhưng nàng đã làm những việc đó với sự duyên dáng thật giản dị và nghiêm trang khiến nàng vẫn có vẻ quý phái và kiêu diễm.

Công Nguyên làm như không thấy gì cả. Là một vị lãnh chúa uy quyền thật sự, biết hoà mình vào mọi hoàn cảnh, chàng xử sự tự nhiên trong cảnh nghèo khổ này cũng như khi ở nhà với những người tớ thật chăm chú vì biết ông chủ rất khó tính, để ý từng chi tiết trong vụ hầu bàn. Và chàng thưởng thức bữa ăn giản dị nhưng ngon lành này cũng như những món ăn cầu kỳ của người đầu bếp nhà chàng.

Thiếu Lan thay đĩa cho chàng. Chàng nhìn thoáng bàn tay bé nhỏ thon đẹp nhưng rám nắng và hơi thô vì những công việc nội trợ, rồi nhìn qua bàn tay thon trắng, được chăm sóc kỹ lưỡng của mình, giống như bàn tay của những người đàn bà yếu điệu nhất. Mối chàng thoáng nở nụ cười, đôi mắt có vẻ gì kh'ỏ tả nhìn thoáng qua khuôn mặt của nàng ửng đỏ vì không khí nóng bức trong phòng và nhất là vì cảm xúc.

Ngay sau khi ăn, chàng xin kiếu từ để đáp chuyến tàu tối. Trước đó, cả hai bên đã đồng ý hôn lễ sẽ được cử hành sáu tuần lễ sau.

– Sao sớm thế? Thiếu Lan đã buột miệng thốt ra như vậy.

Công Nguyên ngạc nhiên và chăm chăm nhìn nàng khiến nàng đỏ mặt

– Vì sau đó tôi rất bận việc, nên tôi muốn cử hành hôn lễ càng sớm càng tốt. Chàng trả lời -

Nhưng nếu cô thấy như vậy vội quá thì chúng ta sẽ dời ngày lại.

Tuy nhiên Thiếu Lan đã trấn tĩnh lại, nàng nghĩ đàn ông nào cũng không tránh được thì làm hôn lễ luôn cho rồi. Và nàng bằng lòng cái ngày ấn định theo ý muốn của chàng.

Suốt thời gian đính hôn, vị hôn phu kỳ dị chỉ gửi đến hàng này những giỏ hoa tuyệt đẹp làm lác mắt bà Mạc Giao và Khuê Tú trong khi vú Chín lẩm bẩm:

– Thật là phí phạm! Sao ông ta không đến thăm cô bé có phải hơn không?

Riêng Thiếu Lan thì khác, nàng nghĩ chàng không đến như vậy tốt hơn. Vì ít ra trong những ngày cuối của đời con gái, nàng có thể bình tĩnh mà suy nghĩ, mà tìm lấy can đảm nhờ sự cầu nguyện và những lời khuyên nhủ của vị linh mục tốt bụng, cho tương lai rất gần đây, cái tương lai đáng sợ đặt nàng dưới uy quyền của con người xa lạ mà nàng vừa e sợ vừa mong muốn biết rõ hơn.

Đồ sính lễ được gửi tới. Thiếu Lan đứng đứng nhìn bố mẹ trải ra những xấp lụa, áo choàng bằng lông, những hàng ren. Lấy trong hộp ra hai món trang sức, một bằng kim cương, một bằng ngọc bích, bà Mạc Giao khâm phục, xuýt xoa:

– Thật là những đồ vô giá!... Nhìn chiếc áo choàng lông thú kia! Thật đầy vẻ vương giả!

–Ồ! Ông ta còn có thể mua cho vợ nhiều thứ nữa kia! Ông Mạc Giao đáp, giọng thỏa mãn tự kiêu pha lẫn thèm muốn - Thiếu Lan, con có thể tưởng tượng những đồ sính lễ này trị giá bao nhiêu không?... Coi kia, mày không thèm nhìn à! Thật là `một vị hôn thê quá ải! Mày suy nghĩ gì ma `trang nghiêm thế ha?

– Thừa ba, con tự hỏi không biết tại sao ^ng ấy lại gửi cho con tất cả những thứ này khi chính ông muốn con về sống ở nhà quê?

– À! Con tưởng vậy ha? Ba không còn tin điều đó vì theo ý ba, tất cả những thứ này chứng tỏ vị hôn phu của con định dành cho con một đời sống nhộn nhịp hơn nhiều, sẽ không có ai sánh bằng nếu con đeo những đồ trang sức kia.

– Con không muốn vậy đâu! Nàng kinh hãi nói.

–Ồ! Rồi xem mày có thích không, con bé mọi rợ kia! con sẽ không thể ngờ là con đẹp đến thế nào... Trời đất! Ông ta thật có con mắt sành đời! Còn sự quý phái thì ông ta quen quá! Con sẽ được dạy bảo kỹ lưỡng về cuộc sống thời lưu, con gái ơi. Nhìn xem, ông ta đã khéo chọn những món quà này thật hợp với vẻ đẹp của con! Những viên ngọc bích này đặt trên mái tóc con, thì quả không còn gì bằng, Thiếu Lan à!

Ông đặt lên đầu con gái chiếc vương miện nhỏ tuyệt vời, trong khi Khuê Tú lấy miếng lụa thêu bạc ướm thủ lên người chi.

– Đúng là con được sinh ra để mặc những đồ lộng lẫy đó, con gái yêu quý ạ! Bà Mạc Giao hân hoan nói.

Thiếu Lan lặng lẽ tháo chiếc vương miện đặt vào trong hộp, nàng gấp tấm lụa sang trọng lại rồi lên gác xếp lấy quần áo giặt hôm trước.

Nàng ước muốn biết bao được đánh đổi tất cả đồ vật lấy một chút thương yêu, một sự quý mến hồ tương!

Một tờ giấy mang những lời lẽ ngắn ngủi được gửi tới nàng cùng với đồ sính lễ. Bức thư đó là cả một kiệt tác về sự quý phái thanh tao, sự lễ độ nhã nhặn, và lạnh lùng thích nghi. Chàng đáng khen ở chỗ chàng không hề giả vờ có những tình cảm mà chàng không cảm thấy.

Thiếu Lan thấy cần phải trả lời chàng. Nàng thường có lời văn dễ dàng và hóm hỉnh nhưng lần này, nàng thấy công việc quá với sức mình. Tim nàng như cầm lặng và trí óc mệt mỏi không tìm nổi những câu đủ lễ độ để trả lời vị hôn phu hoàn toàn xa lạ đó.

Việc này khiến nàng cảm thấy nhức đầu khủng khiếp, tiếp theo hôm sau là một cơn sốt nặng và chính ông Mạc Giao phải trả lời cho con rể tương lai, vừa báo tin sự khó ở của cô gái trẻ?

Lúc nào cũng lịch sự, chàng gửi ngay một bức điện tín hỏi thăm sức khỏe của Thiếu Lan, và cứ tiếp tục như vậy những ngày sau đó, cho tới khi Thiếu Lan hoàn toàn hồi phục.

ở Haut Sapins, cô gái trẻ nghe thấy mọi người chung quanh khen ngợi không tiếc lời vị hôn phu của mình. Quả thật gia đình ông Mạc Giao cảm thấy rất biết ơn Công Nguyên. chàng đã thật tế nhị biểu ông bố vợ tương lai một lợi tức to lớn hơn sự hy vọng của ông nhiều, khiến ông rất hoan hỉ. Cùng với đồ sính lễ, chàng còn gửi đến cho bà Mạc Giao và Khuê Tú những quà tặng vĩ đại kèm theo một câu khả ái. Tất nhiên chàng rộng lượng và chắc chắn phải rộng rãi tới mức độ cao nhất. Nhưng có lẽ đó là một đặc tính di truyền, và chàng có thể thực hiện dễ dàng với một gia tài vĩ đại có thể thích hợp với một trái tim hoàn toàn sắt đá.

– Lạy chúa! Xin cho con thương yêu được ông ta! Thiếu Lan suốt ngày cầu nguyện như vậy - Xin cho ông ta là một người chồng tốt và đứng đắn!

Và nàng nhớ lại lúc chàng nói chuyện với bố mình về những đề tài vô bổ, hay lúc kể với nàng trên sân thượng về tình phụ tử dửng dưng của chàng. Bản chất chàng ra sao? Điều đó đối với Thiếu Lan là cả một bí ẩn sâu xa và đáng sợ.

Chương 3

Công Nguyên tới Hauts Sains hôm trước ngày cử hành hôn lễ tôn giáo. Chàng tặng vị hôn thê một tấm hình của con bé Lâm Thúy, cho nàng biết chàng vừa đến gặp đứa bé ở lâu đài Arnelles và xem qua những công việc sửa soạn để đón tiếp nàng.

– Tôi đã báo cho nó biết cô sắp tới. Tôi chắc chắn cô sẽ thay đổi nhanh chóng đứa bé man dại mà chưa một bà giáo nào chịu khó tìm hiểu bản chất của nó.

Thiếu Lan ngẩng nhìn gương mặt trẻ thơ, hơi gầy với đôi mắt to buồn rầu.

– Nó không giống ông gì cả, có lẽ trừ đôi mắt.

– Phải, nó là hình ảnh của mẹ nó. Chàng cau mày trả lời.

Chỉ có hai người trong phòng khách. Bà Mạc Giao lấy có hơi mệt lên buồng nghỉ, còn ông chồng thì đang đi tìm những giấy tờ cổ xưa mà ông muốn cho con rể xem. Cả hai đều đồng ý cần để cho hai trẻ được tự do noi chuyện.

Chàng vừa lấy chiếc kẹp gấp một khúc củi rơi xuống, vừa nói:

– Ngày mai cô sẽ gặp mẹ tôi và chị hai tôi, Tư? Tước phu nhân Hoàng Long. Cô em Tường Oanh của tôi ở Áo Quốc rất tiếc không tới được.

– Cô ấy đã viết cho tôi một bức thư khả ái kèm theo một quà tặng tuyệt đẹp. Chắc tính cô ta dễ thương lắm?

– Đúng vậy! Nó rất tốt và kiều diễm. Tôi chắc cô sẽ thích nó hơn chi. Yến Loan nhiều. Chị tôi là một người đàn bà tân thời, hơi kỳ quặc đối với cô. Vả lại chị ấy rất thông minh, chị có tên trong văn chương với cương vị một tiểu thuyết gia và thi sĩ. Cô chưa đọc những tác phẩm của chị ấy à?

– Tôi nhớ có đọc vài bài thơ của bà.

– Vậy cô có thích không?

Đôi mắt nhung của Thiếu Lan thoáng bối rối. Nàng thật thà đáp:

– Tôi xin thú thật là tôi không hiểu rõ những bài thơ đó.

Chàng bật cười - tiếng cười trẻ trung, không một chút mỉa mai - một điều hiếm có nơi chàng:

–Ồ! Đó chính là sự tuyệt hảo của chủ nghĩa tượng trưng! Thừa cô, cô là một người phạm tục..

và tôi cũng vậy, cô yên lòng đi. Chi. Yến Loan và tôi vẫn có những xích mích nhỏ về vấn đề này, nhưng cô hãy thử đi khuất phục một người đàn bà tin mình có trí thức siêu việt và hơn nữa có ông chồng cực đoan cảm thán những tác phẩm u mê nhất của mình! Hoàng Long là một kẻ ngu dốt đệ nhất.

Hôm nay, chàng có vẻ rất vui và bớt lạnh lùng nhiều, chàng như muốn phô trương tất cả sự quyến rũ mê hoặc của trí óc mình, trước vị hôn thê bé nhỏ khiêm tốn được chàng chăm sóc nhiều hơn chiều hôm đó, tia mắt chàng dịu dàng hơn khi nhìn nàng, giọng nói chàng đầm ấm che chở và Thiếu Lan, vừa bối rối vừa lo lắng, thầm nghĩ có lẽ việc tìm kiếm những khía cạnh tốt trong bản chất chàng và thương yêu chàng sẽ không quá khó khăn như nàng tưởng.

– Chúng ta chưa bàn về chuyến du hành trăng mật. Chàng nói - Cô muốn đi ngay sau khi cử hành hôn lễ hay cô muốn đến ở Arnelles vài ngày rồi hãy đi?

– Tôi muốn đến làm quen ngay với cô bé Lâm Thúy của ông hơn, nếu ông muốn.

– Được! Sau đó chúng ta sẽ đi những nơi nào cô thích. Cô thích đi nước nào nhất?

– Có lẽ tôi sẽ thích nước Ý!

– Đó là chuyến du hành tới nơi cổ xưa, Nhưng tôi cũng rất thích một và nơi tại cái quốc gia đẹp đó và tôi sẽ rất vui sướng giúp cô biết rõ những nơi này. Trong khi đi, chúng ta sẽ dừng ở Menton để tôi giới thiệu với cô những người họ hàng thật đáng mến, vợ chồng Quận Công Đức Hoà ở đây từ một tháng nay như mọi năm. Khi về, chúng ta có thể dừng vài ngày ở Cannes, nơi tôi có một biệt thự. Chúng ta sẽ đi tuần la trên chiếc tàu mới của tôi sẽ được hoàn tất trong hai tháng nữa, nếu cô chịu được biển! Rồi chúng ta sẽ trở về Ba Lê, nơi tôi sẽ được tiếp đón ở Hàn Lâm Viện vào cuối tháng tư.

Nàng lắng tai nghe, ngạc nhiên và ngần ngại. Trong những dự định này, còn gì cho Lâm Thúy với sức khỏe yếu đuối phải sống suốt ngày ở nhà quê, như chàng đã nói khi xưa?

Trong thâm tâm, Thiếu Lan hơi sợ hãi sự thay đổi cuộc sống này vì nàng chưa bao giờ đi xa Besancon và không hiểu rõ năng lực của chính mình, nàng thấy mình rất kém với những gì chàng chờ đợi nơi nàng.

Nàng cũng có một vấn đề lo nghĩ khác: gia đình tương lai của nàng. Bá tước phu nhân Duy Khiêm, em gái chàng, Quận Công Đức Hoà, ông chú của chàng cùng bà vợ, đã gửi cho nàng một câu thật khả ái kèm theo những quà tặng vĩ đại của họ. Nhưng những quà tặng của bà mẹ chồng và cô chị cả kèm theo những lời tầm thường và lạnh lùng làm Thiếu Lan lo sợ. Nàng biết họ rất quý phái lịch thiệp và nàng lo sợ họ không bằng lòng sự lựa chọn của chàng. Dù sao, cả hai cũng cất công đến dãy núi Jura lạnh lẽo ngay giữa mùa đông này mặc tất cả những sự bất tiện của cuộc du hành và lưu trú, dù ngắn đến đâu đi nữa. Nếu họ thật tình không bằng lòng, họ sẽ không thiếu gì cơ để không tới dự hôn lễ.

Nàng sẽ ra sao cạnh những người đàn bà hoàn toàn khác biệt đó? Riêng đối với nàng, nàng không cần để ý gì những nhận xét của họ nhưng nàng không muốn làm phật lòng chàng.

– Xin ông hãy chỉ cho tôi biết những việc tôi phải làm vì tôi hoàn toàn không biết gì về những cách xử thế trong giới thượng lưu. Nàng hỏi chàng ngày buổi tối hôm chàng đến, lúc chàng kiếu từ nàng sau bữa ăn tối.

Chàng mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt đẹp dẹt dẹt:

– Tối rất vui lòng chỉ cho cô biết nếu tôi thấy cần thiết. Nhưng cô là một người đàn bà quý phái thiên bẩm nên cô sẽ dễ dàng hòa mình vào mọi hoàn cảnh.

Nàng hơi đỏ mặt. Đó là lời khen tặng đầu tiên chàng ban cho nàng. Và tia nhìn kèm theo khơi dậy một cảm giác kỳ lạ nơi tim Thiếu Lan.

Hương Giang yêu quý, anh rất ngạc nhiên và băn khoăn khi nhận làm nhân chứng cho cô con gái nuôi của em, cái ngạc nhiên mà Công Nguyên, con người mà em rất có lý khi cho là phi thường đó, đã dành cho anh, người đã tuyên bố với anh không muốn tìm một người vợ đẹp, vậy mà..

"..Nhưng để anh kể cho em nghe từng chi tiết một. Chiều nay bọn anh, gồm bà Hầu Tước góa phụ, Tường Oanh, Yến Loan, Hoàng Tư? Xuân Kiệt và anh, tới Hauts Sapins bằng xe trượt tuyết. Ông Mạc Giao ra đón bọn anh. Ông thay đổi khá nhiều, em sẽ không thể nhận ra đâu. Mắt ông chăm chú nhìn chàng rể tương lai. Bọn anh vào phòng khách, Công Nguyên giới thiệu với họ hàng bà Mạc Giao và vị hôn thê. Và đây là một biến cố phi thường. Thiếu Lan của em đẹp không thể tưởng tượng. Trời đất! Sao cô bé đó thay đổi đến thế, dù có hơi sợ hãi nhưng vẻ tự nhiên quý phái của nàng cũng khiến bà Hầu Tước góa phụ xinh đẹp phải khốn khổ ngần ngại. Bà đã

không thể dấu kín được tâm trạng của mình, dù cố gắng hết sức, khiến Hoàng Tư? Xuân Kiệt đã phải nói với anh:

"- May mà Công Nguyên không quá nhu nhược nghe mẹ, và nữ Hầu Tước tương lai trẻ đẹp kia sẽ được chồng yêu quý lắm, nếu không, chắc không yên với bà mẹ chồng đâu.

"Rất được yêu quý? Đáng ra thì phải thế - Nhưng anh thấy Công Nguyên không có vẻ gì là si tình cả và điều làm anh ngạc nhiên hơn là cô bé Thiếu Lan cũng không có vẻ gì bị cảm xúc lắm vì tình yêu.

"Lẽ dĩ nhiên họ chỉ mới biết nhau thôi! Nhưng chúng ta đã quen nhìn thấy bao đàn bà qui lụy dưới chân chú ấy, vì vậy anh tưởng cô bé kia cũng bị chói mắt ngay từ phút đầu. Quả chú ấy có vẻ lạnh lùng đối với nàng.. Hương Giang ơi, anh cứ thắc mắc không biết chúng mình có hành động đúng không khi giúp cho cuộc hôn nhân này thành tựu? Chưa bao giờ anh thấy nét mặt chú ấy đáng ngại như hôm nay. Khi giới thiệu vị hôn thê, chú ấy vẫn giữ nguyên nụ cười mỉa mai bí hiểm và ánh mắt vẫn với cái vẻ điệu cợt, đùa giỡn mà anh không thích tí nào.

"Con người đầy đam mê đó đã thích thú quan sát vẻ ngạc nhiên, khác lạ trên mặt những người thân và bạn bè, dĩ nhiên cả trên mặt anh nữa, chú ấy biết rõ mẹ chú và cả chị chú sẽ điên cuồng ghen ghét người đàn bà trẻ kia. Có lẽ điều đó làm chú hài lòng chăng? Và không biết chú ấy có thật cảm tù nàng ở Arnelles không? Trong lúc bọn anh sửa soạn để ra toà thị sảnh, Hoàng Tư? Xuân Kiệt khẽ nói vào tai Công Nguyên khi đi ngang qua:

"- Anh bạn thân ơi, thật là cả một sự ngạc nhiên to tát. Anh giỏi tài giấu vật lắm đấy nhé. Hầu Tước phu nhân tương lai xinh đẹp tuyệt vời kia sẽ nổi bật trong các phòng khách ở Ba Lê.

"- Anh lầm rồi, vợ tôi không phải để sống cuộc sống thời lưu ngụ dần đó đâu. Công Nguyên đáp ngắn ngủi.

"Anh Xuân Kiệt đáng mến đã đứng lặng một lúc vì kinh ngạc. Quả thật, với Công Nguyên, không ai hiểu rõ ra làm sao. Đó là con người kỳ lạ nhất mà anh từng biết.

"Con gái nuôi của em là một đứa trẻ tuyệt diệu cả về tinh thần lẫn thể xác, Hương Giang a. Không, chữ đứa trẻ không hợp ở đây, đó là một cô gái trẻ, một cô gái trẻ với tất cả sự thật thà trong sạch, với tâm hồn tế nhị. Chú ấy có biết giá trị cái kho tàng sẽ thuộc về chú ấy không? Liệu con người chán chường, dửng dưng đó có bị xúc cảm bởi sự duyên dáng trong sạch, bởi tâm hồn tươi mát và trái tim, mà anh đoán đầy thương yêu, dễ nhạy cảm của nàng, mà chú ta có thể dễ dàng làm đau khổ không? Liệu trí óc của chú ấy đã hoàn toàn bóp nghẹt trái tim của chú ấy chưa?

"Em yêu, anh thú thật anh rất lo ngại khi thấy họ trao đổi những lời hứa ngày mai! Nếu việc này có thể trở lại từ đầu thì.. anh chắc lần này anh sẽ không giới thiệu Thiếu Lan cho chú ta đâu!

"Bây giờ anh kể cho em vài chi tiết về vấn đề lưu trú của bọn anh ở đây trong 24 giờ này.. Anh ở Hauts Sapins, bà goá phu. Hầu Tước và Tường Oanh sẽ ngủ ở toà lâu đài gần đó, toà nhà này được chủ nhân ông của nó cho gia đình Mạc Giao sử dụng tạm. Chú ấy và Hoàng Tư? Xuân Kiệt cũng ở lại ở đây.

"Trong dịp này, những căn phòng chính ở Haut Sapins đều đã được sửa sang cho lịch sự hơn. Lẽ dĩ nhiên do Công Nguyên đòi hỏi. Ông Mạc Giao đã không dấu anh việc ông ta sắp bị bại sản hoàn toàn khi chú ấy tới hỏi cưới Thiếu Lan. Thế là họ thoát nạn. Và anh nghi Thiếu Lan đã hy sinh cho gia đình.

"Hy sinh mà lấy Công Nguyên thật là một câu quái dị đối với nhiều bà, phải không em yêu? Và

nhất là với Vương Mỹ Lê. Nhưng Thiếu Lan là cả một sự cách biệt. Nếu chú ấy không thành thật và đứng đắn yêu nàng, nàng sẽ đau khổ nhiều vì anh tin nàng không phải là người mẫn nguyện với những sự sẵn đón thoáng qua, những ý muốn bất thường nơi vị lãnh chúa chồng nàng. Và có lẽ nàng sẽ không thể nào mù quáng hâm mộ. Công Nguyên với những tính xấu cũng như tính tốt, điều mà chắc chắn biết bao người sẽ làm.

"Như em thấy, anh lại trở lại với nỗi lo nghĩ của mình. Anh sẽ cố nói chuyện riêng với chú ấy một lúc, để thử biết ý nghĩ thật sự của chú ấy. Điều đó thật khó, nếu không muốn nói là không thể làm được .

"Giờ ăn tối đã đến, anh xin tạm dừng bút, Hương Giang yêu quý a. Cô con gái nuôi xinh đẹp nhờ anh nhắc về em tất cả những kỷ niệm yêu thương, bà Mạc Giao cũng vậy .

"Bà ta lúc này có vẻ khá hơn trước. Thật kỳ lạ, bà không có vẻ gì lo âu trước cuộc hôn nhân này! Cũng như chồng, bà đã bị chú ấy mê hoặc hoàn toàn. Thật là một người đàn ông có sức quyến rũ đáng sợ, ngày cả anh một đôi khi cũng đã không tự chủ được! Nhưng dù sao anh cũng sẽ chẳng được bình thản như vậy nếu có con gái gả cho chú ấy.

"Khuê Tú là một cô bé rất dễ thương, Trọng Thức cũng rất khả ái và có giáo dục, thằng nhỏ này có cặp mắt trong sạch và sâu xa của cô chị cả. Mạc Giao tâm sự với anh là thằng bé muốn trở thành một mục sư nhưng ông không bằng lòng. Có lẽ ông ta muốn nó trở thành một kẻ vô tích sự, có tinh thần như ông chẳng?

"Thôi anh ngừng viết đây, Hương Giang a. Ngày mai gặp lại , anh sẽ kể cho em nghe từng chi tiết kể cả những nỗi cay đắng, nghi ngờ của bà Hầu Tước góa phụ về vụ lựa chọn của Công Nguyên, mặc dù chú ấy đã tuyên bố với bọn anh khi ở Haut Sapins về là: "Cô Mạc Thiếu Lan hội đủ những điều tôi mong muốn và sẽ là một người mẹ hoàn toàn cho Lãm Thúy." Bà ta hẳn phải điên cuồng muốn biết mặt cô con dâu tương lai nên phải đến đây vào mùa này và bỏ rơi những thói quen xa hoa tiện nghi trong hai mươi bốn giờ!" .

Chiều tàn. Căn phòng khách ở Hauts Sapins được trang hoàng vội vàng nhưng có mỹ thuật với những bó ô rô và chùm gửi, hôm nay có vẻ thật khách thường. Từ bao lâu nay, căn phòng khách nghèo khổ không được chứng kiến một vụ tụ họp như thế này, và có lẽ nó cũng ngỡ ngàng như vị hôn thê trẻ lần đầu tiên được tiếp xúc với vài nhân vật đáng kể nhất trong thế giới những người nàng sẽ sống chung.

Tối hôm đó, Thiếu Lan mặc một chiếc áo bằng vải nhẹ do một cô thợ may nổi tiếng ở Besancon may cắt, và màu vỏ hạt dẻ nhạt của chiếc áo rất hợp với nước da tuyệt đẹp của nàng. Cạnh chiếc áo thật quý phái sang trọng của bà Hầu Tước góa phụ và chiếc áo hơi chường của bà Hoàng Long - cả hai đều do những nhà may trứ danh - chiếc áo giản dị của Thiếu Lan không hề bị lu mờ.

Cô gái trẻ nói rất ít. Bà Hầu Tước góa phụ , người đẹp tóc nâu có đôi mắt lạnh lẽo khiến nàng cảm thấy nhút nhát, bà Hoàng Long một người đàn bà trẻ lại có vẻ cương quyết và làm bộ, khiến nàng không ưa, đúng như Công Nguyên đã tiên đoán. Tư? Tước Hoàng Long thì quá tầm thường. Nàng chỉ cảm mến gương mặt thật thà và dịu dàng của hoàng tử? Xuân Kiệt và lẽ dĩ nhiên cả ông Vũ Dương mà nàng đã quen biết và mến trọng từ lâu.

Trong suốt cuộc hôn lễ và bữa ăn tối, nàng thừa biết nàng là chủ đích của một cuộc quan sát kín đáo và không ngừng của tất cả mọi người. Tuy thắm khó chịu về sự chú ý đó, nàng vẫn cố giữ được vẻ tự nhiên thường ngày, với tất cả sự kiêu diễm đơn sơ cùng vẻ thận trọng vừa e dè vừa kiêu hãnh khiến cho sắc đẹp của nàng có một nét thật đặc biệt. Tối đó, Công Nguyên tỏ ra

rất hoạt bát. Câu chuyện của chàng đã chinh phục được tất cả những người bạn của gia đình Mạc Giao đượ mời tới dự tiệc, và cả vị linh mục nữa. Thiếu Lan lắng tai nghe, vừa cảm thấy vui sướng lẫn sợ hãi. Con người kỳ lạ đó cho thấy những nhận xét thật sâu xa, những lý thuyết tinh thần hoàn hảo; rồi đột nhiên cũng chính đôi môi đó lại thốt ra những lời châm chọc chua cay; sự mỉa mai lại ngời sáng trong đôi mắt tuyệt đẹp này, nhưng giọng nói vẫn có những âm điệu quyến rũ. Và vị hôn thê trẻ khốn khổ cảm thấy thật ngỡ ngàng, không biết nên tin hay hy vọng ở cái gì bây giờ?

Hôm nay, họ chưa có dịp nói chuyện riêng với nhau. Công Nguyên không hề tỏ ra sẵn đón vị hôn thê. Nàng lại tìm thấy nơi chàng sự lạnh lùng mà nàng tưởng đã biến luôn hôm qua. Và tìm nàng lại đau nhói.

Đến khoảng mười một giờ, khách khứa ở Hauts Sapins lần lượt ra về. Thiếu Lan đứng lên khêu lại những khúc củi đang cháy rơi xuống làm bắn ra những tia sáng. Nàng khẽ giật mình khi chợt thấy Công Nguyên đứng ngay bên cạnh.

– Để tôi làm cho. Cô thật lúng túng với chiếc áo mỏng manh này.

Chàng khẽ lấy kẹp gấp những khúc củi rồi quay lại phía cô gái trẻ:

– Coi nào, hôm nay cô xinh đẹp quá. Nhưng tôi thấy cô có vẻ mệt, cô gần như chẳng ăn uống gì cả. Cô nên đi nghỉ đi, Thiếu Lan à.

Chàng khẽ nói, giọng nồng nàn khác thường. Nàng ngược đôi mắt trong sáng e dè cảm động nhìn chàng. Chàng hơi chớp mắt và một vẻ gì thật dịu dàng làm thay đổi tia nhìn của chàng. Chàng cúi xuống nắm lấy tay Thiếu Lan hôn tay nàng với một giáng điệu quý phái không ai bằng đã khiến chàng được đặt tên là "nhà quý phái số một". Nhưng lần này, chiếc hôn kéo dài hơn thường lệ. Chàng đứng lên, Thiếu Lan mặt đỏ dần vì xúc cảm khi thấy một cái gì kỳ lạ trong đôi mắt nâu sâu đậm đang nhìn nàng chăm chú.

Tối hôm đó, khi còn lại một mình trong phòng, nàng cảm thấy dưới nỗi lo sợ của ngày mai rất gần này, như ánh lên một tia hạnh phúc xa mờ, một bình minh hy vọng khiến tim nàng đập nhanh.

Con gái nuôi của em là một đứa trẻ tuyệt diệu cả về tinh thần lẫn thể xác, Hương Giang à. Không, chữ đứa trẻ không hợp ở đây, đó là một cô gái trẻ, một cô gái trẻ với tất cả sự thật thà trong sạch, với tâm hồn tế nhị. Chú ấy có biết giá trị cái kho tàng sẽ thuộc về chú ấy không? Liệu con người chán chường, dửng dưng đó có bị xúc cảm bởi sự duyên dáng trong sạch, bởi tâm hồn tươi mát và trái tim, mà anh đoán đầy thương yêu, dễ nhạy cảm của nàng, mà chú ta có thể dễ dàng làm đau khổ không? Liệu trí óc của chú ấy đã hoàn toàn bóp nghẹt trái tim của chú ấy chưa?

"Em yêu, anh thú thật anh rất lo ngại khi thấy họ trao đổi những lời hứa ngày mai! Nếu việc này có thể trở lại từ đầu thì.. anh chắc lần này anh sẽ không giới thiệu Thiếu Lan cho chú ta đâu!

"Bây giờ anh kể cho em vài chi tiết về vấn đề lưu trú của bọn anh ở đây trong 24 giờ này.. Anh ở Hauts Sapins, bà goá phu. Hầu Tước và Tường Oanh sẽ ngủ ở toà lâu đài gần đó, toà nhà này được chủ nhân ông của nó cho gia đình Mạc Giao sử dụng tạm. Chú ấy và Hoàng tư? Xuân Kiệt cũng ở lại ở đây.

"Trong dịp này, những căn phòng chính ở Haut Sapins đều đã được sửa sang cho lịch sự hơn. Lẽ dĩ nhiên do Công Nguyên đòi tho. Ông Mạc Giao đã không dấu anh việc ông ta sắp bị bại sản hoàn toàn khi chú ấy tới hỏi cưới Thiếu Lan. Thế là họ thoát nạn. Và anh nghi Thiếu Lan đã hy

sinh cho gia đình.

"Hy sinh mà lấy Công Nguyên thật là một câu quái dị đối với nhiều bà, phải không em yêu? Và nhất là với Vương Mỹ Lê. Nhưng Thiếu Lan là cả một sự cách biệt. Nếu chú ấy không thành thật và đứng đắn yêu nàng, nàng sẽ đau khổ nhiều vì anh tin nàng không phải là người mẫn nguyện với những sự sẵn đón thoáng qua, những ý muốn bất thường nơi vị lãnh chúa chồng nàng. Và có lẽ nàng sẽ không thể nào mù quáng hâm mộ. Công Nguyên với những tính xấu cũng như tính tốt, điều mà chắc chắn biết bao người sẽ làm.

"Như em thấy, anh lại trở lại với nỗi lo nghĩ của mình. Anh sẽ cố nói chuyện riêng với chú ấy một lúc, để thử biết ý nghĩ thật sự của chú ấy. Điều đó thật khó, nếu không muốn nói là không thể làm được .

"Giờ ăn tối đã đến, anh xin tạm dừng bút, Hương Giang yêu quý a. Cô con gái nuôi xinh đẹp nhờ anh nhắc về em tất cả những kỷ niệm yêu thương, bà Mạc Giao cũng vậy .

"Bà ta lúc này có vẻ khá hơn trước. Thật kỳ lạ, bà không có vẻ gì lo âu trước cuộc hôn nhân này! Cũng như chồng, bà đã bị chú ấy mê hoặc hoàn toàn. Thật là một người đàn ông có sức quyến rũ đáng sợ, ngày cả anh một đôi khi cũng đã không tự chủ được! Nhưng dù sao anh cũng sẽ chẳng được bình thản như vậy nếu có con gái gả cho chú ấy.

"Khuê Tú là một cô bé rất dễ thương, Trọng Thức cũng rất khả ái và có giáo dục, thằng nhỏ này có cặp mắt trong sạch và sâu xa của cô chị cả. Mạc Giao tâm sự với anh là thằng bé muốn trở thành một mục sư nhưng ông không bằng lòng. Có lẽ ông ta muốn nó trở thành một kẻ vô tích sự, có tinh thần như ông chẳng?

"Thôi anh ngừng viết đây, Hương Giang a. Ngày mai gặp lại , anh sẽ kể cho em nghe từng chi tiết kể cả những nỗi cay đắng, nghi ngờ của bà Hầu Tước góa phụ về vụ lựa chọn của Công Nguyên, mặc dù chú ấy đã tuyên bố với bọn anh khi ở Haut Sapins về là: "Cô Mạc Thiếu Lan hội đủ những điều tôi mong muốn và sẽ là một người mẹ hoàn toàn cho Lãm Thúy." Bà ta hẳn phải điên cuồng muốn biết mặt cô con dâu tương lai nên phải đến đây vào mùa này và bỏ rơi những thói quen xa hoa tiện nghi trong hai mươi bốn giờ!" .

Chiều tàn. Căn phòng khách ở Hauts Sapins được trang hoàng vội vàng nhưng có mỹ thuật với những bó ô rô và chùm gửi, hôm nay có vẻ thật khách thường. Từ bao lâu nay, căn phòng khách nghèo khổ không được chứng kiến một vụ tụ họp như thế này, và có lẽ nó cũng ngỡ ngàng như vị hôn thê trẻ lần đầu tiên được tiếp xúc với vài nhân vật đáng kể nhất trong thế giới những người nàng sẽ sống chung.

Tối hôm đó, Thiếu Lan mặc một chiếc áo bằng vải nhẹ do một cô thợ may nổi tiếng ở Besancon may cắt, và màu vỏ hạt dẻ nhạt của chiếc áo rất hợp với nước da tuyệt đẹp của nàng. Cạnh chiếc áo thật quý phái sang trọng của bà Hầu Tước góa phụ và chiếc áo hơi chường của bà Hoàng Long - cả hai đều do những nhà may trứ danh - chiếc áo giản dị của Thiếu Lan không hề bị lu mờ.

Cô gái trẻ nói rất ít. Bà Hầu Tước góa phụ , người đẹp tóc nâu có đôi mắt lạnh lẽo khiến nàng cảm thấy nhút nhát, bà Hoàng Long một người đàn bà trẻ lại có vẻ cương quyết và làm bộ, khiến nàng không ưa, đúng như Công Nguyên đã tiên đoán. Tư? Tước Hoàng Long thì quá tầm thường. Nàng chỉ cảm mến gương mặt thật thà và dịu dàng của hoàng tử? Xuân Kiệt và lễ dĩ nhiên cả ông Vũ Dương mà nàng đã quen biết và mến trọng từ lâu.

Trong suốt cuộc hôn lễ và bữa ăn tối, nàng thừa biết nàng là chủ đích của một cuộc quan sát kín đáo và không ngừng của tất cả mọi người. Tuy thắm khó chịu về sự chú ý đó, nàng vẫn cố

giữ được vẻ tự nhiên thường ngày, với tất cả sự kiêu diễm đơn sơ cùng vẻ thận trọng vừa e dè vừa kiêu hãnh khiến cho sắc đẹp của nàng có một nét thật đặc biệt. Tối đó, Công Nguyên tỏ ra rất hoạt bát. Câu chuyện của chàng đã chinh phục được tất cả những người bạn của gia đình Mạc Giao đượ mời tới dự tiệc, và cả vị linh mục nữa. Thiếu Lan lắng tai nghe, vừa cảm thấy vui sướng lẫn sợ hãi. Con người kỳ lạ đó cho thấy những nhận xét thật sâu xa, những lý thuyết tinh thần hoàn hảo; rồi đột nhiên cũng chính đôi môi đó lại thốt ra những lời châm chọc chua cay; sự mỉa mai lại ngời sáng trong đôi mắt tuyệt đẹp này, nhưng giọng nói vẫn có những âm điệu quyến rũ. Và vị hôn thê trẻ khốn khổ cảm thấy thật ngỡ ngàng, không biết nên tin hay hy vọng ở cái gì bây giờ?

Hôm nay, họ chưa có dịp nói chuyện riêng với nhau. Công Nguyên không hề tỏ ra sẵn đón vị hôn thê. Nàng lại tìm thấy nơi chàng sự lạnh lùng mà nàng tưởng đã biến luôn hôm qua. Và tìm nàng lại đau nhói.

Đến khoảng mười một giờ, khách khứa ở Hauts Sapins lần lượt ra về. Thiếu Lan đứng lên khêu lại những khúc củi đang cháy rơi xuống làm bắn ra những tia sáng. Nàng khẽ giật mình khi chợt thấy Công Nguyên đứng ngay bên cạnh.

– Để tôi làm cho. Cô thật lúng túng với chiếc áo mỏng manh này.

Chàng khẽ lấy kẹp gấp những khúc củi rồi quay lại phía cô gái trẻ:

– Coi nào, hôm nay cô xinh đẹp quá. Nhưng tôi thấy cô có vẻ mệt, cô gần như chẳng ăn uống gì cả. Cô nên đi nghỉ đi, Thiếu Lan à.

Chàng khẽ nói, giọng nồng nàn khác thường. Nàng ngược đôi mắt trong sáng e dè cảm động nhìn chàng. Chàng hơi chớp mắt và một vẻ gì thật dịu dàng làm thay đổi tia nhìn của chàng. Chàng cúi xuống nắm lấy tay Thiếu Lan hôn tay nàng với một giáng điệu quý phái không ai bằng đã khiến chàng được đặt tên là "nhà quý phái số một". Nhưng lần này, chiếc hôn kéo dài hơn thường lệ. Chàng đứng lên, Thiếu Lan mặt đỏ dần vì xúc cảm khi thấy một cái gì kỳ lạ trong đôi mắt nâu sâu đậm đang nhìn nàng chăm chú.

Tối hôm đó, khi còn lại một mình trong phòng, nàng cảm thấy dưới nỗi lo sợ của ngày mai rất gần này, như ánh lên một tia hạnh phúc xa mờ, một bình minh hy vọng khiến tim nàng đập nhanh.

Tuyết rơi vào đúng ngày hôn lễ, Thiếu Lan có nhiều hy vọng sẽ buồn khổ khi ở riêng." .

Vú Chín lẩm bẩm nói ngay khi thức dậy vào sáng ngày cử hành hôn lễ giữa Vũ Công Nguyên và Mạc Thiếu Lan. Cuộc hôn nhân này không vừa ý vú Chín nên bà không ngừng tìm những dự ngôn u buồn tiên đoán định mệnh của cô dâu xinh đẹp đó.

Bà Mạc Giao vào giúp con gái sửa soạn, nhưng vì quá mệt mỏi và cảm xúc nên bà lại phải trở về phòng nghỉ ngơi một lúc trước khi đến nhà thờ.

Khuê Tú ở lại, giúp chị sửa sang quần áo đầu tóc.

– Xong rồi, bà chị thân yêu của em à. Chị đẹp quá đi, chắc chắn ông ta sẽ..

Một tiếng gõ cửa thật nhẹ. Khuê Tú chạy ra mở, bà mẹ của Công Nguyên trong chiếc áo sang trọng vừa phải dành cho đám cưới tỉnh lẻ này xuất hiện.

– Tôi gặp chị cô được không, cô bé?

– Vâng, mời bà vào. Thiếu Lan vội nói vừa tiến về phía bà mẹ chồng tương lai. Bà đưa tay ra:

– Con, ta mới được biết mẹ con cần phải đi nghỉ một lát nên ta tới xem con có cần ta giúp gì không?

– Thưa bà! Bà tốt quá! Thiếu Lan cảm động nói. Suốt ngày hôm trước, lúc nào bà ta cũng có vẻ

lạnh lùng và xa cách với nàng - Con xin thành thật cảm ơn bà. Nhưng bà thấy đó, con đã sẵn sàng rồi.

- Càng tốt, vì Công Nguyên rất ghét phải chờ đợi ai.

Vừa nói bà vừa cúi xuống vuốt lại tóc cho Thiếu Lan. Môi bà khẽ mím và đôi mắt thoáng ghen tức trước gương mặt tuyệt vời với đôi mắt nâu ánh vàng có thể làm rung động bất kỳ một trái tim sắt đá nhất.

- Thế này được rồi, con a.. Có lẽ con đang buồn rầu vì phải xa gia đình để đi theo một người xa lạ, phải không?. Vì dù sao, chắc con cũng chưa biết gì về Công Nguyên? Bà liếc nhìn và quan sát gương mặt cảm động của nàng.

- Thưa bà vâng, điều này làm con lo ngại vì con muốn cố hết sức làm tròn bổn phận làm vợ, nhưng con gần như hoàn toàn không hiểu gì về tính tình, ý thích của chàng. xin bà cho con vài lời khuyên bảo, cho con rõ vài khía cạnh của bản chất chàng.

Gương mặt bà khẽ rung động và bà hơi quay đi trước ánh mắt dục dề và tin tưởng của nàng. Nàng ngạc nhiên thấy một vẻ thương hại hơi mĩa mai hiện ra trên gương mặt bà.

- Tội nghiệp con, con hỏi ta gì đây? Những lời khuyên bảo để sống với nó? Nhưng nếu ta làm vậy, con sẽ mất hết những ảo tưởng.. Mà chắc chắn bây giờ con đang có. Coi nào, con nghĩ những bổn phận đó như thế nào?

- Thì.. thương yêu chồng, hoàn toàn hết lòng vì chồng, và thuần phục những gì đúng lẽ phải, không trái với lương tâm..

Bà quả phụ cắt ngang bằng một tiếng cười gằn:

- Quả thật, sự nhiệt tâm và sự phục tùng không thể không có được. Nhưng sự thương yêu.. Dù sao con cũng nên kèm bớt nó lại nếu con không muốn bị đau khổ như người vợ trước.

- Đau khổ.. Tại sao, thưa bà? Thiếu Lan lắp bắp nói.

- Vì con sẽ không bao giờ thấy được sự thương yêu hổ tương nơi chồng con. Phương Nam cũng đã được nếm mùi, nàng si mê cuồng dại nó và ngược lại, chỉ được đối xử với một sự lạnh lùng khinh bỉ, nó từ chối mọi cử chỉ thương yêu của nàng và còn nổi cáu mỗi khi nàng tỏ vẻ ghen tuông. Nó không hề yêu nàng bao giờ, nó lấy nàng chỉ vì môn đăng hộ đối và nàng ăn mặc rất lịch sự quý phái, đó là điều quan trọng nhất đối với nó thời bấy giờ. Nhưng bây giờ thì khác, nó chọn con vì con giản dị, không biết gì về những hư vinh thời lưu. Nó muốn có một người vợ đứng đắn và khá thông minh để khỏi giống cái cô Phương Nam đáng thương kia, chỉ vì quá thương yêu nó mà đã làm trở ngại đến sự độc lập của nó, điều mà nó cần hơn hết. Con tôi tính tình rất độc đoán, và ngay khi từ nhỏ, không ai có thể chống lại ý của nó. Nhưng tính nó rộng lượng, lúc nào cũng có tư cách của một người thượng lưu. Chỉ có điều là nó không thể nào thương yêu ai, ngay cả mẹ nó cũng vậy. Nó chỉ có trí óc mà thôi.

Bà nói chậm rãi và cân nhắc, những câu cuối thoáng qua một chút chua xót.

Thiếu Lan cứng người lắng tai nghe, mặt đầy lo lắng.

- Tuy nhiên, một người đàn bà hoàn toàn không lãng mạn và sắt đá có thể sống khá sung sướng cạnh nó. Bà nói tiếp - Cô ta chỉ cần chấp nhận những gì chồng ban cho, không bao giờ xen vào công việc, và không lưu tâm về sự vắng mặt cùng những chuyến du lịch của chồng, chứ không như Phương Nam được Người đàn bà đáng thương đó đã chỉ gọi được nơi chồng một ác cảm càng ngày càng lớn, cho đến nỗi để cho vợ khỏi quấy rầy nữa, nó đã nghĩ ra cách rắc một loại nước hoa á đông trong phòng khách và trong những chiếc xe riêng, một mùi thơm làm Phương Nam không chịu được nên phải tránh xa. Tuy nhiên, một người đàn bà đứng đắn và

vừa phải có thể tránh những vụng về này, nếu không sẽ bị nó ghét bỏ hoàn toàn. cô ta sẽ hiểu rõ vai trò của mình cạnh chồng, chỉ lấy vợ vì muốn có người nối dõi, đứa bé gái sinh ra đã làm nó chán nản thật sự và nó đã không bao giờ tha thứ điều đó cho đứa trẻ. Nó không hề biết đến tình phụ tử, cũng như tình vợ chồng. Vì con nhờ ta cho biết chuyện về nó nên ta mới thực tình kể ra cho con. Ta phải cho con biết trước nó còn là một nhà tâm lý học lỗi lạc, chỉ nhìn thấy nơi kẻ khác những trạng thái tâm hồn đáng nghiên cứu, những sự hỗn tạp tức cười về tính tình. Sau khi đã nghiên cứu, kỹ càng những trái tim đàn bà nhẹ dạ ngưỡng mộ mình, có lẽ nó thấy thích thú muốn nghiên cứu tâm hồn trong trắng non nớt của con, có lẽ nó muốn tạo ra trong tâm hồn con nhữNg cảm nghĩ mà sau đó sẽ được nó phân chất tinh vi trong cuốn tiểu thuyết tới. Con phải công nhận là con sẽ đau khổ nhiều nếu cứ nuôi mộng ảo, tưởng mình đã chinh phục được trái tim của chồng, rồi cuối cùng nhận thấy mình chỉ là một đề tài nghiên cứu, có thể là một trò chơi nhất thời của chồng, sẽ bị con người đam mê đó bỏ rơi một ngày kia khi đã chán chường.

Thiếu Lan mặt nhợt nhạt, lùi lại một bước, run rẩy lắm lắm:

– Như vậy thì.. tôi không thể lấy ông ta!. Tôi không thể.. với những điều kiện đó..

– Sao lại không được hả con. con đã tưởng tượng những gì? Cách cư xử của nó đã làm con nghĩ khác chẳng?

Một người khác sẽ thấy ngay những âm điệu lo lắng trong giọng nói của bà. Nhưng Thiếu Lan còn đang xúc động đau thương nên không để ý.

Nàng nhớ lại lúc' chàng từ gĩa nàng hôm qua. Nàng nhớ lại giọng nói nồng nàn gần như âu yếm, ánh mắt dịu dàng quyến rũ, nụ hôn lướt trên tay nàng. Lúc đó, những nỗi lo nghĩ của nàng đã gần như tan biến hết..

Và, theo như bà mẹ chồng, thì đối với chàng, nàng chỉ là một chủ đề nghiên cứu đáng chú ý mà chàng đùa giỡn làm rung động con tim nàng?

–Ồ! Không, không, không thể nào như thế được!

Vậy mà sao tất cả những điều nàng mới được biết lại thật phù hợp với cử chỉ lạnh lùng lúc trước của vị hôn phu lạ lùng đó, với gương mặt bí hiểm và nụ cười hoài nghi, với lời tự thú坦然 nhiên về tình phụ tử dửng dưng! Và sao tất cả những điều này lại giải thích rõ ràng bản năng ngờ vực nàng dành cho chàng như vậy?

Nàng khẽ trả lời câu hỏi của bà:

– Con đã hy vọng tình yêu sẽ dần dần nảy nở giữa hai chúng con. Nhưng bà đã cho con biết chàng sẽ từ chối yêu con và không chấp nhận con quyến luyến chàng..

Gương mặt đẹp ửng đỏ một vài giây trước đó, lại tái nhợt đi. Cô con gái trẻ khó khăn lắm mới thốt ra nổi vài câu qua đôi môi khô héo.

– Không sao, nếu tình yêu đó vừa phải và không làm cản trở nó trong bất cứ vấn đề nào. Ta rất tiếc đã làm con xúc động như vậy. Bà nói tiếp, mắt khẽ liếc nhìn gương mặt biến đổi - Con có vẻ bị cảm kích quá và con hãy cố tự chủ về điều này, nếu không, con sẽ đau khổ bên cạnh nó, vì nó rất thù ghét sự đa cảm. Hãy nghe theo kinh nghiệm của ta đi, Thiếu lan à, hãy tạo cho mình một trái tim bình lặng, hãy chấp nhận những gì mình được ban cho và đừng mơ mộng gì hơn. Nó sẽ là một người chồng tốt nếu lúc nào con cũng tòng phục và đứng đắn, nó sẽ không làm phiền con lắm đâu vì nó thường ở Ba Lê hay đi du lịch nơi xa, và con sẽ có một cuộc sống thật yên tĩnh, sung sướng ở lâu đài Arnelles huy hoàng.

Những câu nói kêu vo vo bên tai Thiếu Lan. Có lẽ nàng đang trải qua một cơn ác mộng chẳng?

Nhưng không, bà ta vẫn đang đứng trước mặt nàng, trang nghiêm và thành thật. Vì lòng tốt, vì thương hại nàng thiếu kinh nghiệm, bà đã cho nàng biết trước những gì phải tránh, vì bà đã được chứng kiến cuộc hôn nhân đầu tiên của cậu con trai cưng.

Bà đặt một tay lên vai nàng:

– Có lẽ con đã có những ước mơ lãng mạn? Bà khẽ nói - Nếu không ta sẽ rất ngạc nhiên vì con sẽ là người đàn bà đầu tiên không si tình. Con thương, con đừng nên bắt chước Phương Nam, nó đã đau khổ nhiều. Hãy giữ kín tim con vì nó sẽ không bao giờ yêu con đâu!

Có tiếng gọi của Khuê Tú từ ngoài vọng vào:

– Chị Ơi, chị xong chưa?

– - Chúng tôi xuống ngay đây. Bà quả phụ đáp. Rồi cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn lạnh giá của nàng, bà khẽ nói:

– Ta mong con đừng hận ta đã làm con mất đi một vài ảo tưởng nhé?

Một vài ảo tưởng! Trời hỡi! Còn đâu những ảo tưởng đơn sơ khốn khổ, những hy vọng b'ê nhỏ của nàng!

– Thưa bà không ạ! Nàng run rẩy đáp - Trái lại con xin cảm ơn bà đã cho con biết trước vai trò con phải hoàn tất bên chàng. Con thú thật vai trò đó khác hẳn những gì con quan niệm về hôn nhân và nếu biết thế..

Nàng không nói tiếp nhưng đôi môi run rẩy mạnh hơn.

Bà không đáp lời. Bà mở cửa đi ra, Thiếu Lan theo sau. Khi cả hai bước vào phòng khách, tất cả mọi người trong phòng đều thì thào kín đáo ngưỡng mộ. Công Nguyên cắt ngang câu chuyện với Hoàng Tư? Xuân Kiệt và Trọng Thức em trai Thiếu Lan để ngấm nhìn vị hôn thê trẻ, thật đẹp trong chiếc áo có đuôi dài làm dáng đi của nàng càng thêm phần quý phái, và chiếc voan mỏng đã làm nổi bật gương mặt mỹ miều của nàng. Rồi bước lại phía nàng, chàng cầm tay lên hôn..

– Cô sao vậy? Tay cô lạnh buốt!. Chàng sững sốt nói - Và cô có vẻ muốn đau.

– Không có gì, cảm ơn ông.. Tôi chỉ hơi mệt thôi. Nàng đáp, cố làm giọng nói thành cứng rắn và quay mặt đi.

Nàng quay sang chào bà Hoàng Long. Một lúc sau, nàng ngồi với cha trên chiếc xe trượt tuyết bọc nhung trắng và gắn đầy những lông thú tuyệt đẹp mới được gửi tới Hauts Sapins hôm qua. Suốt cuộc hành trình, ông Mạc Giao không ngớt ca tụng cậu con rể tương lai cùng gia đình chàng. Thiếu Lan như người mộng du, mắt tay cha bước vào ngôi nhà thờ bé nhỏ quen thuộc được trang hoàng bằng những bông hoa từ bờ Địa Trung Hải gửi tới. Hôm trước Công Nguyên đã cho bố vợ hay là hai người làm vườn của chàng ở Cannes ngày mai sẽ mang tới những đoá hoa cần thiết cho việc trang trí giáo đường và họ sẽ phụ trách luôn việc trang hoàng này. Đó là sự xa hoa duy nhất của cuộc hôn lễ. Và không gì đẹp bằng những bông hoa trắng xinh xắn ngào ngạt hương thơm che dấu sự tồi tàn của các bức tường, che phủ bàn thờ, bao quanh ban hát và rải xuống đến chỗ ghế nơi vị hôn thê trẻ đang quỳ gối như một hàng rào ướp hương thơm. Nhưng Thiếu Lan không thấy gì cả. Ôm đầu trong tay, trái tim đau khổ rã rời. Làm sao bây giờ? Nếu đúng như vậy? Nếu người đàn ông này chỉ là một người lạnh lùng, một người chồng ích kỷ và một người cha thiếu xót như bà mẹ chồng đã nói?

Điều đó chắc đúng thật. Cái người đàn bà sang trọng và thông minh đó không lẽ lại hạ mình đi bịa đặt như vậy, nhất là đối với con trai mình? Vả lại, ngay từ hôm đầu, chàng đã làm nàng lo lắng. Rồi sự lạnh lùng lúc đính hôn, đúng là chàng muốn tỏ cho nàng thấy sự dửng dưng của

mình! Có lẽ chàng sợ. Thiếu Lan sẽ quyến luyến chàng quá như người vợ trước chăng? Rồi những sự chế diễu thường xuyên, những mỉa mai thoáng qua ánh mắt? Và.. Phải, tất cả, ngay cả những cử chỉ của chàng hôm qua, lúc đầu thật lạnh lùng, rồi đến chiều lại thật nồng nàn thân thiết khiến trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Thiếu Lan thấy rung động bởi một cảm giác sung sướng e dè.

Nàng run rẩy khi ngẩng lên thấy chàng đứng khoanh tay bên cạnh.

Vị linh mục bước ra, theo sau là các người giúp lễ. Một bản nhạc nghiêm trang vọng lên phù hợp với những lo nghĩ trong đầu Thiếu Lan. Mùi thơm từ những bông hoa tỏa khắp nhà thờ. Thiếu Lan cảm thấy chói chang, nàng thấy mở ra trước mắt con đường u tối khiến nàng phải dò dẫm như một người mù.

– Chúa ơi! Con phải làm gì đây? Nàng thầm khẩn nguyện.

Vị linh mục bắt đầu giảng, Thiếu Lan lắng tai nghe nhưng trong đầu óc nàng còn vẫn vơ tìm kiếm một giải pháp nào giúp nàng khỏi sự khổ não..

– Ông phải yêu thương vợ mình như Chúa Giê-Su đã thương yêu giáo đường của ngài. Đấng Christ đã yêu dấu người vợ thần bí đến nỗi hy sinh cả cuộc đời cho nàng. Hàng ngày ngài chăm sóc nàng với tất cả sự ân cần dịu dàng. Đối với ngài, nàng cao thượng hơn tất cả mọi giàu sang phú quý, đẹp hơn tất cả mọi kỳ công do ngài tạo ra trên trời cũng như dưới đất. Ông cũng phải yêu thương như vậy người đàn bà sẽ trở thành vợ Ông trước mặt Chúa.

Thiếu Lan ngược mắt nhìn Công Nguyên. Đầu hơi ngẩng, chàng chăm chú nghe vị linh mục và không một nét cảm xúc nào hiện ra trên gương mặt kiêu xa và bình thản của chàng. Có lẽ tiểu thuyết gia đó đang nghiên cứu vị linh mục "nhà quê" này và thầm cười trong bụng đó, người đã buộc chàng phải yêu thương vợ hết lòng, yêu nhất đời sau Chúa.

– Còn con, con yêu dấu, con phải làm gì nếu không là qui phục chồng con như giáo đường qui phục vi. Thần Linh chí cao?. Nếu không luôn luôn trung thành trong sự ngược đãi cũng như hoạn nạn, trong sự đau khổ cũng như niềm vui sướng? Nếu không phải là hết lòng yêu chồng và sẵn sàng hy sinh vì chồng, trừ những điều cần đến cho sự cứu rỗi linh hồn con.

Yêu chồng!

Nhưng bây giờ nàng không dám vậy nữa! Nỗi lo sợ bị lừa dối, sợ chỉ tìm thấy nơi chồng sự tò mò dửng dưng của nhà tâm lý học và sự đùa cợt của người ham mê nghệ thuật khiến con tim nàng tê liệt bởi những ngờ vực lo âu. Ồ! Tại sao bà Hầu Tước lại cho nàng biết trước làm gì?. Bằng những cầu nguyện và suy nghĩ đứng đắn, nàng đã cố sắp sẵn tiếp nhận những bốn phận mới, bình tĩnh nghĩ đến nhiệm vụ thương yêu người chồng xa lạ đó! Nhưng bây giờ, nàng không biết phải làm sao, sự nghi ngờ và sự đau khổ dày vò trí óc nàng.

Nếu bà Hầu Tước đừng nói gì, nàng sẽ tự dâng hiến trái tim đầy tin tưởng thương yêu cho chàng.

Tin ai? Ồ! Biết tin vào ai bây giờ. Nàng thầm nghĩ.

– Thiếu Lan, em làm sao thế? Chàng cúi xuống hỏi khẽ, giọng hơi ngạc nhiên.

Thiếu Lan giật mình nhận ra đã đến lúc phải tiến lên bàn thờ.

Nàng bước tới, quì cạnh chàng. Một đám mây thoáng qua mắt, nàng tưởng như những bông hoa và ánh sáng chập chờn nháy múa quanh mình.

Giọng nói rõ ràng của chàng trả lời vị linh mục bằng chữ "có" ngắn ngủi và quả quyết đã kéo nàng khỏi tình trạng nửa mê nửa tỉnh này. Bây giờ vị linh mục hỏi tiếp:

– Mặc Thiếu Lan, con có bằng lòng nhận Vũ Công Nguyên làm chồng chính thức không?

Cả nhà thờ im phăng phắc, Thiếu Lan nghe rõ tim mình đập loạn xạ. Một nỗi lo sợ khôn cùng xâm chiếm tâm hồn khiến nàng run rẩy. Nàng ngược mắt nhìn vị linh mục già, và ông này đọc được những ngơ ngác xót xa trong mắt nàng, con chiên bé nhỏ của ông đang van xin cầu cứu, nhưng vì lẽ gì? Thiếu Lan thấy tia nhìn của chàng đè nặng lên mình. Tất cả mọi người chung quanh đang chờ đợi, và họ ngạc nhiên trước sự do dự lạ lùng này.

Với giọng nói buồn bã nghẹn ngào, nàng thốt ra cái tiếng sẽ nổi lên nàng với Vũ Công Nguyên. Thế là hết, nàng đã thành vợ của chàng. Chàng cầm lấy tay nàng và đeo vào chiếc nhẫn cưới. Nhưng bàn tay xinh xắn đó nóng bỏng và run rẩy đến nỗi chàng phải làm hai lần mới đeo xong nhẫn.

Bên ngoài giáo đường, đám đông tụ tập xuýt xoa khi thấy nàng bước xuống bên cạnh Công Nguyên. Vẻ xanh xao của nàng làm họ ngạc nhiên, những tiếng thì thào nổi lên: "Sao họ đẹp đến thế" và "Cô dâu có vẻ xanh xao quá".

Công Nguyên dìu vợ lên xe trượt tuyết, khoác chiếc áo lông lộng lấy lên vai nàng và ngồi xuống bên cạnh. Suốt cuộc hành trình từ nhà thờ về Hauts Sapins họ không nói với nhau một lời nào, Thiếu Lan hơi nghiêng đầu tránh ánh mắt ngạc nhiên soi bói đang chăm chú nhìn nàng. Và tim nàng vẫn tiếp tục đập mạnh.

Suốt đời Thiếu Lan sẽ không khi nào quên được bữa tiệc cưới này. Trong khi tinh thần bị sự khổ não càng lúc' càng lớn sâu xé, nàng phải nói, cười và làm đích cho mọi con mắt, mọi sự chú ý.. Nàng cảm thấy không còn chút sức lực khi bữa tiệc chấm dứt và mọi người rời phòng ăn.

Công Nguyên cúi xuống hôn nàng, khẽ nói:

– Đã đến lúc sửa soạn lên đường, Thiếu Lan a.

Không thể thốt ra tiếng nào vì cổ họng đột nhiên khô xé, nàng im lặng gật đầu. Rồi nàng rời khỏi phòng ăn và đi vào phòng khách.

Ồ! Bây giờ chỉ còn lại một mình, xa tất cả, nhất là xa "con người ấy" mà nàng cảm thấy chú ý tới nàng không ngừng trong suốt bữa ăn! Một mình nàng suy nghĩ.. để thầm nói là mình đã sai lầm..

Vì đúng là nàng đã sai lầm khi nói "có", trong lúc nàng bị xâm chiếm bởi một sự kinh hãi không tự chủ được, trong lúc sự ngờ vực kinh khủng về vực sâu tinh thần giữa vị hôn phu và nàng, đã thoáng hiện trong đầu nàng.

Nàng đã nhượng bộ sự hoảng hốt đó, vì sự có mặt của tất cả mọi người trong nhà thờ, vì sợ hãi hậu quả của một lời từ chối, vì nghĩ đến sự giận dữ táo bạo của cha, và tất cả những hậu quả của một hành vi như vậy..

Nàng đã nói "có", và vì câu đó, nàng đã ngấm ngầm hứa sẽ yêu chồng. Cho nên dù gì đi nữa, nàng cũng phải làm như vậy. Nhưng làm sao nàng có thể thành công với con tim đầy ngờ vực lo âu?

Trong căn phòng kế cận cửa vẫn mở, một tiếng chân vững chắc và nhanh nhẹn làm rung chuyển sàn nhà. Thiếu Lan giật mình sợ hãi khi thấy dáng người đàn ông hiện ra. Nàng thốt nhiên thụt lùi đến tận cùng khuôn cửa sổ nơi nàng đứng.

Công Nguyên dừng bước. Sự cau có thoáng qua trên mặt. Rồi chàng tiến về phía vợ, lạnh lùng nói:

– Em làm như tôi là con ngáo ộp không bằng, Thiếu Lan a. Em có thể cho tôi biết vì sao không? Mặt Thiếu Lan nóng bừng. Nàng hoảng hốt lo sợ và nghi ngờ. Nàng cảm thấy cần phải thú thật, nên run rẩy nói:

– Tôi đã lầm lẫn. Bây giờ tôi hiểu tôi đã sai lầm khi nhượng bộ ý muốn của mẹ cha vì tôi chỉ cảm thấy sợ hãi ông chứ không có chút cảm tình nào. Lúc này, khi nghe vị linh mục nói về những bổn phận của một người vợ ngoan đạo, tôi cảm thấy tôi sẽ không thể nào.. đối với ông.. Nàng không dám nhìn chàng, nhưng nàng can đảm nói, tự nhủ nàng phải chân thành cho chàng rõ mọi cảm nghĩ trong lòng.

–Ồ! Thì ra những lo nghĩ vớ vẩn của một con người ngoan đạo, dày vò em!. Chỉ vì vị linh mục tốt bụng kia đã bảo em phải yêu chồng và em cảm thấy không thể hoàn thành nhiệm vụ đó? Em yên lòng đi, tôi không đòi hỏi nhiều như ông ta đâu, và nếu em không cho tôi hân hạnh được em yêu, tôi cũng sẽ bỏ qua và không dám làm khó dễ đâu, em tin tôi đi.

Chàng lạnh lùng chua cay nói.

Thiếu Lan cảm thấy có luồng điện chạy dài theo sống lưng. Nàng ngược lên bắt gặp tia nhìn pha lẫn vẻ diễu cợt, khó chịu và kiêu ngạo thách đố, rất khó mà định nghĩa của chàng.

– Ông quan niệm hôn nhân lạ lùng quá! Nàng cố làm giọng cứng rắn nói.

– Xin lỗi, điều đó không liên quan đến tôi! Em vừa thú nhận với tôi, một điều không thích thú chút nào, là em không có một chút cảm tình nào với tôi. Cho nên sự khôn ngoan khiến tôi cũng trả lời theo em kiểu đó! Tôi chắc em không hề tưởng lời thú nhận của em đưa tôi đến chỗ tuyệt vọng chứ?

Ồ! Không, cô bé Thiếu Lan đáng thương không bao giờ dám nghĩ thế! Nhưng nàng không ngờ gặp phải sự mỉa mai lạnh lùng này sau những lời nói và ánh mắt nhìn ngày hôm qua.

– .. Còn về quan niệm hôn nhân của tôi, tôi không biết nó có xấu xa hơn quan niệm của một người đàn bà cố chấp nhận lấy một người mình ghét và chỉ cho chồng biết những tình cảm thật sự của mình sau khi đã cử hành hôn lễ.

– Ông im đi.

Làn da tái của Công Nguyên hơi ửng đỏ.

– Tôi xin lỗi nếu đã làm méch lòng em, nhưng chính em vừa thú nhận với tôi..

– .. Là tôi đi quá xa sự nghe lời gia đình. Lúc đó tôi hy vọng tình cảm sẽ nảy nở giữa hai chúng ta và tôi đã quyết làm tròn bổn phận. Nhưng lúc này tôi đã chợt hiểu tôi đã sai lầm, tôi sẽ không thể nào..

– Hơi muộn rồi phải không? Sự việc đã rồi, chúng ta đành bó tay.. Trừ khi hủy bỏ cuộc hôn nhân.. ép buộc này.

–Ồ! Vâng, vâng!

Thiếu Lan tự nhiên bật ra tiếng kêu đó. Chàng khẽ nhếch một nụ cười mỉa mai:

– Có lẽ cô khá can đảm để đương đầu cuộc sống ở đây, sau sự đổ vỡ này?

Nàng cúi đầu xuống che dấu cặp mắt xót xa, giọng nói đau đớn vô bờ:

–Ồ! Ông phải hiểu, tôi sẽ chịu đựng tất cả còn hơn là nói câu "nối liền chúng ta" lúc này!

Chàng lùi bước. Mặt chàng đanh lại và đôi mắt nâu thành gần như đen.

– Với tư cách một người thượng lưu, tôi chỉ còn biết cúi mình trước một ác cảm quá rõ rệt như vậy. Chàng lạnh lùng nói - Nhưng tôi nhất định không muốn một vụ ly dị ồn ào. Dưới mắt mọi người, cô vẫn là Hầu Tước phu nhân.. Trong thực tế, chúng ta sẽ sống riêng biệt, hoàn toàn độc lập. Tôi sẽ được hân hạnh đưa cô tới Arnelles, và tôi mong cô sẽ vui lòng chăm sóc Lâm Thúy như chúng ta đã thỏa thuận với nhau. Bây giờ cô cho phép tôi nhắc lại là chỉ còn 15 phút nữa là chúng ta sẽ rời Hauts Sapins.

– Hãy cho tôi ở đây.. Như vậy hợp lý hơn.

Nàng nói.

– Cô có cần tôi nhắc lại lời giáo huấn: "Người vợ phải theo chồng" không? Tôi miễn cho cô tất cả những nhiệm vụ mà cô tưởng phải có đối với tôi, trừ điều này.

Nàng tiến một bước về phía chàng, tay chấp lại mắt đau thương cầu khẩn:

– Tôi xin ông, ông hãy để tôi lại đây!

Chàng quay mặt đi, lạnh lùng đáp:

– Quyết định của tôi về việc này không thể lay chuyển được. Cô đi thay áo đi, tôi đợi cô ở phòng khách.

Chàng mở cánh cửa trước mặt nàng. Thiếu Lan ra khỏi phòng, tiến về phía cầu thang. Nhưng nàng phải dừng lại dưới chân cầu thang vì cảm thấy chân tay bủn rủn muốn ngã.

Một cánh tay đặt lên vai nàng và giọng nói của Trọng Thức, em nàng, khẽ hỏi:

– Chi. Thiếu Lan, chị làm sao vậy?

– Chị chỉ hơi mệt thôi, em cưng à. Không sao đâu.

– Rồi đến khi nào tụi em mới được gặp lại chị hả chị? Ông Công Nguyên có để cho chị về đây thường xuyên không?

Trọng Thức âu yếm nhìn chị. Đó là đứa em cưng nhất của nàng, vì hai tâm hồn cùng tế nhị và ngay thẳng rất thông cảm nhau.

Nàng cúi xuống nắm lấy tay cậu bé con, thì thầm:

– Hãy cầu nguyện cho chị nhé.

Rồi quay đi, vội vàng lên cầu thang, vì nàng cảm thấy không ngăn nổi nước mắt trào ra nữa. Và nàng không muốn tất cả những người mà nàng đã hy sinh cho được biết nàng đang đau khổ.

Bây giờ, nàng biết là mẹ chồng đã nói thật, ít nhất là một điều: Chàng chỉ là một con người ích kỷ lạnh lùng có trái tim sắt đá.

Và nàng cũng không thể quên được chính chàng cũng đã nói cho nàng biết thật rõ ràng, là chàng không đếm xỉa gì đến tình yêu của vợ.

Chẳng thà chàng giận dữ nàng còn thích hơn là sự mỉa mai lạnh lùng, sự lễ phép cay chua đó và trong khi nàng chỉ cần một câu, chỉ một câu nói với một chút từ bi rộng lượng cho người đàn bà trẻ ngay thẳng nhìn nhận lỗi lầm của mình, để xoá tan mọi nghi ngờ sợ hãi.

Nhưng muộn rồi!

Thay quần áo xong, nàng đưa mắt nhìn quanh căn phòng nghèo nàn cũ kỹ đầy kỷ niệm. Chính tại đây, nàng đã phải giải quyết bao nỗi lo âu khổ khổ, nhưng cũng là nơi nàng chưa hề biết đến nỗi đau đớn như hiện tại này. Quì trước cây thánh giá nơi đầu giường, nàng chấp tay cầu nguyện:

– Lạy Chúa, nếu con đã lầm lỗi, xin Chúa hãy thương xót con vì sự thiếu kinh nghiệm và dui dặt giúp đỡ con trên đường đời.

Khuê Tú từ ngoài nói vọng vào:

– Chi. Lan ơi, chị xong chưa? Ông Công Nguyên nhắc chị là tới giờ rồi đó.

– Chị xuống ngay đây.

Ôi! Lúc ra đi! Hôm qua nàng không quá sợ hãi giây phút này. Nhưng hôm nay!. Nàng cố bình tĩnh từ giả mọi người. Nàng hứa sẽ viết thư thường xuyên, rất thường xuyên, rất thường xuyên..

– Rồi con sẽ về thăm nhà thường chứ, Thiếu Lan! Công Nguyên sẽ cho phép nó chứ? Bà Mạc Giao hỏi, giọng lo lắng trước vẻ mặt biến đổi của cô gái trẻ.

– Vâng, bất cứ lúc nào nàng muốn! Vợ con hoàn toàn tự do, muốn đi du lịch lúc nào cũng được. Công Nguyên vừa đáp vừa cúi mình chào mẹ vợ.

Trong lúc chàng tiếp tục từ giã mọi người, Thiếu Lan đi ra hành lang trước. Hơn lúc nào hết, nàng muốn rời xa ngay Hauts Sapins.

– Ta sẽ cầu nguyện cho con, con gái yêu quý. Ta tin không phải lúc nào vợ chồng con cũng được êm ấm thuận hoà. Vú Chín lắm bầm.

Thiếu Lan cúi hôn lên đôi má nhăn nheo của bà vú già:

– Chào vú nhé, phải đấy, vú nên cầu nguyện cho con Thiếu Lan khốn khổ của vú.

Rồi nàng vội vã đi ra sân, nghẹn ngào vì cơn khóc đang xâm chiếm nàng. Mười lăm phút sau, chiếc xe trượt tuyết chở chàng và nàng đến sân ga. Chàng đưa vợ lên toa xe lửa hạng nhất đã dành sẵn, rồi lạnh lùng mở đọc những lá thư do người hầu phòng đưa lên, sau khi hỏi nàng có cần gì nữa không. Thiếu Lan tiếp tục lặng lẽ khóc. Đầu dựa vào khung kính, nàng thấy xa dần những dãy núi thân yêu, dĩ vãng cùng cực nhưng sung sướng nhờ sự thương yêu của bố mẹ và các em nàng.

Giờ đây, nàng cô đơn dưới quyền của người chồng mà mãi mãi nàng sẽ chỉ coi như người xa lạ.

Chương 4

Chiếc xe hơi của Công Nguyên lăn bánh trên con đường rộng và được giữ gìn kỹ lưỡng từ nhà ga tới lâu đài Arnelles. Thiếu Lan hơi mệt mỏi, nhìn lơ là phong cảnh thơ mộng, thỉnh thoảng chàng lại chỉ cho nàng thấy một vài cảnh đặc sắc. Trời hôm nay trong sáng và dịu dịu, không khí trong lành lùa qua cửa xe, Thiếu Lan đã yêu cầu chàng quay kính xuống để cho thoáng, vì mùi thơm kỳ lạ trong xe làm nàng khó chịu.

Công Nguyên đã tỏ ra cực kỳ lịch sự, với Thiếu Lan, chàng đã không quên lãng một sự chăm sóc tao nhã nào mà một người đàn ông có giáo dục dành cho vợ. Trong cuộc hành trình, chàng đã sai người mang lại cho nàng xem đủ loại sách báo, nói chuyện với nàng về những vùng đi qua mà chàng biết rõ hết. Khi đến Ba Lê, nơi họ phải dừng chân một ngày trước khi đi Arnelles, chàng đã hỏi nàng xem có muốn lưu lại ở Ba Lê không? Nhưng lúc nào cũng với một sự lễ phép lạnh lùng, một sự đứng đưng hoàn toàn cho thấy rõ tính chất của sự liên lạc giữa hai người. Thiếu Lan đã từ chối điều chồng đề nghị. Nàng chẳng thiết gì Ba Lê! Giờ đây, nàng chỉ mong chóng đến Arnelles để chàng khỏi phải tự bắt buộc sẵn đón nàng nữa, để được sự yên tĩnh một mình. Một mình trước cuộc đời mới và sự an ủi mà có lẽ cô bé mồ côi kia sẽ dành cho nàng. Rã rời mệt mỏi về tinh thần hơn là thể chất, nàng sống cả ngày hôm đó trong biệt thự của họ. Vũ, nơi căn phòng của người vợ trước. Mặc dầu thời gian đính hôn tương đối ngắn, nhưng Công Nguyên đã sửa đổi lại căn phòng cho khác hoàn toàn, trang hoàng đồ đạc tiền nhưng giản dị và trang nhã. Vì từ rước tới nay, chỉ quen thấy những căn nhà khá thanh lịch của bạn bè gia đình nàng ở Hauts Sapins, nên Thiếu Lan cảm thấy khó chịu lạ lùng giữa nơi xa hoa tráng lệ, nhất là cả một đội quân hầu được huấn luyện thuần thục.

Cô gái trẻ chỉ mới gặp mặt chồng vào những bữa ăn của hai người. Nếu là một người khác chắc sẽ bị bối rối vào những lúc' đó. Nhưng quả thật Công Nguyên đã khéo léo cứu vãn những tình thế căng thẳng nhất, bằng một câu chuyện đáng chú ý hay bằng sự lịch thiệp, nhưng lúc' nào cũng lạnh lùng.

.. Chiếc xe hơi rời đường cái, tiến vào một lối đi hùng vĩ, có những cây du thụ già hàng trăm tuổi mọc hai bên đường. Chàng chợt nói:

– Đây là Arnelles, Thiếu Lan à.

Phía sau một khoảng đất rộng trống không, có một hàng rào bằng sắt tuyệt đẹp, phía trên có những vú khí của giòng họ. Vũ. Thiếu Lan hớn hở nhìn qua chiếc sân rộng lớn, thấy toà nhà tuyệt đẹp, và ở bên hông nhà là `một hồ nước xanh lơ.

– Sao! Cô vừa ý không? Chàng vừa hỏi, vừa kín đáo quan sát Thiếu Lan.

– Thật là tuyệt! Đây đẹp hơn lời ông mô tả nhiều.

– Vâng càng tốt! Tại tôi sợ làm cô vỡ mộng. Chàng nói nửa đùa nửa thật.

Hai người sóng bước lên một bậc tam cấp rộng lớn, phía trên có hai người đầy tớ mặc chế phục nhà họ. Vũ đã đứng chờ sẵn. Họ bước vào hành lang cực kỳ tráng lệ, khiến Thiếu Lan choáng váng. Nàng phải nhắm mắt một lúc. Nàng sẽ làm gì trong căn nhà vương giả này? Bất giác nàng xót xa nhớ về vùng Hauts Sapins của nàng, về những bốn phận nặng nề nhưng thân thiết bên mẹ và các em nàng, Công Nguyên ra lệnh:

– Chú Ba, hãy báo cho bé Lâm Thúy biết là chúng tôi đang chờ ở phòng khách trắng. Và hãy cho dọn trà lên đi.

Chàng đưa Thiếu Lan đi qua nhiều phòng khách huy hoàng, và cô gái trẻ càng lúc càng choáng váng. Nàng chỉ lơ mơ nhận thấy nhiều tác phẩm nghệ thuật lộng lẫy. Cuối cùng chàng đưa nàng vào một căn phòng nhỏ hơn, có những màn cửa trắng toát, thêm những bông hoa lớn màu sắc nhã nhặn, và bày những đồ đạc đẹp mê hồn, những bức tranh thật tao nhã tuyệt hảo khiến Thiếu Lan phải tự thú nhận là nàng không bao giờ có thể tưởng là có những đồ vật đẹp đến thế trên đời.

– Nếu em thích thì em có thể dùng phòng này làm phòng khách riêng. Công Nguyên vừa nói vừa giúp vợ cởi áo ngoài - Đây là một trong những căn phòng tráng lệ nhất của lâu đài nhưng cả mẹ và Phương Nam đều rất sợ nó vì họ cho là những bức màn trắng này bất lợi cho nước da của họ. Nhưng tôi chắc em không có những ý nghĩ lẩm cẩm đó?

Nàng thần nhiên đáp, giọng lạnh lùng:

– Vâng, tôi chưa bao giờ rảnh rỗi để nghĩ đến vấn đề như vậy .

– Tôi khen em về sự khôn ngoan đó, nhưng em có sợ gặp hồn ma bà Quận Công Thục Chinh không?

– Hồn ma bà Quận Công? Thiếu Lan vừa hỏi vừa tiến lại lò sưởi, giờ đôi tay giá lạnh lên ngọn lửa bập bùng, mặc dầu đã có những ống truyền nhiệt giúp căn phòng thêm ấm cúng.

– Đó là một cụ tổ của tôi, chủ nhân xưa kia của Arnelles. Đẹp, thông minh, cương nghị, đáng điệu tao nhã, bà là linh hồn của một chính đảng do chồng bà cầm đầu. Ở đây đã có những cuộc dọ vũ vĩ đại mà bà là nữ hoàng. Trong đám kh'ach khứa thường xuyên có một người em gái họ tên Uyên Phương, trẻ tuổi, không đẹp, lúc nào cũng loè loẹt, tính tình xấu xa chua ngoa. Uyên Phương từ lâu vẫn nuôi hy vọng lấy Quận Công Vũ Liệt, nên đã ghen ghét với chị, tuy vẫn khéo léo dấu kín trong lòng. Một hôm Thục Chinh bỗng mất tích. Ông chồng đau khổ hứa sẽ tặng một số tiền khổng lồ cho người nào được tin tức của vợ mình. Nhưng hoàn toàn vô vọng. Không ai thấy bà rời lâu đài. Các lính canh đều thề độc là không hề xao lãng nhiệm vụ. Vả lại, không có lý do nào khiến người đàn bà trẻ được yêu chiều thật sung sướng kia, một người vợ và một người mẹ hoàn toàn tận tâm kia lại tự ý rời xa tổ ấm? Quận Công Vũ Liệt cho tìm khắp nơi, dưới hồ nước, trong các ngục tối của lâu đài, không sót một chỗ nào. Nhưng bà Quận Công trẻ vẫn biệt tăm.

Vũ Liệt đau khổ điên cuồng, ẩn mình một chỗ không tiếp xúc với ai nữa. Đầu óc rối loạn, ông quả quyết vợ Ông không hề rời lâu đài, ông tin là bà đang rên rỉ cầu cứu tại một nơi giam giữ bí mật nào đó.

Mặt khác, một người hầu phòng tín cẩn quả quyết là đã thấy nữ chủ nhân hiện ra ban đêm, mặc chiếc áo gấm thêu bạc của hôm bà mất tích. Bà hiện ra đi lại trong phòng khách trắng mà bà rất yêu thích, đôi khi lại thấy bà trong phòng triển lãm bên cạnh.

Chàng tiến tới mở một cánh cửa, Thiếu Lan thốt ra một tiếng khâm phục. Chàng kể tiếp:

– .. Phòng triển lãm này là một trong những kỳ công của thời Phục Hưng, và chứa đựng nhiều kho tàng nghệ thuật vô giá. Nó được trang hoàng theo ý của Vũ Bình, em trai Vũ Liệt. Chính ông này đã cho hoàn tất toà lâu đài do bố mình khởi công xây cất. Quận Công Vũ Bình là một người cứng rắn, tàn bạo và bị đồn là có tà thuật. Dường như ông ta có tài làm biến mất những người ông ghét và không bao giờ người ta còn tìm được tông tích những người đó.

Thiếu Lan bước vào căn phòng triển lãm đang được soi sáng bởi ánh sáng nắng nhạt tuyệt đẹp

xuyên qua các cửa kính. Nàng dừng bước trước bức tranh vẽ một người đàn bà trẻ rất đẹp, mặc một chiếc áo lộng lẫy có gắn châu báu kiểu thế kỷ 16. Cạnh đó, trên nền vải xam, hình ảnh của một vị lãnh chúa trẻ, vẻ mặt kiêu ngạo, trông hao hao giống Công Nguyên.

– Đây là bà Quận Công trẻ đẹp Thục Chinh và Quận Công Vũ Liệt. Công Nguyên nói.

Thiếu Lan hỏi:

– Thế rồi ông Quận Công đáng thương đó ra sao?

Chàng cười chế diễu:

– Sao à! Người đàn ông giả vờ sầu thảm đó rốt cuộc lấy Uyên Phương, người đã cùng ông khóc vợ, và đã tận tình chăm sóc ông và lũ con thơ đại mất mẹ đó. Vài tháng sau, đứa con trai đầu lòng, kẻ đã được chỉ định nối nghiệp cha, bị đầu độc chết. Lần này bà Quận Công mới không được khéo léo lắm nên bị lộ tẩy. Người tớ thân tín của bà đã phản bội và đưa ra nhiều chứng cứ về tội thủ tiêu người chị họ của bà. Thấy đã bại lộ, bà nhảy xuống hồ tự tử, vì vậy không ai biết số phận của bà Quận Công Thục Chinh đáng thương ra sao. Còn Quận Công Vũ Liệt đã điên hẳn sau những biến cố đó. Một hôm, không chịu đựng được nữa, ông đã đập đầu vào chiếc lò sưởi bằng đá hoa này mà chết. Em thấy đó, Arnelles có những kỷ niệm bi thảm. Em không sợ hồn ma của người đẹp Thục Chinh hay hồn ma bà Uyên Phương khốn nạn đó lướt trên mặt hồ sao?

–Ồ! Không đâu. ở Hauts Sapins chúng tôi còn có nhiều giai thoại kinh dị hơn nữa. Nhưng tôi không hề sợ hãi bao giờ.

– Thế thì thần kinh em rất tốt, như vậy càng hay. Công Nguyên nhẹ nhàng nói.

Họ trở lại phòng khách. Một cô bé mảnh mai với những lọn tóc nâu bao quanh khuôn mặt bệnh hoạn, đôi mắt xanh to nhưng sợ sệt và buồn bã, đang đứng giữa phòng.

– À! Con đấy à Lãm Thúy? Chàng nói - Lại đây chào dì đi con!

Nhưng Thiếu Lan đã nhanh nhẹn tiến tới ôm lấy cô bé và hôn lên trán nó.

– Bé Thúy ơi! Cô rất sung sướng được gặp con. Con hãy hôn cô đi nào.

Đôi mắt to của đứa trẻ, ngạc nhiên và kinh hãi, nhìn sững nàng một lúc', rồi đôi môi bé nhỏ nhợt nhạt dẹt dẹt đặt lên má nàng một chiếc hôn.

Trái tim se thắt của cô gái trẻ khẽ nở ra khi nghĩ đến nhiệm vụ cao cả đang chờ đợi nàng cạnh đứa bé mất mẹ này.

Nàng đặt nó xuống đất, rồi dắt tay nó lại chỗ chàng đứng, gần lò sưởi.

– Cô bé Lãm Thúy của ông thật dễ thương và tôi sẽ yêu nó vô cùng.. Nhưng mà này bé ơi, con phải nói gì với bố chứ?

Lãm Thúy ngược nhìn cha, Thiếu Lan nhận thấy trong ánh mắt đứa trẻ một vẻ vừa sợ hãi vừa thương yêu khiến nàng sửng sốt.

– Con xin chào bố ạ nó khẽ dẹt dẹt nói.

Chàng lơ đãng đưa tay vuốt tóc đứa trẻ, lạnh lùng trả lời:

– Lãm Thúy, con phải cố hết sức lúc nào cũng ngoan ngoãn với dì con.. Thôi, con về với cô giáo đi.

Người quản gia mang trà vào. Thiếu Lan dè dặt hỏi:

– Xin ông cho phép Lãm Thúy ở lại một tí nữa, được không ạ?

– Nếu em muốn! Chàng dừng dừng đáp.

Trong khi Thiếu Lan cời bao tay, chàng ra dấu cho người quản gia rút lui rồi nói:

– Tôi có thể nhờ em rót trà không?. Nhưng em hơi mệt thì phải?

Nàng trả lời không mệt. Nàng không mệt về thể xác nhưng rất mệt mỏi về tinh thần. Nàng thấy

không khí toà nhà này quá nặng nề! Và nàng mong muốn biết bao được ở xa vị lãnh chúa uy quyền mà sự lễ phép quá độ của chàng giống như một sự mỉa mai chế diễu!

Nàng rút trà rồi tìm cách gọi chuyện Lãm Thúy. Nhưng vô ích, đứa bé vẫn gần như câm.

Ngồi đối diện nàng, Công Nguyên lơ đãng nhìn chung quanh, Thiếu Lan không thể nào mà không nhận thấy là chàng thật xứng với cái cảnh trang trí xa hoa lộng lẫy này, trong khi nàng với chiếc áo đi đường đơn sơ và sự vụng về của nàng, tạo nên một hình ảnh thật quái dị.

– Thiếu Lan, để kệ con bé ngu dốt đi. Chàng đột nhiên gay gắt nói - Em không thể nào làm cho nó nói được hai câu liền trước mặt tôi đâu! Con nhỏ này mọi rợ ngớ ngẩn lắm.

Nói xong chàng đứng dậy đặt tách nước lên bàn.

– Em cho phép tôi đưa em đi xem phòng dành cho em chứ? Vì tôi còn mấy việc phải làm.

Nàng gật đầu ngay và cầm tay Lãm Thúy dắt lên lầu. Nếu không đang có những chuyện suy nghĩ trong đầu nàng sẽ sững sờ vì cái cầu thang tuyệt đẹp trước căn phòng dành cho nàng. Đây là căn phòng đẹp nhất của lâu đài vì khung cảnh tuyệt diệu được nhìn thấy từ trên bao lơn, cũng như sự trang hoàng lộng lẫy nhưng tao nhã đầy mỹ thuật.

– Đây là căn phòng của bà Quận Công Thục Chinh. Chàng nói - Em hãy nhìn trên các đồ đạc và trần nhà có hai chữ C quấn vào nhau kia. Đó là để nhắc lại câu châm ngôn: "Candidior Candidis" - trắng hơn mọi vật trắng nhất - của Nữ Hoàng Pháp Quốc hồi đó cũng tên Chinh, mẹ đỡ đầu của Thục Chinh. Nếu em muốn thay đổi gì trong căn phòng này, hay muốn chọn một căn phòng nào khác thích hợp với em hơn thì tùy ý. Em đừng quên đây là nhà em..

Không ai có thể lịch sự hơn và che dấu một lòng ích kỷ tuyệt đối một cách quý phái hơn.

Sau khi chàng đã đi xa, Thiếu Lan thử gọi chuyện với Lãm Thúy.

Lần này, đứa bé nói nhiều hơn. Chàng hẳn có lý khi quả quyết sự có mặt của chàng khiến đứa bé thành nhút nhát khiếp sợ.

– Sao con không nói gì với bố? Thiếu Lan hỏi.

Đôi môi Lãm Thúy run lên:

– Bố không yêu con!

Nó khẽ nói, giọng sầu khổ, thống thiết khiến Thiếu Lan xúc động đến bàng hoàng. Nàng đặt đứa bé ngồi lên đùi và vòng tay ôm nó.

– Sao con nghĩ vậy hử con?

– Ồ! Con biết chứ! Bà Phương Đài đã nói cho con biết thế.

– Phương Đài là ai vậy?

– Đó là bà quản gia người Áo của con. Mà con thấy những ông bố khác đâu có vậy. Chú Duy Khiêm của con vẫn hay bế mấy đứa con gái nhỏ của chú, ông Bích Nguyên vẫn cho Giang Long và Giang Hải đi xe hơi chơi. Ông ấy đâu có cau mày khi thấy tụi nó vào phòng hay gặp chúng trong vườn như bố con đâu.. Ồ! Con biết chắc bố không thương con một chút nào cả.

Nó khẽ thở dài. Thiếu Lan hỏi:

– Còn con, con có thương bố không?

Đứa bé không trả lời, nó bật khóc, gục đầu vào vai Thiếu Lan. Và khi có vẻ nguôi ngoai, nó kể cho nàng nghe bằng những câu ngắt quãng khiến nàng thấu hiểu sự đau khổ trong tâm hồn đứa bé thiếu tình thương này. Nó chỉ tìm thấy một tình thương hời hợt và nơi người cha một sự đứng dưng hoàn toàn. Tuy vậy, con tim bé nhỏ vẫn dành cho người cha, gần như xa lạ này, một tình thương nồng nàn, bị bóp nghẹt và trở nên sợ hãi trước sự vô tư lạnh lùng và khinh thường của cha.

Cô bé đáng thương ời, ta quyết sẽ yêu con hết lòng. Thiếu Lan thầm nghĩ, tay xiết chặt đứa bé khốn khổ vào lòng.

Công Nguyên lưu lại Arnelles tám ngày. Chàng đưa Thiếu Lan xem toà lâu đài với khu vườn bát ngát, đồng thời đưa nàng tới thăm một vài người quen. Khi tự thấy mình đã xong bốn phận, chàng trở lại Ba Lê, bỏ lại người vợ ngỡ ngàng cô đơn trong toà lâu đài mênh mông buồn tẻ. Thiếu Lan khởi sự công việc của một người thay thế cô giáo cũ của Lãm Thúy, một công việc mà nàng không ưa chút nào. Trước khi đi, chàng đã tuyên bố là nàng toàn quyền quyết định về bất cứ việc gì liên quan đến Lãm Thúy, vì vậy nàng đã viết thư cho vị nữ tu nơi tu viện mà trước kia nàng đã được dạy dỗ để xin vị này gửi cho một cô giáo tới dạy Lãm Thúy. Ít ngày sau, nàng tiếp nhận một cô giáo người Anh trẻ tuổi, đứng đắn và có tư cách. Cả nàng lẫn Lãm Thúy đều có cảm tình với cô giáo này. Thiếu Lan bắt đầu học tiếng Áo vừa để cho qua những thì giờ nhàn rỗi, vừa để có thể kiểm soát dễ dàng người quản gia về những liên lạc của bà với đứa trẻ.

Thiếu Lan tìm vui trong công việc hàng ngày. Chỉ có việc làm và sự hoàn tất các bốn phận là có thể giúp nàng khỏi chán nản, thoát khỏi những ý tưởng u tối buồn rầu ray rứt nàng. Mỗi sáng, sau buổi lễ Mi Sa, nàng đến thăm một vài người nghèo do vị linh mục giới thiệu để trợ giúp họ một ít phẩm vật và an ủi họ, hoặc khuyên nhủ họ bằng những lời dịu dàng của nàng. Nàng không làm quen với ai mặc dầu những bạn bè của chàng từ những lâu đài lân cận, sau khi nàng được chông dẫn đi thăm, họ đã sốt sắng tới thăm nàng đáp lễ. Nàng đã từ chối tất cả những sự mời mọc, giao dịch, ngay cả với gia đình ông Bích Nguyên là người mà nàng quý mến.

Ngày qua ngày, việc Công Nguyên để người vợ trẻ cô đơn trong toà lâu đài đã khiến những người trong tỉnh ngạc nhiên. Mặc dầu dư luận vẫn dành cho nàng nhiều cảm tình, nhưng tâm hồn kiêu hãnh và tế nhị của Thiếu Lan vẫn cảm thấy một niềm chua xót. Nàng cố gắng sống biệt lập với tất cả mọi người bên ngoài để tránh con mắt tò mò của họ.

Sự hiện diện của Công Nguyên chỉ còn được chứng tỏ bằng những sách báo thường xuyên do chàng gửi về cho Thiếu Lan đọc, và đó cũng là phương tiện duy nhất Thiếu Lan có thể theo dõi cuộc sống của chồng. Trong các tạp chí, tên chàng thường được nhắc đến với một địa vị quan trọng trong giới thượng lưu. Cũng nhờ vậy nàng được biết chồng nàng vừa cho ấn hành một tác phẩm mới, nàng cũng biết là chàng vừa du lịch qua Tây Ban Nha, nơi đây chàng đã được triều đình tiếp đón vui vẻ. Bây giờ nàng mới biết Công Nguyên là một tay kỳ mã tài giỏi, say mê trò chơi mã cầu và săn cáo. Nàng còn được nhìn thấy một con ngựa giống tuyệt đẹp mà Công Nguyên đã mua với giá cao, dù chàng đã có những con ngựa tuyệt đẹp nhất nước Pháp thời đó. Khi lật những trang báo, nàng có thể thấy hình chàng đứng giữa những đám đông quý phái trong một dạ hội do một nhân vật cao cấp người Nga tổ chức.

Tất cả những điều này chứng tỏ cho nàng thấy, nếu không nói là nàng đã biết rõ từ lâu, cái vực thẳm giữa con người thời lưu ăn chơi đó và nàng, cô Thiếu Lan khiêm tốn, không biết gì hết về những thú vui mà chồng mình ham thích. Nỗi buồn càng sâu xa hơn, và để giải khuây, nàng gia tăng những cuộc viếng thăm từ thiện, bố thí những số tiền to tát mà nàng đã tìm thấy trong ngăn kéo bàn giấy để dành riêng cho những chi tiêu cá nhân của nàng. Còn những chi tiêu khác trong nhà đều do viên quản lý lo liệu. Riêng nàng, nàng chỉ mua những cái gì thật cần thiết và không ai trong vùng lại ăn mặc giản dị hơn nàng. Đồng tiền của "ông ta" cũng như sự xa hoa trong nhà này, chiu nặng trên vai nàng. Nàng bắt buộc phải mắc nợ chàng!. Và tất cả thân nhân nàng ở Hauts Sapins đều sống nhờ ở ơn huệ của chàng.

Đôi khi nàng tự hỏi mình có mơ không? Có thật là mình đã trở thành vợ của Vũ Công Nguyên

chăng? Ngày qua ngày, nàng cảm thấy tình cảnh của mình thêm kỳ lạ, thật khó mà chịu đựng nổi. Vì sao chàng làm một việc tàn nhẫn vô ích thế khi bắt nàng rời Hauts Sapins? Vì con gái chàng? Điều đó không chắc chắn lắm nếu dựa trên sự dũng cảm của chàng đối với đứa con. Vậy có lẽ đây là do bản tính ác độc thuần túy để trả thù người đàn bà đã không vui sướng được mang tên chàng? Cũng có thể khi hành động như vậy chàng muốn khẳng định uy quyền của mình, và không chừng sau này chàng có thể cho phép nàng mang Lãm Thúy về sống luôn ở Hauts Sapins.

Nhưng trong lúc chờ đợi, nàng đau khổ. Một tháng trôi qua, nàng không nhận được tin tức trực tiếp nào của chàng.

Một chiều kia, nàng nhận được thư của ông Mạc Giao. Đó chỉ là những lời khen ngợi quá đáng ông dành cho con rể, với sự rộng lượng vương giả đã giúp cho Hauts Sapins trở lại hình dáng xưa. Ông viết:

"Ba không thể hiểu vì sao con lại không theo chồng đi Paris. Con yêu, ba e rằng con làm như vậy sẽ làm phật lòng Công Nguyên. Vì chắc chắn nó rất muốn đưa con vào cuộc sống thời lưu trữ giả. Những đồ sính lễ của con chứng minh điều đó. Hay con tưởng sẽ cải biến được chồng theo ý mình? Điều đó sẽ là một sự sai lầm đáng thương, và cha khuyên con hãy bỏ ý định đó đi nếu không muốn bị chồng ghét bỏ..".

Thiếu Lan gấp lá thư lại mỉm cười chua chát. Trong những bức thư gửi về Hauts Sapins, nàng không bao giờ nói đến tình cảnh thật sự của mình. Cả gia đình đều tưởng nàng được sung sướng, và đều tưởng rằng nàng muốn cải biến chồng thành một người chồng nhu nhược!

Một người đầy tớ mang đến bữa quà chiều cho Lãm Thúy, đứa bé bao giờ cùng dùng chung với mẹ kế, bây giờ là mẹ cung của nó, như nó đã gọi nàng như thế.

Một tên đầy tớ vào nói:

– Thưa bà, Hầu Tước vừa gọi điện thoại báo tin sẽ đến đây sáng mai bằng chuyến xe lửa mười giờ, và ra lệnh báo tin cho bà được rõ.

Cái tin đó gây nên một cảm giác phức tạp nơi Thiếu Lan. Quả nàng sẽ khổ sở gặp lại chàng và sự co 'mặt' của chàng chỉ khiến cho nàng cảm thấy khó chịu mà thôi. Nhưng mặt khác, mọi người sẽ không coi nàng như một người vợ bị chàng hoàn toàn lãng quên nữa.

Tuy nhiên, viễn ảnh của sự trở về này cũng làm nàng thức trắng đêm. Sáng hôm sau nàng dậy sớm đi lễ. Như thường lệ, nàng đi bộ dù trời hôm nay có vẻ chuyển mưa, nàng chưa hề nghĩ đến việc đi xe bao giờ, bởi lẽ cô bé Thiếu Lan chưa bao giờ biết những xa xỉ đó ở Hauts Sapins.

Lúc về, nàng đi thăm vài người bạn cùng và ở lại chơi nhà một ông già bị tê liệt sắp chết. Khi nàng rời căn nhà tồi tàn, trời đổ mưa như thác lũ, nàng vội vàng đi về lâu đài và người ướt như chuột lột. Nàng đứng đầu ngày với Công Nguyên vừa về tới trong hành lang.

Chàng sững sờ hỏi:

– Em vừa đi đâu về vậy?

– Ở làng về. Tôi đã đi hơi lâu và..

– Từ làng về. Trời này mà đi bộ? Quả thật tôi.. Chàng chợt ngưng, liếc mắt nhìn những người đầy tớ đang có mặt nơi đó - Em đi thay quần áo ngay đi Thiếu Lan. Điều đó cần thiết hơn cả.

– Ô! ở Hauts Sapins tôi từng chịu đựng nhiều hơn nữa! Vả lại tôi có chiếc áo choàng rất tốt.

Xúc động và bối rối trước mặt chàng, nàng quên không đưa tay ra cho chàng. Chính chàng phải cầm lấy tay nàng, và hôn tay nàng.

– Em lên ngay đi.. Lát nữa tôi sẽ hỏi thăm em về gia đình và cả em nữa. Chàng nói.

Nàng đi thay đồ và nấn ná lại trong phòng. Nàng muống gặp chàng càng muộn càng tốt. Sau cùng đồng hồ lại điểm mười một giờ rưỡi, nàng quyết định đi xuống thư viện, nơi nàng thường ngồi làm việc. Căn phòng này được trang hoàng với nghệ thuật tuyệt mỹ của thời kỳ Phục Hưng, có rất nhiều sách quý và tất cả những tác phẩm văn chương đáng giá, khiến nàng rất ưa thích. Phòng có những cửa sổ rộng lớn nhìn xuống hồ và đằng xa là những khu vườn bát ngát. Thiếu Lan ngồi xuống cạnh chiếc lò sưởi cao lớn, một kiệt tác của nghệ thuật điêu khắc, trong có nhiều khúc củi đang cháy đỏ và tiếp tục may vá những quần áo dành cho công việc từ thiện. Những ngày qua của nàng được phân chia cho việc thuê thùa may vá, những cuộc dạo chơi với Lãm Thúy, những cuộc viếng thăm từ thiện, và việc đọc những cuốn sách do những tác giả lừng danh viết mà nàng tìm thấy trong thư viện của Arnelles. Nàng cũng đã dượt lại dương cầm mà nàng đã khởi sự học ở tu viện trước đây rồi bỏ dở khi ở Hauts Sapins vì không rảnh rang. Với bản năng thiên phú trong suốt tháng vừa qua, nàng đã được sống những giờ thật êm dịu và cố gắng mỗi ngày để ngón đàn thêm điêu luyện. Rất may nơi phòng nàng cũng có một chiếc dương cầm. Nàng sẽ không bao giờ dám đàn trong phòng nghe nhạc suốt khoảng thời gian yên tĩnh của chồng lưu tại đây, vì trước đây nhân một cuộc viếng thăm bà Nam Tước Bích Nguyên, chàng đã tuyên bố không chịu đựng nổi những người đàn bà đánh đàn dương cầm không đến nơi đến chốn và Thiếu Lan tự xét mình cũng không khác gì những người đó nhất là bên chàng vốn nổi tiếng là một tay đàn tài ba.

Mũi kim nơi tay nàng khẽ run lên khi thấy chàng bước vào, đưa con gái theo sau.

– Lãm Thúy chỉ cho tôi biết chỗ ẩn núp của em đó, Thiếu Lan à. Tính tình em chắc phải trang nghiêm lắm nên em mới thích căn phòng này trong khi những căn phòng khác lộng lẫy hơn nhiều.

Chàng lấy chiếc ghế bành ngồi trước mặt vợ trong khi Lãm Thúy tựa đầu lên gối Thiếu Lan.

– Em thấy ở đây ra sao? Không khí trong lành ở Hauts Sapins có làm em nhớ nhung lắm không?

– Thưa không, tôi rất ít khi nghĩ tới chuyện đó. Khí hậu ở đây rất tốt.

– Ai cũng nói vậy, nhưng dù sao em cũng không nên bất cẩn, tôi tự hỏi không biết vì sao em lại đi bộ trên con đường sỏi lầy khi chúng ta có sẵn xe hơi, xe ngựa để sử dụng.

– Tôi xin thú thật là tôi không bao giờ chấp nhận những người trẻ tuổi và khỏe mạnh lạm dụng xe hơi.

– Nếu trời tốt kià, còn ngày hôm này thì.. Sự giản dị và khiêm tốn là những đức tính tốt nhưng có lẽ em hơi quá đáng đó, Thiếu Lan à.

– Tôi đã quen với nếp sống khắc khổ nhiều rồi, nên những gì mọi người thấy mệt nhọc, đối với tôi chẳng nghĩa lý gì. Nàng lạnh lùng đáp và hơi quay mặt đi để tránh tia nhìn mỉa mai của chồng.

– Điều đó tất nhiên, nhưng rồi em sẽ làm quen nhanh chóng với một nếp sống mới và lúc đó em sẽ tự hỏi không biết tại sao trước kia mình lại có thể chịu đựng được cuộc sống ở Hauts Sapins.

– Ô! Không! Không đâu! Đối với tôi, không có gì quý báu bằng thời dĩ vãng xa xưa và vùng Hauts Sapins của tôi, nơi mà cả ngay lúc này vẫn muốn trở về.

Nàng nóng nảy buột miệng nói một hơi. Ngay sau đó mặt nàng đỏ bừng vì xấu hổ. Chàng cau mày, hơi bực tức, hai môi mím chặt lại một lúc, rồi chàng dựa người vào thành ghế thản nhiên hỏi:

– Em có tin tức gì về gia đình em không?

Cổ trấn tĩnh giọng nói cho khỏi run, Thiếu Lan kể cho chồng nghe về sức khoẻ của mẹ nàng lúc này đã khả quan, về người cha đang lúc hồi xuân, Khuê Tú đã viết cho nàng biết về những đứa em nhỏ không chịu nghe lời cô chị kế. Sau đó, nàng hỏi thăm chàng về sức khoẻ của mẹ chàng, hỏi thăm chị em chàng cùng vợ chồng ông Vũ Dương. Dần dần sự bối rối lúc nãy giảm đi rồi biến mất. Công Nguyên xét thấy không nên chỉ trích những lời nói của vợ hồi nãy, chứng tỏ là nàng không muốn trở lại vấn đề đó, ít nhất là hôm nay.

Thiếu Lan lại tiếp tục thêu thùa, còn chàng thì đọc báo. Hình ảnh hai vợ chồng cùng trẻ đẹp, bên đứa bé đang âu yếm nép mình vào mẹ tạo nên một bức tranh gia đình tuyệt diệu trong không khí ấm cúng của căn phòng lộng lẫy sang trọng.

Công Nguyên lưu tới Arnelles để lựa chọn những tài liệu đặc biệt, chưa từng công bố, nhưng chàng có rất nhiều, đó là những bút ký và văn phẩm của tổ tiên chàng và nhất là của nữ Quận Công Thục Chinh. Gần đây chàng chợt có ý định, như chàng đã ~nói với Thiếu Lan, là tìm lại những tài liệu đó rồi đem phổ biến.

Tất cả những giấy tờ cổ đó đều ở trong thư viện, chàng ngồi trong phòng để khảo cứu một mình, trái với thường lệ, chàng không đem người thư ký theo. Thấy vậy, ngay hôm sau, Thiếu Lan không vào thư viện làm việc nữa. Nhưng tối hôm đó, khi thấy nàng qua phòng khách trắng sau bữa ăn, chàng nói:

– Thiếu Lan à, nếu em thấy sự có mặt của tôi ở đây bất tiện thì tôi sẽ về Ba Lê ngay lập tức cũng được. Nhưng tôi xin em hãy tiếp tục đến thư viện làm việc, đừng sợ phiền hà gì ca?

Ngày hôm sau, nàng gắng gượng trở lại chỗ cũ. Chỉ riêng sự đối diện vào bữa ăn cũng đủ làm nàng khó chịu, mặc dù đã có sự có mặt của Lãm Thúy và cô giáo, cô này đã được chàng chấp thuận cho dùng cơm chung.

Thỉnh thoảng chàng đọc cho vợ nghe những đoạn đáng chú ý nhất trong các thư tịch chàng đang nghiên cứu. Một hôm, chàng đưa cho nàng một tài liệu có lối viết kỳ lạ mà chàng không thể đọc nổi vì thiếu kiên nhẫn. Thiếu Lan, sau vài cố gắng, đã đọc được đoạn này, và vì lối viết này còn được tìm thấy trong khá nhiều đoạn khác, nên chàng yêu cầu nàng chép lại. Như vậy là nàng đã dự vào công việc của chồng, một công việc nàng khá thích nhờ trí thông minh và tính tế nhị sẵn có. Từ đó, họ gặp nhau không ngừng trên đĩa hạt lịch sử và văn chương. Chàng có vẻ thích thú trong việc chọn sách đọc một cách hăng say sốt sắng khiến vị linh mục ở Vrinieres đã phải ngạc nhiên khi được Thiếu Lan cho biết là chàng chỉ cho phép nàng đọc hai cuốn tiểu thuyết của chàng mà thôi.

– Điều ấy cho thấy ông ấy đứng đắn hơn người ta đồn! it' khi có một người chồng lưu tâm một cách tế nhị như thế đối với người bạn trăm năm.

Vị linh mục đã nói thế với nàng.

Con người kỳ lạ đó vẫn là một bí ẩn đối với Thiếu Lan. Nhưng nếu trái tim nàng vẫn lo lắng ngờ vực thì trí óc nàng đã bị quyến rũ bởi trí thông minh uyên bác của chồng. Nàng phải công nhận con người chàng không có gì là giả tạo, chàng đã nghiên cứu và không bao giờ đưa ra những giả thuyết mơ hồ. Hơn nữa con người thời lưu đầy hoài nghi này còn có những quan điểm tinh thần mà người ta không thể ngờ được nơi chàng. Nhưng giờ đây, Thiếu Lan biết chàng là một người có thể đưa ra những học thuyết hoàn hảo nhất, nhưng không chịu áp dụng chúng gì cả. Phải, nàng đã bị chàng quyến rũ phần nào. Nhưng khi chỉ có một mình, nàng cảm thấy phiền muộn khôn cùng, tự nhủ rằng đối với chàng, nàng cũng chỉ là một đề tài nghiên cứu, không hơn

không kém, vì nàng thường bắt gặp ánh mắt soi mói chăm chú nhìn nàng. ý nghĩ đó làm nàng đau khổ vô vàn, và nàng sẽ cố tránh những cuộc gặp mặt thường xuyên đó, nếu không nhớ lại lời khuyên của vị linh mục ở Vrinieres, người cha tinh thần của nàng.

– Dù thế nào chăng nữa và dù thái độ chồng con có ra sao, con cùng phải làm tròn bốn phận là luôn luôn cố hết sức tìm cách gần chồng. Con đã có lỗi khi nói thẳng với chồng sự lãnh đạm của mình, ngay ngày hôn lễ. Con có thể được tha thứ vì thiếu kinh nghiệm và hoảng hốt trước những lời nói sơ xuất của mẹ chồng, vì trái tim con luôn luôn ngay thẳng và đầy thương yêu, khốn thay cử chỉ cùng lời nói của chồng con đã khiến cho những lời của bà ta thêm hữu lý. Sự việc ông ấy đã bỏ bê con trong suốt một tháng trời càng làm con cảm thấy xa cách hơn. Nhưng dù sao, con cũng là vợ chàng, và nếu chàng không làm tròn bốn phận của mình, con vẫn phải làm tròn bốn phận với chồng trong những giới hạn chồng con cho phép.

Nghe theo những lời khuyên bảo đó, Thiếu Lan gắng gượng ưng thuận khi chồng rủ đi dạo bằng xe hay đi bộ. Nàng thường đem theo Lãm Thúy, cô bé lúc này đã có vẻ được bố chú ý tới nhiều hơn.. Đôi khi chàng chỉ dẫn vợ dạo vài khúc nhạc, vì một hôm chàng đã vô tình nghe nàng đàn trong phòng nghe nhạc khi nàng tưởng chàng vắng nhà. Hôm đó chàng đã nhận thấy nơi vợ một năng khiếu đặc biệt. Chính chàng cũng thường ngồi đàn đến thật khuya, chàng quên cả giờ giấc trong sự cảm thông âm nhạc qua những tác phẩm trứ danh.

Nhưng mọi sự gặp gỡ đó không có chút gì thân mật cả. Thiếu Lan giữ thái độ rụt rè và ngượng ngịu trước vẻ lịch sự hơi kiêu ngạo cùng sự nhã nhặn kiểu cách của chồng. Nàng công nhận chàng thành tâm thực hiện một vài ước muốn mà nàng để lộ cho biết, nhưng lại thật độc đoán trong nhiều việc khác.

Liệu bao giờ nàng mới có thể hiểu được chồng và có thể biết là bà mẹ chồng đã nói đúng những gì? Than ôi! Điều nàng biết là lòng ích kỷ vô bờ bến và tâm hồn sắt đá mà người đàn ông xa lạ đó đã tỏ rõ cho thấy trong cuộc cãi vã ở Hauts Sapins, một kỷ niệm đau thương sẽ không bao giờ phai lạt trong tâm hồn nàng, là chàng không bao giờ muốn tìm hiểu nàng và sẽ luôn luôn đối xử với nàng như người xa lạ.

Mặt khác, nàng hơi ngạc nhiên thấy chàng ở lại miền quê trong khi những yến tiệc linh đình đang chờ đón chàng khắp nơi. Những tài liệu cổ có thể đem lên Ba Lê dễ dàng. Chỉ có một điều giải thích được hành động đó: Tiểu thuyết gia đang nghiên cứu một loại con gái tỉnh lẻ nên chàng mới nấn ná ở lại. Khi xong chàng sẽ đi tới những chân trời khác, những khảo cứu khác. Và chính những ý nghĩ đó làm Thiếu Lan gần như tê liệt trước mắt chồng, làm nàng run rẩy đau khổ mỗi khi đôi mắt xanh nhìn nàng hơi lâu.

Chàng hoàn toàn tôn trọng tín ngưỡng của vợ, và một vài lời nói của chàng còn có thể khiến người ta nghĩ rằng chàng không quá vô thần như bề ngoài chứng tỏ. Nhưng đôi khi Thiếu Lan vẫn nhận thấy sự lãnh đạm của chàng về phương diện tôn giáo. Nhân một cuộc dạo chơi công viên với Lãm Thúy, nàng gặp thẳng mọi con Benaki lon ton trên lối đi. Nàng ngăn nó lại, hỏi chuyện. Với một thứ tiếng pháp quái dị, Benaki cho biết nó là nạn nhân của một cuộc tàn sát nơi ngôi làng bên Phi Châu mà nó đã quên tên. Bố mẹ nó bị giết, còn nó bị bán làm nô lệ. Công Nguyên đã mua nó khi đi du lịch qua đó. Từ đó Benaki rất sung sướng, nó sống trong căn nhà chủ, ngủ trước cửa phòng chàng, nó không còn đói khổ, đôi khi được vuốt ve và rất ít khi bị đòn. Thằng nhỏ xem đó là tột đỉnh hạnh phúc.

Nhưng khi gạn hỏi kỹ hơn, Thiếu Lan thấy tim mình se thắt khi biết đứa trẻ mà chồng nàng đã mua và có trách nhiệm về tinh thần lẫn thể xác này, không biết một tí gì về tôn giáo cả. Nó chỉ

có một sự tôn thờ duy nhất: Chủ nó, người mà nó rất sùng bái.

Ngay tối hôm đó, sau bữa ăn, trong lúc Công Nguyên vừa hút thuốc vừa đi lại trong khu vườn cuối phòng khách, Thiếu lan cố gạt bỏ sự rụt rè ngượng ngịu, đánh bạo lên tiếng:

– Xin ông cho biết Benaki đã được rửa tội chưa ạ?

Chàng dừng chân trước người vợ trẻ đang ngồi bên hàng cột có những cây bút thảo màu hoa cà quần quanh.

– Rửa tội à? Thú thật tôi không hề nghĩ tới điều đó.

– Xin ông cho phép tôi được chỉ bảo nó?

– Được chứ, miễn là việc đó không làm em mệt nhọc chán nản.

– Trái lại, tôi rất sung sướng được làm bốn phận này. Thiếu Lan nghiêm trang nói.

– Nếu vậy thì càng tốt, tôi sẵn lòng giao Benaki cho em để biến nó thành một thằng bé ngoan đạo.

Giọng nói thành thật không một chút mĩ mai. Và ngay ngày hôm sau, thằng mọi con được chủ gửi tới cho Thiếu Lan. Từ đó, hàng ngày nàng dành ra một lúc để giáo dục tín ngưỡng đứa bé và đồng thời, bắt đầu dạy nó đọc.

Những sự mâu thuẫn thật kỳ dị nơi con người đó khiến một tâm hồn có nhiều kinh nghiệm hơn Thiếu Lan cũng phải xa lánh. Vị linh mục ở Vrinieres, được nàng hỏi ý kiến về những tác phẩm của chồng, đã tuyên bố rằng ngoài giá trị văn chương hiếm có, những tác phẩm đó còn có một giá trị tinh thần thật sự, thóa mạ sự xấu xa, cho thấy những tư tưởng cao đẹp. Nhưng một vài tác phẩm có những hình thức quá táo bạo nên ông đã không cho phép một người đàn bà trẻ thiếu kinh nghiệm đọc chúng. Ông nói thêm:

– Nhưng nếu có lòng tin, một tác giả như vậy sẽ sáng tác một tác phẩm thật tuyệt vời và hữu ích hơn! Vị linh mục tiếp - Trong khi cái tài của ông, cứ cho là không có hại đi, đối với một số tâm hồn trẻ, chỉ có một kết quả tinh thần rất eo hẹp vì sự hoài nghi thường xuyên của ông.

Đó cũng là điều mà Thiếu Lan nhận thấy khi đọc hai tác phẩm mà chồng nàng đưa cho.

Khi nàng vừa đọc xong cuốn chót, một lúc trước giờ ăn tối, chàng bước vào phòng khách trắng và nhìn thấy cuốn sách nàng còn đang cầm trên tay, chàng ngồi xuống ân cần hỏi:

– Sao! Thiếu Lan, em thấy thế nào?

Vẫn còn bị ảnh hưởng lối hành văn sáng sủa thật hay, thật đúng tiếng Pháp, nàng nhiệt thành trả lời:

– Sao ông viết hay quá vậy! Đọc xong còn thấy tiếc.

– Tôi rất lấy làm hân hạnh! Chàng trang nghiêm nói - Nhưng còn gì nữa? Nội dung những ý tưởng.

Nàng khẽ đỏ mặt nhưng thành thật trả lời:

– Có những điều tôi rất thích.. và không thích mấy.

– Những điều nào.. ? Coi nào! Hãy cho tôi biết những ý nghĩ của em! Chàng nói tiếp trước vẻ bối rối của nàng.

Nàng trình bày ý tưởng của mình thật rành mạch và rất thật thà. Chàng tì tay trên chiếc bàn trước mặt, chăm chú nghe nàng nói.

– Quả thật ý tưởng của em rất đẹp và cao thượng hơn những ý tưởng của tôi nhiều. Đó là ý tưởng của một người con gái ngoan đạo. Nhưng em có tin là tôi có thể đạt tới sự cao thượng đó không?

Một nụ cười chua chát nở trên môi chàng. Một rung động thoáng trong tâm hồn Thiếu Lan.

Một nỗi khó chịu hay đau khô? Nàng không biết nữa.

Quay mặt đi để tránh tia nhìn như thách đố, nàng lạnh lùng đáp:

– Có lẽ nên nghỉ ngơi điều đó thì hợp lý hơn.. Nhưng cũng có thể em nghĩ sai. Ai hiểu tôi, biết khả năng tôi? Ai đâu? Tôi thú thật chính tôi cũng không rõ nữa!

Lâm Thúy cùng cô giáo bước vào làm ngắt quãng câu chuyện có một chiều hướng mới lạ mà từ trước tới nay chưa hề có giữa hai người. Nhưng kể từ lúc đó Công Nguyên nhiều lần hỏi ý kiến Thiếu Lan về những tác phẩm văn chương chàng đưa cho nàng xem, và nếu có cuộc bàn luận, chàng không còn giữ cái vẻ chua cay đã làm bận tâm cô gái trẻ nữa.

Thiếu Lan vừa nhận được tin của Nguyệt Anh. Cô này ngày mai qua Augers. Cô muốn xin Thiếu Lan cho biết cô có thể đến thăm nàng ở Arnelles không, để nhân dịp giới thiệu ông chồng và đồng thời làm quen với Công Nguyên.

Thật tình Thiếu Lan rất sung sướng được gặp lại người bạn thân đó. Nhưng một nỗi buồn sâu xa dầy vò nàng, vì nàng biết vết thương thâm kín của nàng sẽ nặng hơn trước cảnh hạnh phúc của gia đình bạn.

Nàng đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường. Bây giờ muộn quá rồi, nàng chỉ kịp đưa cho chồng xem bức thư này, nếu nàng muốn trả lời bạn cho kịp. Và như thế, nàng phải đến tìm chồng trong căn phòng chàng đang làm việc. Đồng thời, nàng sẽ nhân cơ hội này thỉnh cầu chàng một chuyện mà nàng đã không nỡ từ chối nổi vì lòng tốt, vì sự từ bi lương thiện do linh mục Minh Đức gửi gắm, người con trai bà ta đang hy vọng được làm thư ký phụ cho Công Nguyên, vì người thư ký hiện tại sắp đi ngoại quốc lấy vợ. Du Long, tên người con trai đó, có nhiều giấy tờ chứng minh khả năng, nhưng sức khỏe yếu kém sau những thử thách tinh thần và cực khổ vật chất. Cậu con trai yếu ớt đó lại càng có vẻ khốn nạn hơn trong bộ quần áo sạch sẽ nhưng sờn nát.

Công Nguyên đã không chấp nhận Du Long khi cậu này đến xin việc. Và bây giờ, những kẻ khốn khổ đó tới cầu xin nữ Hầu Tước trẻ hãy xin dùm họ cái chân thư ký hậu hĩnh kia cho họ.

Họ tin tưởng Thiếu Lan sẽ khiến chồng thay đổi được quyết định. Trước sự van nài, trước những giọt nước mắt của người mẹ, Thiếu Lan đã nhượng bộ và đã hứa, dù nàng rất đau khổ khi phải van xin chồng một điều mà nàng biết trước chàng sẽ từ chối. Chắc chắn chàng không nhượng bộ, những quyết định của chàng không bao giờ lay chuyển được, và hơn nữa, một con người rất lưu tâm đến sự hoà hợp và sắc đẹp quanh mình như chàng, không thể nào chấp nhận chàng trai quê mùa này.

Dù sao, đã hứa nàng sẽ phải giữ lời. Và bức thư của Nguyệt Anh sẽ dùng làm đề tài đầu tiên.

Nàng tiến về căn phòng làm việc của chồng, ăn thông với căn phòng trên lầu của chàng bằng một chiếc cầu thang riêng. Nàng chưa bao giờ đặt chân tới phần lầu đài này. Nàng gõ đại vào một cánh cửa.

Sau câu đáp cụt ngủn "vào đi", nàng mở cửa vào một căn phòng thật rộng lớn, được trang hoàng với những đồ đạc kiểu thế kỷ 16. Hoa được bày khắp nơi và tỏa ra một hương thơm ngây ngất, lẫn với mùi nước hoa chồng nàng thường dùng và mùi thuốc lá Thổ? Nhĩ Kỳ.

Chàng đang lười biếng nằm dài trên một chiếc ghế thấp, miệng ngậm điếu thuốc, mắt nhìn đăm đăm lên trần nhà được vẽ thật đẹp, ở góc nhà có treo những vũ khí trong giòng họ. Chàng không quay đầu lại và như giật mình khi nghe một giọng nói e dè bên tai:

– Xin lỗi.. !

Chàng đứng bật dậy khiến thằng mọi đang nằm lơ mơ trên tấm thảm khê kêu lên sợ hãi.

– Xin lỗi em! Tôi tưởng người hầu phòng!

– Tôi rất tiếc đã quấy rầy anh.. Nhưng tôi muốn nói chuyện với anh.
Không khí ẩm cúng và ngát hương thơm khiến Thiếu Lan đột nhiên đỏ ửng hai má. Vả lại, nàng rất đau khổ khi phải xin "ông ta" một điều gì!

– Không, không có gì phiền cả. Em ngồi xuống ghế đi.. Benaki, đi ra ngoài chơi!

Thằng mọi vẫn còn ngái ngủ, hình như chưa hiểu ngay câu nói của chủ. Khi tiếp những người đàn bà đẹp đến ca tụng mình, chủ nó không có thói quen đuổi nó đi. Nhưng Công Nguyên phác một cử chỉ quen thuộc khiến Benaki vội chuồn nhanh ra ngoài, tự hỏi không biết vì sao nữ Hầu Tước xinh đẹp nhân hậu kia lại làm nó bị đuổi ra cửa.

– Có gì vậy em?

Công Nguyên vừa nói vừa kéo chiếc ghế lại gần vợ.

– Tôi đến hỏi xem anh có bằng lòng tiếp đón hai vợ chồng một người bạn của tôi, họ sẽ lại đây thăm tôi ngày mai và làm quen với anh.

– Tôi rất sẵn lòng và vui sướng được biết họ. Em hãy mời họ Ở đây ăn trưa, ăn tối, và nếu có thể thì ngủ tại đây luôn.

– Nếu vậy, tôi sẽ báo tin cho bạn tôi rõ. Cô ấy đã cho tôi địa chỉ khách sạn ở Augers.

– Hay để lát nữa Thi Bằng sẽ đi Augers mình nhờ luôn vì tôi cũng cần sai nó một chuyện cho nó mang đến khách sạn. Và hãy báo cho họ biết là ngày mai đừng mua vé xe hỏa. Tôi sẽ cho người mang xe ra đón hai vợ chồng lúc nào họ muốn.

– Cám ơn anh. Quả thật như vậy họ sẽ được dễ chịu hơn. Bây giờ tôi có điều này muốn xin anh.. Nỗi khó chịu nàng cảm thấy lúc vào phòng tắm thêm, những hương thơm này thật không chịu nổi, và chưa bao giờ ánh mắt chàng làm nàng bối rối như ngày hôm nay.

– Tôi sẽ rất sung sướng làm vui lòng em. Vậy em muốn gì?

– Có một thanh niên trẻ muốn xin làm thư ký, một thanh niên bệnh hoạn khốn khổ nhưng rất lương thiện lúc này đã cùng mẹ nó đến đây.

– Thằng Du Long phải không? Quả thật là nó có nhiều khả năng, nhưng về thể chất! Thằng bé khốn nạn ấy như vừa ở dưới mồ chui lên, và thật tình tôi không muốn thấy khuôn mặt rầu rĩ đo bên mình chút nào. Nó đã đến van nài em à?

– Vâng, bà mẹ cậu và cậu đã xin tôi cố thử xin anh. Tuy gương mặt và quần áo cậu ta không đẹp đẽ, nhưng cậu ấy có vẻ rất lương thiện! Với thức ăn bổ dưỡng và trí óc thanh thản, chắc hẳn tình trạng sức khỏe của cậu ta sẽ khả quan nhiều.

– Nhưng còn gương mặt xấu xí, và thân hình nhỏ bé của nó sẽ không cao hơn được tí nào!

– Ồ! Sao anh lưu ý đến những tiểu tiết thế? Điều đó có đáng chi khi ta giúp một kẻ khốn cùng, cứu nó khỏi cảnh khốn khổ ưu sầu? Tôi xin anh, anh hãy cố dùm!

Đôi mắt cảm động của nàng ánh lên một sự van nài dục dề, đôi môi hơi run rẩy vì.. Thật thế, nàng rất khổ tâm khi phải cầu xin người ấy một điều gì. Chàng cúi xuống và nàng thấy sát mặt mình một tia nhìn lóe sáng giữa hàng mi đậm.

– Em có trái tim thật đa cảm.. cũng như sắc đẹp kia. Tôi chỉ còn biết đầu hàng mà thôi. Tôi chấp nhận kẻ được em che chở, tôi xin hứa sẽ thật kiên nhẫn.. và không thèm nhìn nó.

Nàng lắp bắp nói:

– Cám ơn anh. Anh thật tốt!

Cảm thấy choáng váng, nàng đứng dậy khẽ nói:

– Xin anh mở dùm tôi một cánh cửa sổ!

Chàng chồm lại phía cửa sổ mở rộng ra. Nàng tiến lại và dựa người vào khung cửa, đưa mặt hít

bầu không khí tươi mát và trong sạch.

Công Nguyên hơi lo:

– Tôi sẽ gọi người hầu phòng của em mang dầu nóng lại.

Nàng đưa tay ngăn:

– Không cần đâu! Tôi chỉ cần thở không khí là đủ.

– Có lẽ mùi thuốc lá làm em khó chịu? Tôi có thói xấu là hút thuốc trong phòng làm việc. Đáng lẽ tôi phải tiếp em trong phòng khách kế bên.

– Không, chính vì những bó hoa, những mùi hương này.. Sao anh có thể sống trong bầu không khí như vậy?

– Tôi cam đoan không nhận ra điều này! Vả lại, tôi thường mở các cánh cửa sổ. Nhưng hôm nay là một trong những ngày tôi lười biếng, tôi thấy tê mê trong sức nóng này.. Cũng giống như con vật kia.

Chàng đưa tay chỉ con chó săn đang nằm dài trên tấm nệm say sưa ngủ.

– .. Đó là những giờ tôi muốn nằm lì. Nó không cho tôi hạnh phúc.. Hạnh phúc là một ảo tưởng "Hãy hái những bông hoa của cuộc đời, đừng mơ tưởng đến những thiên đường xa xôi không thể có được". Em nghĩ sao về câu đó?

Sự choáng váng biến dần, bây giờ nàng tỉnh hẳn. Và nàng muốn đi khỏi nơi này thật nhanh. Chưa bao giờ nàng thấy trong ánh mắt chàng cái vẻ thách đố dịu dàng như thế này.

– Tôi nghĩ trạng thái mê mẩn cố ý bao giờ cũng là một lỗi lầm. Nàng lạnh lùng đáp - Còn việc chỉ đi tìm những đóa hoa của cuộc đời thì đó là một quan niệm vô tín ngưỡng.. Và những thiên đường không còn nữa.

– Tôi cũng biết vậy! Và thật đáng tiếc. Cuộc đời thật ngu xuẩn với thời gian qua mau! Một thiên đường bé nhỏ cũng khá đủ cho tôi. Quả thật có nhiều người sẽ nói tôi ở đây với đầy đủ những yếu tố cần thiết. Nhưng họ thật ngây thơ và không thấy gì xa hơn đầu mũi họ.

Nàng quay mặt đi, tiến vài bước về phía sân thượng.

– Nếu em muốn ở ngoài đó một lát, tôi sẽ sai người đem cho em áo khoác ngoài, vì em có thể bị lạnh khi từ căn phòng ấm áp này ra. Vừa nói chàng vừa bước theo nàng.

– Thôi, tôi không ở đây lâu đâu. Bây giờ hết choáng váng rồi, tôi sẽ đi viết vài câu cho Nguyệt Anh.

– Em đừng vội, tôi sẽ bảo Thi Bằng chờ một lát. Còn kẻ được em che chở, em hãy bảo nó ngày mai tới gặp tôi.

Nàng khẽ ngỏ lời cảm ơn rồi đi ra. Chàng đưa mắt nhìn theo rồi trở về phòng. Bằng một cử chỉ mất kiên nhẫn, chàng gạt chiếc ghế bành sang một bên.

"Quả thật sự ác cảm đó không thể xóa bỏ được!" Chàng thầm nghĩ: "Nàng thù ta cái gì? Lúc đầu ta tưởng nàng chỉ là đứa bé sùng đạo với những lo âu vớ vẩn, và ta đã muốn trừng phạt nàng, vì dù sao tự ái ta đã bị tổn thương nhiều, và ta không thể đối xử cách nào khác đối với người con gái đã tuyên bố không thể yêu nổi ta. Ta đã tưởng sẽ làm nàng thay đổi được ý kiến thật nhanh chóng và thật sung sướng được ta bỏ qua những lỗi lầm. Nhưng không! Hình như sự nghi ngại của nàng đối với ta lại càng tăng thêm! Và chính người đàn bà ghét ta đó mà ta đã làm điều điên rồ đầu tiên trong đời. Một sự điên cuồng đáng trách vì hình như thằng Du Long khốn nạn kia sắp chết, và gương mặt nó làm ta ác cảm cực độ. Nhưng làm sao chống cự nổi với đôi mắt tuyệt vời đó.. và tâm hồn đầy từ bi bác ái đó? Nàng chỉ lạnh lùng riêng đối với ta. Liệu một ngày kia nàng có yêu ta không? Có điều, tình trạng này không thể kéo dài mãi được. Dù sao chẳng

nữ cũng phải chấm dứt tình trạng này. Nếu nàng quyết không thay đổi thái độ với ta, ta sẽ tìm cách hủy bỏ hôn thú.

it' ra ta cũng gởi nàng về Hauts Sapins, và không bao giờ để ý hay tìm gặp lại cái người đàn bà khiến ta trở thành ngu xuẩn như một thằng con trai ngây ngô ấy nữa!" .

Chàng gieo mình xuống ghế, tay run run châm lửa. Đôi lông mày cau lại, khiến gương mặt chàng thêm vẻ cứng rắn.

"Dù sao đây cũng là một người con gái không điều chút nào, và dù hoài nghi đến đâu, ta cũng phải nhìn nhận sự ngây thơ trong trắng của nàng. Có lẽ chính vì vậy mà nàng e sợ ta. Nàng tưởng ta là một vị hung thần. Đã vậy, ta để mặc nàng với sự tin tưởng đó, để mặc bằng tuyết với sự cô độc của nó, còn mình phải đi nơi khác vì ta cảm thấy không khỏe lắm.. Và hơi điên".

Chàng buông một tiếng cười chế diễu trong căn phòng rộng lớn có gió lạnh thổi từ ngoài vào làm tan loãng những hương thơm ngây ngất.

Ngày hôm sau, Thiếu Lan vội vã lại báo tin vui đó cho gia đình Du Long.

Sau khi thoát khỏi những lời cảm ơn nhiệt thành của họ, nàng trở về lầu đài qua ngã công viên.

Nàng trầm ngâm chậm rãi bước đi. Tuyết rơi từ hai hôm nay, gầy tan dưới chân nàng. Ngoài chiếc áo thật đơn giản do nàng và người hầu phòng may lấy, nàng còn khoác thêm một chiếc áo lông, chiếc áo sính lễ mà bà Mạc Giao đã có lý khi nói là chính bà hoàng cũng phải ước ao. Vì chồng nàng đã ngạc nhiên nhận xét rằng nàng không dùng nó, nên dạo này, thỉnh thoảng, nàng đem ra mặc. Vì thiếu kinh nghiệm, nàng không ngờ được giá trị của chiếc áo choàng này.

Nhưng sáng nay, sự ngưỡng mộ của bà Nam Tước Hoàng Lê Minh nàng mới gặp, những ánh mắt thèm muốn của những bà nhà giàu ở Vrinieres, làm cho nàng hiểu đôi chút về điều đó. Vì tính giản dị, không muốn gây sự chú ý, nên nàng rất khó chịu. Dù sao, nàng cũng bắt buộc phải mặc tấm áo đó khi trời còn lạnh, vì Công Nguyên đã bảo nàng:

– Tôi muốn em dùng áo này càng nhiều càng tốt, sáng cũng như chiều, vì tôi rất ghét có đồ mà không dùng.

Và lúc này, khi nàng kể lại cho bà Hoàng Lê Minh những lời chồng nói, bà này đã mỉm cười tế nhị:

– Hầu Tước hoàn toàn có lý. Vì chính tay ông chọn chiếc áo lông tuyệt vời này nên ông muốn thưởng thức xem chiếc áo choàng này đã làm bà đẹp thêm đến chừng nào.

Gió lạnh và trong lành của buổi sáng mùa đông làm tươi mát gương mặt Thiếu Lan sau một đêm mất ngủ. Sáng nay, nàng cảm thấy thật mệt mỏi, lo âu buồn bã. Hôm qua, nàng chợt thấy không chịu đựng nổi cuộc sống từ một tháng nay nữa. Sự nghi ngại của nàng đã không giảm đi mà lại càng mãnh liệt hơn từ hôm qua. Chàng đã có một thái độ mới lạ và thật đáng ngờ đối với nàng. Sự lo lắng sâu xa vẫn còn lắng đọng trong tâm hồn Thiếu Lan, dù rằng tối qua, chàng đã trở lại như thường lệ và có lẽ còn lạnh lùng hơn.

Nàng chợt đứng sững lại vì ngạc nhiên tột độ. Công Nguyên ngồi trên xe ngựa vừa xuất hiện trên một lối đi của công viên, phía trước có Lãm Thúy mặt tươi hồng vì sung sướng.

Vài giây trước đây, chàng bắt thần vào phòng khách trắng đúng lúc Lãm Thúy với tính tình cáu kỉnh hay khó chịu, đang lên cơn giận dữ la hét. Những cơn này khá thường xuyên, và Thiếu Lan chỉ dủ dành nó được sau thật nhiều kiên nhẫn khuyên nhủ. Khi thấy bố, con bé không dậm chân nữa mà run rẩy cúi mặt xuống, lắng nghe giọng nói lạnh lùng khó chịu của bố phạt nó không được ăn điểm tâm và đi dạo bằng xe hơi trong một tuần liền.

– Anh thật nhiều ảnh hưởng đối với nó, nó hết lòng thương yêu anh.

Thiếu Lan nói với chồng khi đưa bé đã ra khỏi phòng. Chàng vặn hỏi, giọng ngạc nhiên thật sự:

- Nó thương tôi à? Em làm tôi ngạc nhiên vì thật tình tôi chẳng làm gì để nó thương cả.
- Con bé đáng thương cũng rõ điều đó, và vì thế nó rất đau khổ.

Chàng làm như không chú ý đến những câu cuối này và xoay câu chuyện về một khía cạnh khác. Có lẽ dù sao chàng cũng đã ngẫm nghĩ và hiểu mình có lỗi với đứa nhỏ.

Chàng đưa bé cho vợ rồi bước xuống ngựa. Tay cầm dây cương, chàng trở về lâu đài cùng vợ và con gái, nói chuyện về những người khách sắp đến sau khi hỏi thăm sức khỏe? Thiếu Lan với sự lịch sự thường xuyên.

Khi Lãm Thúy còn lại một mình với mẹ kế, nó xà vào lòng nàng, vừa cười vừa khóc.

- Con sao vậy, con cưng?
- Bố đã hôn con!. Và bố gọi con là "bé cưng của bố"!
- Thế à! Thế bây giờ con sung sướng rồi chứ?
- Ồ! Thừa mẹ vâng! Tuy nhiên bố cũng đã mắng con, bố nói con rất hư khi làm mẹ khổ tâm vì cơn cáu giận của con, vì con sẽ làm mẹ đau ốm, và nếu con không thay đổi tính nết, bố sẽ cho con vào nội trú, xa bố, xa mẹ!

Và viễn ảnh đó khiến Lãm Thúy bật khóc.

- Coi nào, bé cưng ơi, con đã biết cách tránh khỏi việc đó thì con chỉ việc áp dụng nó và bố con lại càng thương con nhiều hơn nữa. Bây giờ con thay quần áo đi vì khách sắp đến rồi.

Khi muốn, Công Nguyên có thể là một chủ nhân khả ái nhất. Vợ chồng Nguyệt Anh hôm đó được tiếp đãi nồng hậu. Nhưng trái với chồng, Nguyệt Anh không hoàn toàn bị chủ nhân tòa lâu đài quyến rũ, vì nàng nhận thấy vẻ kín đáo, gần như bối rối trong bức thư Thiếu Lan gửi cho nàng. Rất chín chắn và nhất là đã hiểu rõ tâm tính Thiếu Lan, Nguyệt Anh linh cảm như nàng không được sung sướng lắm, dù bề ngoài khác hẳn. Tuy nhiên, vì không được bạn tâm sự nên nàng không dám hỏi. Và chiều hôm đó nàng ra về lòng đầy ưu tư, sẵn sàng cắt ngang những lời nói hăng say của chồng bằng một giọng gay gắt:

- Vâng. Nhưng em nghĩ ông ta đang làm Thiếu Lan đau khổ đó.

Buổi tối thật đẹp, không một ngọn gió. Trên bầu trời không mây, ngàn sao lấp lánh và mặt trăng lưỡi liềm tỏa ánh sáng dịu dịu trên những thảm cỏ và những mái nhà xa xa.

Thiếu Lan tựa mình vào lan can một lúc. Cạnh nàng, Công Nguyên đắm đắm nhìn nét mặt thanh tú thoáng ẩn sau chiếc khăn choàng đầu bằng ren trắng của vợ.

Bất chợt, một con thú lông xù chồm lên lan can gần Thiếu Lan. Đó là một con mèo đen, có lẽ của một anh làm vườn phụ nào đó, Thiếu Lan thốt lên một tiếng kinh hãi. Rồi, trong một cử chỉ ghê tởm, nàng lùi lại đột ngột và rơi vào tay người chồng vì bản năng đã đưa ra. Trong vài giây, đôi môi Công Nguyên khê phớt lên vầng trán nàng, và nàng cảm thấy làn râu mép êm như tơ vuốt ve trên mí mắt. Nàng vội lùi ra, lắp bắp nói:

- Xin lỗi.. Lúc nào những con vật đó cũng gây cho tôi nhiều ác cảm.

Nàng đi về phòng khách. Chàng không đi theo, mà đứng lại trên sân thượng, đi đi lại lại, hút thuốc. Còn một mình trong phòng khách, Thiếu Lan lại thêu thùa. Nhưng tối nay, nàng không thể thêu nổi, nàng cảm thấy xúc động, cái kính nên đứng dậy định đi về phòng mình.

- Em đi nghỉ à?

Công Nguyên vừa bước vào phòng, thản nhiên nói câu đó.

- Vâng, tôi thấy trong người hơi mệt, xin chào anh.
- Xin em để cho tôi một phút. Tôi muốn báo cho em biết tôi sắp ra đi.. ngày kia.

- Vậy à! Anh quyết định nhanh quá!
- Đó là thói quen. Tôi ghét những dự định dằng dai. Tôi sẽ đến Ba Lê ở vài ngày, rồi sau đó sẽ đi Cannes.
- Vậy thì.. Benaki.. anh đem nó theo à?

Môi chàng thoáng một nụ cười châm biếm:

- À! Phải, em rất quan tâm đến Benaki! Lẽ dĩ nhiên tôi mang nó theo. Sự giáo huấn tín ngưỡng của nó sẽ bị ngắt quãng, nhưng rồi sau này em sẽ tiếp tục lại. Có thể mùa hạ này tôi sẽ gửi nó tới cho em nếu tôi quyết định thi hành dự tính thám hiểm Bắc Cực.
- Một cuộc thám hiểm Bắc Cực! Nàng nhắc lại, mắt tròn tròn ngạc nhiên.
- Tại sao không? Nếu tôi thành công thì sẽ càng nổi tiếng hơn, còn nếu tôi chết.. thì em sẽ không đau khổ lắm đâu, phải không?

Chàng bật tiếng cười chua chát khi thấy Thiếu Lan hơi quay mặt đi, tay phác một cử chỉ phản đối:

- Tôi xin em, em đừng bắt buộc tôi phải nói lời trái ngược!. Tôi rất thích sự thành thật quen thuộc của em. Riêng tôi, em nên tin là tôi không hối tiếc gì nếu tôi chết ở đó, xa thế giới, xa tất cả. Trong một thời gian nào đó, tại các hội quý phái ở Ba Lê và những nơi khác, người ta sẽ nói: "Ông Công Nguyên khốn nạn đó thật đáng tiếc! Một người đàn ông thật hào hoa! Một tài nghệ xuất chúng! Một gia tài vĩ đại! Thật là điên rồ!" Rồi người ta sẽ quên tôi như quên tất cả. Vạn sự đều hư không cả, sắc sắc không không! Điều này sẽ đúng mãi tới ngày tận thế. Thôi, em nghỉ nhé. Chàng cầm tay nàng nhưng không hôn như mọi khi, rồi vội vã quay đi.

Thiếu Lan đứng lặng một lúc lâu, tâm hồn hơi căng thẳng rồi nàng chậm chạp đi về phòng, biết trước là đêm nay nàng cũng sẽ không ngủ được vì trong đầu có quá nhiều lo lắng, nghi ngờ và băng khuâng.

Khi về đến phòng, Công Nguyên mỉm cười chua cay khẽ nói:

- À! Nàng lo lắng cho Benaki!. chỉ riêng cho Benaki thôi. Quá lắm !

Vào một buổi sáng ấm áp tháng sáu, Thiếu Lan đang chậm rãi tiến về nhà qua các lối đi trong khu rừng của Arnelles, cùng với bà Vân Quỳnh vợ một bác sĩ ở Vrinieres. Từ ít lâu nay nàng đi lại thường xuyên với người đàn bà trẻ này. Nàng quen biết bà khi cả hai cùng đến thăm những bệnh nhân nghèo khổ. Vị linh mục đã kín đáo cho họ thân thiện với nhau, ông thầm nghĩ sự quen biết với người đàn bà có tư cách đứng đắn và thật ngoan đạo này, sẽ khiến nữ chủ nhân trẻ tuổi của Arnelles kia bớt cô đơn trong ngôi nhà vĩ đại. Sự cách biệt địa vị không làm giảm mối thiện cảm của họ đối với nhau. Cả hai càng ngày trở nên thân thiết hơn.

Chương 5

Ba tháng trôi qua. Lần này Công Nguyên viết thư hàng tuần cho vợ, khi thì gửi cho nàng cuốn sách, khi thì một bản nhạc. Chàng chỉ bảo nàng việc chọn sách đọc và xin nàng cho chàng biết ý kiến về một tác phẩm, hay một biến cố nào đó. Sự liên lạc giữa hai người trên địa hạt này tương đối khá dễ dàng và Thiếu Lan không bị bối rối như trong những cuộc nói chuyện trực tiếp với chồng. Nàng đã cho chồng thấy rõ những đức tin, những tinh thần cao đẹp cùng những khả năng hiếm có của nàng. Tất nhiên, sự liên lạc văn chương cũng như việc gửi tặng thường xuyên những đóa hoa những thứ mứt bánh, trái cây và kẹo bánh khác, là những gì chàng coi như bổn phận của mình với vợ.

Trong một tạp san về giới thượng lưu, nàng đã được ngắm nhìn toà biệt thự tuyệt đẹp, chung quanh là những thửa vườn có một không hai của chồng. Nàng cũng được đọc bài tường thuật về những dạ tiệc ở Cannes, Nice và Monte Carlo mà chàng đã tham dự và sự nổi bật của bà Hầu Tước quả phụ xinh đẹp tại những nơi này. Sau đó báo chí cùng những tạp san đều không ngớt nói về cuộc tiếp nhận chàng vào Hàn Lâm Viện. Cuộc hội nghị đó thật có một không hai trong đời. Người ta chen lấn ở Hàn Lâm Viện, và khi vị tân hội viên xuất hiện "mọi trái tim đều rung động, mọi cặp mắt đều không rời chàng", một ký giả của một tạp chí sang trọng đã tuyên bố như vậy.

Thiếu Lan đọc đi đọc lại bài diễn thuyết của chàng. Đó là một đoạn văn hay tuyệt, và nàng biết rõ kết quả tốt đẹp do chàng gây nên khi chính chàng đọc bài diễn văn đó với giọng trầm ấm và truyền cảm cố hữu của mình.

Ngày hôm đó, nàng đã tình cờ nhắc lại một câu mà trước đây ông Vũ Dương đã nói với vợ:
– Thật là một con người quyến rũ đáng sợ.

Ít hôm sau, qua báo chí và những bức thư của chồng, nàng được biết chồng nàng đang làm một cuộc du ngoạn qua Na Uy trên chiếc du thuyền chàng mới mua. Có lẽ cuộc du ngoạn đó mở đầu cho chuyến du lịch lên Bắc Cực. Nhân dịp này, Thiếu Lan được thấy hình chồng mặc quần áo đi biển, trên boong một chiếc tàu vĩ đại mà người ta ca tụng là "sự trang hoàng rất xứng đáng với chủ nó, con người có óc thẩm mỹ cao độ đó".

Khi nào chàng lại trở về Arnelles? Thiếu Lan không biết. Ý nghĩ gặp lại chàng làm nàng khó chịu không tả. Tuy nhiên, sự bỏ bê vợ làm mọi người đều khó hiểu và thấy chướng mắt. Đôi khi Thiếu Lan tự hỏi không biết tương lai nàng sẽ ra sao? Một hôm vị linh mục ở Vrinieres cũng đã nói với nàng là không thể kéo dài mãi tình trạng này được. Giờ đây nàng hiểu ông. Nhưng dù cho nàng giải quyết cách nào đi nữa, sự đau khổ gần như chắc chắn đang chờ đợi nàng, nàng thầm nghĩ và khẽ rùng mình lo lắng.

Cảnh vợ chồng bác sĩ Vân Quỳnh thật hạnh phúc, thật sung sướng trong sự thanh bạch củ họ, khiến Thiếu Lan càng buồn cho thân phận mình. Khi thấy sự triu mến của bác sĩ đối với các con, sự chăm sóc của ông trong việc giáo dục thể chất và tinh thần cho chúng, nàng tự nhiên đem so sánh với tình phụ tử nhạt nhẽo của Công Nguyên.

Tuy nhiên, phải công nhận là trên địa. hạt này Công Nguyên đã có một vài tiến bộ. Trong các bức thư, chàng đã hỏi thăm về sức khoẻ của con gái, hỏi về tính tình của nó. Trước đó ít lâu,

chàng đã gửi cho Lãm Thúy một con búp bê Na Uy tuyệt đẹp mà con bé không lúc' nào muốn rời nó. Nó ôm hôn búp bê suốt ngày. Thiếu Lan phải công nhận nàng đã không cố gắng tìm hiểu tâm tính chồng, con người đó vẫn hoàn toàn kho hiểu và đáng ngại hơn bao giờ hết. Trong sự buồn khổ, khi tâm hồn nàng bị xao động khôn cùng vì ngờ vực và đau đớn, chỉ có sự cầu nguyện mới có thể giúp nàng bình tĩnh lại và thêm nhẫn nại. Sự cầu nguyện, lòng thương người, bốn phận cạnh Lãm Thúy, rất thương yêu nàng, là tất cả cuộc đời nàng. Cái địa vị nữ Hầu Tước mà bao kẻ thèm muốn chỉ đem lại cho nàng một niềm vui độc nhất, là giúp nàng có phương tiện thực hiện những điều thiện. Những kẻ nghèo khó và bện hoạn trong vùng đều biết nữ chủ nhân trẻ tuổi của toà lâu đài Arnelles, và nàng đã cho họ cùng với tiền bạc, của cải, còn cho cả một tấm lòng. Sự duyên dáng dễ thương, và nụ cười xinh đẹp của nàng làm tươi vui những tâm hồn u sầu nhất. Đồng thời với những lời khuyên nhủ vừa cương quyết vừa dịu dàng, nàng đã kéo những kẻ lạc đường về với bốn phận của họ.

Từ hai tuần nay Thiếu Lan chưa nhận được thư chồng. Nàng được biết, vẫn qua báo chí, chồng nàng hiện thời ở Ba Lê, nơi chàng tiếp tục cuộc sống thời lưu. Một hài kịch ngắn do chàng viết đang được trình diễn trong phòng khách của một khách sạn sang trọng nhất nước Pháp, nàng thấy tên bà Bá Tước Hoàng Long và bà Nam Tước Mỹ Lê. Cái tên Mỹ Lê không xa lạ gì với nàng. Đó là một người bạn thời thơ ấu của Công Nguyên và của bà Hoàng Long. Chồng nàng đã nhắc tới bà này khi nói chuyện với ông Mạc Giao, vì ông này khi trước có quen biết bà Nam Tước Dương Thiện, chồng bà.

Chắc chắn chàng sẽ còn lâu mới về Arnelles vì bây giờ là thời kỳ yến tiệc. Hơn nữa, nếu chàng vẫn giữ ý định đi thám hiểm Bắc Cực, thì chàng còn phải lo sửa soạn cho cuộc hành trình này. Trên lối đi nhỏ trong rừng, Lãm Thúy và cô bạn gái cạnh nhà, tên Thi Hương, đang chạy chơi với con chó xù màu xám của ông bác sĩ, hai người đàn bà theo sau. Chợt con chó bỏ rơi hai cô bé gái, chạy nhanh vào một con đường ngang, sủa om xòm.

–Ồ! Odin kia! Lãm Thúy hét lên - Bố về!. Đứng bố kia, mẹ Ơi!

Đúng lúc đó, Công Nguyên xuất hiện, phía trước có Odin, theo sau là Benaki, nhưng một Benaki đối khác vì bộ quần áo man rợ của nó đã được thay bằng một bộ âu phục gọn gàng.

Thiếu Lan ngạc nhiên đến nỗi nàng tự nhiên dừng lại:

– Anh đấy à?. Vào giờ này! Nhưng đâu có xe lửa!

– Thế còn xe hơi để làm gì? Chàng cười hỏi vặn lại.

Chợt nhớ ra, Thiếu Lan giới thiệu chàng với bà Vân Quỳnh bởi chàng gần như xa lạ đối với bà vì bà ta chỉ loáng thoáng thấy chàng từ đằng xa những khi chàng lưu lại Arnelles trước đây. Bà vợ Ông bác sĩ đã đề phòng khi biết cách đối xử kỳ lạ mà Công Nguyên đã dành cho Thiếu Lan, người bà ngưỡng mộ và thương mến. Vả lại, chủ nhân toà lâu đài Arnelles có tiếng là một con người hay hoài nghi, chế diễu, rất lạnh lùng và không phải ai cũng tới gần được. Nên bà rất kinh ngạc khi thấy một vị lãnh chúa cao sang thật giản dị và hoà nhã, ngỏ lời khen tặng chồng bà một cách tế nhị, khen sự dễ thương của cô bé Thi Hương và nhắc nhở Lãm Thúy lên hôn, vui vẻ nói:

– Cả con nữa, con trông cũng thật hồng hào, con yêu quý à! Ta thấy ngay là con có một người mẹ thật tận tâm săn sóc con.

Sự thân mật mới lạ này làm Lãm Thúy kinh ngạc, nhưng gương mặt bé nhỏ bây giờ gần như lúc nào cũng hồng hào, rạng rỡ lên vì vui sướng.

Sau vài phút nói chuyện, Vân Quỳnh cùng con gái ra về. Bà rất có cảm tình với Công Nguyên và

bà thắm tiếc không biết vì sao hai con người tốt đẹp lại không thể hoà thuận với nhau được.

– Benaki, bây giờ hãy lại chào phu nhân đi. Công Nguyên nói, dơ tay vẫy thẳng mọi đang đứng phía xa - Thiếu Lan, em có thể nhận thấy nó đã có nhiều tiến bộ.. Du Long đã dạy nó đọc và lo việc giáo dục tín ngưỡng cho nó. Bây giờ em chỉ còn việc đem nó đi rửa tội.

Đôi mắt Thiếu Lan ánh lên niềm vui mừng:

– Ô! Anh thật tốt khi cho hoàn tất công việc dở dang đó! Phải, Benaki ời, con sẽ được rửa tội ngay. Nàng nói tiếp và đưa tay vuốt mớ tóc quăn của đứa bé đang ngược đôi mắt hiền từ nhìn nàng - Vậy anh có bằng lòng cậu Du Long không?

– Tôi rất bằng lòng. Đó là một thằng con trai thật giỏi và rất thông minh.

– Anh đã chấp nhận được dáng vẻ của nó chưa?

– Rồi. Vả lại nó đã bớt gầy và có vẻ bớt xấu đi. Và, như em đ~ nói thật đúng, những chi tiết đó không đáng kể.. Em đi đâu về đó?

Vừa nói, họ vừa tiến bước trên lối đi. Thấy ánh mắt e dè rạng rỡ của con gái, chàng mỉm cười vẫy nó lại gần và nắm lấy tay nó, như một người cha thật sung sướng được gặp lại con mình sau một cuộc vắng mặt lâu dài.

– Tôi đi với bà Vân Quỳnh lại thăm một gia đình nghèo khổ.. Khi về chúng tôi hơi nấn ná lại trong khi mấy đứa trẻ chơi đùa.

– Người đàn bà trẻ đó có vẻ dễ thương. Nhưng bà ta không hoàn toàn thuộc giới em.

– Tôi thú thật là sự cách biệt về giai cấp không có ảnh hưởng gì đối với người đàn bà rất có tư cách đó. Tôi coi bà ta như một người bạn thân thiết.

– Em đừng nghĩ là tôi trách em. Chàng vội nói - Đó chỉ là một nhận xét và tôi hoàn toàn đồng ý với em. Em thật là người rất tử tế.

Mặt Thiếu Lan ửng đỏ. Giọng chàng có vẻ gì thật trang nghiêm mà nàng không ngờ tới.

Sau một phút im lặng chàng hỏi:

– Em còn lui tới với ai khác không, khi các vùng quanh đây bắt đầu có 'người ơ'?

– Không.. Tôi không muốn làm quen với ai khác nữa..

Nàng lại đỏ mặt. Nàng không thể nói cho chàng hiểu là sự vắng mặt và bỏ bê của chàng làm nàng đau khổ khi phải liên lạc với những người xa lạ mà nàng biết là rất tò mò kia.

Chàng có hiểu nàng chăng? Chàng cau đôi lông mày lại và một nếp nhăn thoáng hiện lên vầng trán rộng.

– Đi chơi với Benaki đi, con gái cưng! Chàng thả tay Lâm Thúy ra, nói.

Nhìn đứa bé đang cùng thằng mọi chạy theo Odin, chàng quay lại phía Thiếu Lan, nói giọng nửa thật nửa đùa:

– sẽ khổ sở lắm. Chúng ta sẽ tiếp đón kh'ach khứa ở Arnelles từ cuối tháng tám này cho đến hết mùa săn bắn. Em sẽ phải làm nhiệm vụ của một nữ chủ nhân..

Nàng không ngăn nổi một cử chỉ sợ hãi:

– Tôi? Anh đùa à! Làm sao được?. Tôi hoàn toàn không biết gì..

Quả thật, nàng đã được bà vợ viên quản gia cho biết về mùa săn tại toà lâu đài Arnelles, một cuộc săn tiếp diễn không ngừng những cuộc tiếp tân xa xỉ, những trò giải trí thương lưu nhất quý phái nhất nước Pháp.

– Tôi không nghĩ vậy! Chàng thản nhiên đáp - Tôi đã nhận thấy em là một nữ chủ nhân tài ba, chỉ huy rất giỏi đám quân hầu và mọi sự đều tốt đẹp trong nhà này. Tôi tin chắc mọi sự cũng vậy khi khách tới đây. Vả lại, người quản gia, tên đầu bếp và con hầu sẽ giúp em dễ dàng trong

nhiệm vụ vì chúng đã quen thuộc những cuộc tiếp tân. Cô em Tường Oanh của tôi sẽ tới đây, và tôi hy vọng nó sẽ ở lại đây hai tháng, sẽ tận tâm giúp em, và tôi sẵn sàng chỉ dẫn em nếu những chi tiết nhỏ nhất về phong tục thượng lưu làm em bối ngỡ.

Nàng nhìn chàng sợ hãi, khiến chàng không ngăn được tiếng cười:

- Coi kìa, Thiếu Lan, hình như tôi đang kể cho em một câu chuyện phi thường nhất thì phai?
- Quả thế thật! Tôi không biết gì về giao thiệp cả, tôi hoàn toàn không biết tiếp khách..

Chàng lại bật cười:

- Ồ! Em đừng bận tâm chuyện đó! Em là một bà lớn từ gốc, và trong hai tháng, tôi có thể biến em thành một người đàn bà thời lưu, không phải như những đầu óc rỗng tuếch và những tâm hồn tầm phào em sẽ thấy quanh mình, mà theo tôi quan niệm dod là một sự khác hẳn.

Thiếu Lan không muốn tìm hiểu những lời nói mập mờ đó. Nàng thật bối ngỡ trước quyết định của chồng, trước sự thay đổi cuộc sống sắp tới mà chàng thản nhiên báo tin cho nàng.

- Nhưng còn mẹ anh? Nàng dụt dề nói - Bà sẽ nói gì, nếu..
- Dĩ nhiên mẹ tôi biết rõ là một khi tôi đã thành hôn, thì chính vợ tôi điều khiển mọi sự trong nhà và tiếp đãi khách khứa. Em đừng lo nghĩ gì cả về vấn đề này. Tất cả sẽ êm đẹp, em tin tôi đi. Bây giờ em phải lo may quần áo..

Chàng đưa mắt dò xét chiếc váy bằng len màu nâu xám và chiếc áo cụt tay màu nhạt nàng đang mặc.

- Ai may cho em những đồ này?
- Từ ít lâu nay, tôi đưa quần áo cho một cô thợ may nhỏ nghèo khó ở Vrinieres may cho.
- Nhưng cô ta may rất xấu. Tôi sẵn lòng để em tiếp tục cho cô ta việc làm, nhưng tôi xin em đừng mặc những đồ này nữa, hãy đem đi cho ai cũng được.
- Tôi sẽ đến Augers, nơi..
- Không, tôi sẽ đưa em đi Ba Lê tới người thợ may của mẹ tôi. Đồng thời em sẽ chọn tất cả những đồ phụ thuộc cần thiết. Chúng ta sẽ bàn lại, hai tuần nữa. Bây giờ em hãy cho tôi biết tin tức gia đình?
- Sáng nay tôi có nhận được thư của thằng Trọng Thức. Tất cả đều bình an, mẹ tôi đang hồi phục sức khỏe. Nhưng Trọng Thức thì rất âu sầu.

Chàng đưa tay gạt một cành cây chắn ngang mũ vợ, vừa hỏi:

- Sao vậy?
- Ba tôi nhất định từ chối không cho nó vào chủng viện.
- À! Ông có nói cho tôi biết việc này rồi. Tôi hơi hiểu vì sao ông không muốn con trai trở ng theo con đường ấy.
- Nhưng ba tôi còn nhiều con trai khác! Vả lại, nếu Trọng Thức thực sự cảm thấy Chúa gọi mình, thì sự hy sinh đó là một bổn phận của nó, đồng thời nó rất lấy làm hạnh diện.
- Ba em nhìn vấn đề dưới những khía cạnh khác. Tôi hy vọng thằng bé sẽ được mãn nguyện. Tôi thấy nó rất dễ thương và có thiện cảm với nó. Em hãy báo tin là tôi mong đợi Trọng Thức cùng ba em vào tháng tám này. Tiếc thay, mẹ em lại không thể đi xa được, tuy nhiên bà có thể đến bằng toa xe có giường nằm?
- Tôi không tin vậy. Ý nghĩ rời Hauts Sapins cũng đủ làm mẹ tôi đau ốm rồi. Vả lại cuộc sống ở đây sẽ làm bà mệt nhọc và bất lợi cho tụi trẻ con, nhất là Khuê Tú nó rất dễ bị lôi cuốn bởi sự xa hoa phù phiếm. Tôi cảm ơn anh rất nhiều!
- Ồ! Tôi xin em! Dĩ nhiên tôi sẽ tìm cách cho em sung sướng được gần gũi người thân.

Nhưng nếu em thấy hiện thời điều đó chưa thể làm được thì chúng ta sẽ tính sau.. Kia là biệt thự. Lai Hiệp hình như cô Mỹ Lệ đã ~nói với tôi là cô ấy phải về đó vài ngày để chỉnh trang lại ngôi nhà.

Chàng đưa tay chỉ một biệt thự nhỏ xung quanh có vườn xinh đẹp, ngay bên bờ rừng.

–Ồ! Lai Hiệp của cô Mỹ Lệ à?

– Phải.. Kia, cô ta kia kia!

Mồn bà trẻ giữ cương, xuất hiện trên lối đi rợp mát. Dưới làn voan trắng, hai con mắt soi mói nhìn Thiếu Lan.

Đôi tay giữ giây cương, nóng nảy ghì con ngựa lại, khi chiếc xe đến bên vợ chồng Công Nguyên, với nụ cười khả ái nhất, Mỹ Lệ đáp lời chào của Công Nguyên và được giới thiệu với Thiếu Lan.

– Cô đang sửa sang nhà đó à? Chàng hỏi.

–Đành vậy! Thật là khó khăn cho một người đàn bà! Nhưng ngày mai em lại đi. Em đã xếp đặt xong để có thể trở về Ba Lê xem khai mạc vở kịch của anh. Em sẽ gặp anh trong buổi đó chứ.

–Ồ! Vở kịch đó đâu có ý nghĩa gì đối với tôi! Arnelles thật tuyệt diệu trong lúc này và tôi định ở lại đây tới mùa đông.

Câu đó làm cho Mỹ Lệ kinh ngạc, nét mặt và cử chỉ ngạc nhiên mà nàng không giữ nổi đã chứng tỏ điều này.

– Anh ở lại Arnelles?. Vào mùa này?. Vào đúng thời kỳ yến tiệc?

– Tại sao không? Những dạ tiệc đó tôi tha hồ tận hưởng. Có lẽ tôi sẽ đi Áo Quốc vài ngày thăm Tường Oanh và nhân tiện ghé thăm những bất động sản của tôi ở đó. Nhưng cuộc du lịch đó cùng không chắc chắn, tôi thích ở Arnelles vì ở đây rất vui vẻ và tôi còn nhiều việc phải làm.

Đôi môi Mỹ Lệ nóng nảy mím chặt lại:

– Anh thật là đứng đắn! Nàng cố mỉm cười nói - Em tưởng anh không chịu nổi đồng quê kia chứ?

– Bộ không được thay đổi ý thích khi người ta già đi sao?

Chàng cất tiếng cười.

– Anh mà già đi! Trông anh còn chưa đến ba mươi tuổi!. Nhưng Lãm Thúy có vẻ lớn nhiều và thay đổi! Em không nhận ra nó nữa!

– Thiếu Lan đã làm những chuyện phi thường! Chàng nói, tay khẽ vuốt chiếc má hồng của cô bé con.

Ánh mắt Mỹ Lệ lại loé sáng dưới làn mi:

– Em cũng nhận thấy thế..Ồ! Cái gì đây? Thưa chị, có lẽ cũng chính chị đã làm biến đổi Benaki? Cô ta đưa tay chỉ thẳng mọi nhỏ đang nép sau người Thiếu Lan. Benaki rất có ác cảm với Mỹ Lệ và cố tránh cái vuốt đầu mà cô ta thường dành cho nó.

– Không! không phải tôi. Thiếu Lan cười đáp - Nhưng chồng tôi cũng có lý khi nghĩ đến lúc phải bỏ những quần áo mọi rợ của nó đi.

– Nhất là khi chúng tôi sắp biến nó thành một đứa bé công giáo. Chàng vừa nói vừa tát khẽ vào má đứa nhỏ - Ấy chết! Chúng tôi đã làm cô chậm trễ.. Chúng tôi mong gặp lại cô ở Arnelles, trước khi cô đi.

– Vâng, ngày mai em sẽ lại.. Nếu không có gì phiền chị, thưa chị?

–Ồ! Không đâu, trái lại tôi rất sung sướng được quen cô nhiều hơn. Thiếu Lan duyên dáng nói.

– Vậy ngày mai gặp lại nhé.

Cô ta đưa tay chào Công Nguyên và Thiếu Lan, rồi thúc ngựa đi, nét mặt cau có vì giận thâm gan tím ruột, nàng khẽ lẩm bẩm trong mồm:

– Ta không thể tưởng tượng nổi nó lại đẹp như vậy! Đôi mắt tuyệt vời! Chắc hẳn chàng si mê nó. Và phải si mê cuồng dại để có thể ở lại nhà quê lúc này. Và chàng đã ghen lắm nên dẫu nó ở đây.. Nhưng không, chàng đã bỏ rơi nó khá lâu cơ mà!. Ta chẳng còn hiểu gì cả! Hay là chàng đang đóng kịch? Không ai có thể biết được! Nhưng có một cái gì đó khác nơi chàng và.. và chắc hẳn là chàng yêu nó! Nàng ngừng nói và quất mạnh chiếc roi, con ngựa chồm lên, lắc mạnh cái bồm, như để phản đối lối đối xử đó.

Trong lúc đó Công Nguyên hỏi vợ:

– Em thấy Mỹ Lệ thế nào?

– Cô ta xinh đẹp, có vẻ thông minh và khả ái.

– Xinh đẹp à! Chàng cười nói - Cô ta có một bộ mặt khá đặc biệt, chỉ có vậy thôi. Còn sự khả ái thông minh thì thật cũng giả tạo như sự khả ái của cô ta. Hỡi ơi, rất nhiều kẻ giống cô ấy. Phải, em còn phải học nhiều về cái thế giới xa lạ kia, Thiếu Lan à. Em sẽ thấy tất cả những sự nhỏ nhen ganh ghét, mưu kế dưới những bề ngoài khả ái. Tôi có thể cho em biết rõ về việc này, vì tôi đã quen thuộc quá nhiều những con người nôm đó.

Nàng trang nghiêm ngược mắt nhìn chàng:

– Nếu vậy sao anh còn yêu thương cái thế giới tồi bại với những bề ngoài hào nhoáng đó sao?

– Yêu thương nó? Ồ, chắc hẳn là không! Tôi chỉ thích thú nghiên cứu nó, tôi đã mổ xẻ những tâm hồn đàn ông gần như trống rỗng, những tâm hồn đàn bà vô giá trị tôi đã tìm thấy nơi mọi người những sự hư ảo kỳ lạ, những bài toán về tự ái không ngờ, tôi đã đi sâu vào những cuộc sống lộng lẫy mà mọi người thêm muốn. Phải, thế giới đó đối với tôi chỉ là một trò đùa và là một địa hạt để nghiên cứu. Nhưng không bao giờ tôi yêu thương nó! Vì tôi biết rõ nó quá.

– Anh làm tôi sợ! Thiếu Lan khẽ nói - Vì đó là cái thế giới mà anh muốn đưa tôi vào..

– Phải, tôi sẽ cho em biết nó, vì không thể sống mãi một đời ẩn dật, vì em cần phải giao thiệp với nó, nhưng tôi sẽ ở đây để dẫn dắt em, để chỉ cho em những cạm bẫy hầu tránh đi, vì em còn rất trẻ, rất..

– Rất dốt nát! Nàng khẽ mỉm cười tiếp lời, khi thấy chàng ngừng nói.

– Dốt nát cũng được nếu em muốn.

Chàng cũng mỉm cười nhưng ánh mắt thật trang nghiêm nhìn gương mặt tuyệt đẹp phản chiếu một tâm hồn trong sạch, tể nhị nhất mà vì chàng đầy hoài nghi chưa từng thấy.

.. Ngày hôm sau, Mỹ Lệ tới vào lúc dùng trà. Thiếu Lan gặp cô ta trên sân thượng, mời cô lại gặp Công Nguyên đang chỉ bảo cho người làm vườn chính về cách xếp đặt trong một nhà kính trồng cây của chàng.

– Tôi rất sẵn lòng, vì tôi vẫn ngắm những ngôi vườn Arnelles mà không biết chán. Công Nguyên rất yêu hoa, và ít có khu vườn nào sánh kịp những khu vườn nơi đây.

Vừa nói chuyện, họ vừa tiến về phía khu vườn, có Lâm Thúy thật tươi mát trong chiếc áo trắng đi trước. Mỹ Lệ chốc chốc lại dừng lại để ngắm những loại hoa được nàng đặc biệt ưa thích.

– À! Đây là những bông hoa hồng mang tên Quận Công Phu Nhân Thục Chinh. Chính chàng đã đặt tên để tưởng nhớ vị tổ tiên tuyệt đẹp đó.

Mỹ Lệ đưa ta chỉ một cây hồng lớn, nở đầy hoa trắng tuyệt đẹp, êm như nhung, có điểm ánh hồng lọt..

– .. Hình như những bông này có một không hai trên đời. Công Nguyên rất hâm mộ chúng, anh

ấy rất ít khi tặng ai, và chỉ tặng cho những người khá đặc biệt mà thôi. Không ai dám tự động hái hoa này. Tôi nhớ là có một lần, Phương Nam và tôi đã dám hái. Ô! Sau đó chúng tôi không bao giờ muốn lặp lại hành vi đó, vì khi anh ấy giận ai thì chỉ nhìn người đó mà không thém nói nửa lời..

Không một câu trách móc! Anh ấy quá quý phái để trách trực tiếp một người đàn bà hái hoa của mình. Nhưng Lãm Thúy lúc đó đang lại gần mẹ kế, ngừng đầu nhìn Mỹ Lệ.

– À! Bây giờ bố cho hái hoa này rồi! Lúc này mẹ đã cắm rất nhiều trong phòng khách và chính bố muốn mẹ lấy hết những bông hoa này. Nhưng mẹ bảo như vậy uống quá nên để lại một ít' trên cành.

Gương mặt Mỹ Lệ khẽ rung động. Ánh mắt thoáng vẻ thù hận nhìn người đàn bà trẻ đang uyển chuyển bước bên cạnh mình. Mặt trời chiếu những ánh vàng trên sợi tóc của Thiếu Lan, chiếu sáng làn da hồng êm như nhung, giống như những cánh hồng mà Công Nguyên yêu quý. Một sự duyên dáng không cùng thoát ra từ người đàn bà trẻ, dù nàng chỉ mặc giản dị một chiếc áo màu xám bạc có viền vải hàng ren.

Tay Mỹ Lệ nắm chặt lấy cán dù, khẽ nói giọng lơ đãng:

– Vậy có lẽ anh ấy đã thay đổi ý thích, anh ấy quả có rất nhiều ý thích phù du như thích một người đàn bà đẹp, dù anh ấy rất khinh bỉ phái yếu, anh ấy đã tuyên bố đàn bà, dù tài giỏi đến đâu, cũng chỉ là một kẻ hèn kém, chỉ làm anh ấy lưu tâm được trong chốc lát. Tôi nhớ Phương Nam đã phản đối kịch liệt, nhưng không làm anh ấy thay đổi được quan niệm đó.

Mỹ Lệ mỉm cười nhưng mắt liếc nhìn gương mặt đẹp hơi rung động của Thiếu Lan.

– .. Và khi người đo là một người đàn bà trẻ, còn trẻ con, hơi nhẹ dạ, nhưng rất khả ái và si mê Công Nguyên thì thật là đau khổ! Quả thật có những điều đáng buồn trên đời này.

– Vâng, rất buồn! Thiếu Lan thản nhiên và trang nghiêm đáp - Nhưng xin lỗi cô! Chúng ta nên đi lối này để đến nhà kính.

– Bố kia! Lãm Thúy reo lên.

Công Nguyên đi nhanh hơn khi thấy hai người đàn bà. Đôi mắt Mỹ Lệ, lại ánh lên một tia sáng đặc biệt mỗi khi có mặt chàng. Khi trở về lâu đài, cô ta chăm chú thăm hỏi về những sự sửa đổi chàng cho thực hiện trong nhà kính, về việc sưu tập hoa lan nổi tiếng của chàng.

– Lương Bích vừa tạo ra một loại hoa mới thật tuyệt. Chàng nói - Bây giờ tôi phải tìm cho nó một c'ai tên. Ta sẽ gọi nó là "Hầu Tước Phu Nhân Thiếu Lan", Thiếu Lan nhé.

Đôi môi Mỹ Lệ khẽ mím chặt.

– Nó sẽ danh tiếng nhanh chóng, cũng như bông hồng "Quận Công Phu Nhân Thục Chinh".

Nàng nhếch mép cười nói - Chỉ mong rằng anh không mau chán nó thôi!

– Sao thế? Chàng nhìn nàng d'o hỏi.

– Đúng vậy! Em nghe nói anh không còn thích nữa, chúng đã được mọi người biết đến.

– Nói như vậy thì quá đáng Mỹ Lệ à. Nhưng tôi thấy chúng đẹp hơn ở trên cành khi được vợ tôi đem cắm thật mỹ thuật trong phòng khách trắng. Đây chỉ là sự ích kỷ thôi và việc này không chu8'ng tỏ là tôi không con` yêu những bông hồng ấy nữa, trái lại là khác.

Tia sáng chế diễu mà Mỹ Lệ rất quen thuộc đang thoáng qua mắt chàng. Nàng cúi mặt, chịu thua như thường lệ, vì sự mỉa mai lạnh lùng của người đàn ông phá tan mọi điệu bộ, mọi mưu mô tinh vi của nàng. Nàng cố nở nụ cười, cố nói những lời thật khả ái với người đàn bà trẻ đang đi cạnh chàng, con người mà nàng càng lúc càng thù ghét đó.

Phòng khách trắng đã trở thành căn buồng ưa chuộng nhất của Thiếu Lan. Nàng đã khiến căn

phòng quá xa hoa này trở nên thân mật và trang nghiêm. Những bức màn trắng toát làm lu mờ những làn da đẹp nhất, nhưng lại làm nổi bật nàng lên. Mỹ Lệ nhận thấy ngay điều đó. Hơn nữa, Thiếu Lan tỏ ra rất thông minh, nàng nói chuyện hoạt bát, khôn khéo ngoài những vấn đề thời lưu mà nàng hoàn toàn xa lạ.

Nhận thấy thế, Mỹ Lệ vội xoay câu chuyện theo chiều hướng này để có thể làm tổn thương tự ái của người đàn bà thật quyến rũ đó. Nhưng những âm mưu thâm hiểm này không qua mắt được Công Nguyên, và như thường lệ, chàng hướng câu chuyện theo ý mình, về một địa hạt quen thuộc với Thiếu Lan hơn và tỏ vẻ sung sướng nêu cao sự thông minh tế nhị của nàng. Hôm nay chàng đặc biệt vui vẻ. Chàng sung sướng được trở về gần Thiếu Lan chẳng? Có lẽ.. dù người ta tự hỏi không biết vì sao chàng không hưởng lạc thú này, ngay từ đầu? Mỹ Lệ nhận ra điều này ngay vì đã quen biết chàng. Trước sự ghen tức cáu giận mà chàng biết Mỹ Lệ cố giấu dưới những cử chỉ khả ái, chàng trở nên đùa cợt, như đã thường làm với cái tình yêu của cô ta mà chàng biết rõ.

Nàng tự nhiên trở thành trò chơi của chàng và phải nhìn trước mắt nữ chủ nhân tuyệt đẹp sung sướng được chàng yêu! Thật là quá sức chịu đựng! Mỹ Lệ rút ngắn cuộc viếng thăm, từ chối lời mời ăn tối, viện cớ còn nhiều việc quan trọng phải giải quyết trước khi đi.

Trong khi Công Nguyên đưa Mỹ Lệ ra xe, Thiếu Lan trở vào phòng khách ngồi cạnh bàn làm việc. Nàng lơ đãng đưa tay vuốt ve những bông hồng "Quận Công phu nhân Thục Chinh" nổi tiếng, trong khi mắt tự lự nhìn chiếc ghế nơi Mỹ Lệ ngồi lúc nãy. Thật tình nàng không mấy thiện cảm với Mỹ Lệ, và có lẽ chàng đã có lý, khi gay gắt xét đoán cô ta sáng nay. Những nhấn mạnh của cô ta về sự ngông cuồng của chàng, về quan niệm của chàng, về vai trò người phụ nữ, những sự hiểu lầm giữa chàng và Phương Nam chứng tỏ cô ta không có tế nhị gì cả.

Dù sao, những lời này cũng đã khơi dậy nơi Thiếu Lan một nỗi buồn âm ỉ, cũng như mỗi lần có một cơ hội nào làm nàng thấy rõ hơn những điều nàng đã biết về sự ích kỷ độc đoán, và trái tim sắt đá nơi con người có biệt tài dưới mọi khía cạnh đó.

Tuy nhiên, hình như bây giờ chàng đã thương yêu con gái. Hôm qua, và cả hôm nay, chàng đã tỏ ra chăm sóc nó, tỏ ra quan tâm đến những gì vợ nói về sức khỏe của đứa bé, về sự thông minh nhanh nhẹn và cải thiện tính nết của nó. Riêng mình, Thiếu Lan nhận thấy nơi chàng một sự thay đổi thật rõ ràng. Chàng không còn lạnh lùng, châm biếm hay lịch sự kiêu cách với nàng nữa. Chàng rõ ràng đứng đắn, kín đáo nhưng không lạnh lùng. Chàng khả ái tế nhị và cho tới nay đối với nàng chàng không còn để lộ vẻ châm biếm quen thuộc nữa. Nếu chàng cứ tiếp tục vậy.. phải, đúng thế, nàng sẽ có thể chịu đựng cuộc sống này..

Công Nguyên trở vào phòng khách. Vài cánh hoa hồng và một nụ hoa vừa hé nở rải rác trên tấm thảm, mà lúc này Thiếu Lan đã lơ đãng làm rơi xuống. Chàng cúi nhặt bông hoa, gắn vào áo mình và nói:

– Để bông hoa héo đi ở đó thì thật uổng!

Chàng kéo ghế ngồi cạnh trong khi Thiếu Lan lấy đồ ra thêu.

– Tôi thấy cái khăn trải bàn này thật tuyệt - Em lấy mẫu vẽ này ở đâu vậy?

– Chính tôi đã tưởng tượng ra, theo một hình khắc cổ tìm thấy trong thư viện.

– Vậy mà tôi chưa được biết biệt tài này của em! Em quả thật là một nghệ sĩ về mọi mặt. Hình vẽ này thật truyền cảm. Em làm cái khăn này cho ai?

– Cho một ngôi nhà thờ khổ của tôi ở Saint Savinien. Tôi hy vọng sẽ làm xong trước ngày lễ Thánh Mẫu thăng thiên.

– Tôi khuyên em nên cẩn thận đôi mắt. Công việc này thật mệt mỏi. Và ngoài việc này em thường làm gì? Những cuốn sách sau cùng tôi gửi cho em có làm em chú ý không?

Trên đĩa. hạt này, cuộc đàm luận giữa hai người không chút ngưng nghỉ và kéo dài rất lâu, chàng tỏ ra lưu tâm đến những nhận xét rất tế nhị của vợ về những tác phẩm đã đọc và Thiếu Lan thầm sung sướng lắng tai nghe sự chỉ trích thật thông minh, thật minh bạch và đồng thời thật sâu sắc của chàng.

Chuyến du hành bắc cực đã bị bãi bỏ. Như Công Nguyên đã nói, chàng định lưu lại Arnelles trong suốt mùa hạ và mùa thu nên ra lện cho quân hầu, xe hơi và ngựa tập trung về đây. Năm nay, những nơi chàng hay lui tới như St. Moritz, Ostende và Dinard sẽ mòn mỏi chờ chàng. Lần này chàng bỏ rơi chúng vì những bóng mát trong công viên có những cây cổ thụ trăm năm của chàng, vì trăm hoa tươi đẹp trong ca 'c khu vườn, vì sự yên lặng êm ả của các căn phòng rộng lớn trong lâu đài. Và có lẽ, vì nữ chủ nhân xinh đẹp tươi trẻ kia.

Chàng lại làm việc lại, soạn những bút ký mà chàng muốn xuất bản với những lời mở đầu và nhận định do chính tay chàng viết. Trong công việc này, Thiếu Lan thật cần thiết đối với chàng, và chỉ có nàng mới đọc nổi những chữ viết đã nhòa mờ và cái lối văn cổ ngữ đôi khi hơi sáo luật kia. Vì vậy, nàng được yêu cầu mỗi ngày dành ra vài thì giờ đến phòng làm việc của chàng, tức là cái thư viện yên tĩnh rất ấm cúng vào mùa này. Mùi nước hoa nàng ghét đã biến mất, những bông hoa có hương thơm quá ngào ngạt cũng bị gạt bỏ, Thiếu Lan không còn lý do nào để từ chối tới phòng làm việc với chồng.

Do đó, hàng ngày nàng đến ngồi bên chàng, trong căn phòng sang trọng nhưng nhã nhặn, ấm cúng và êm ả. Không phải lúc nào hai người cũng làm công việc soạn thảo sách, đôi khi chàng nói chuyện với vợ về nhiều vấn đề khác biệt, và nhất là về quyển tiểu thuyết chàng sắp viết. Đại ý cốt truyện này được đưa cho Thiếu Lan đọc trước, và nàng buộc phải cho ý kiến và chỉ trích những gì không nên nói. Từ trước đến nay, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy! Chàng kiêu ngạo đó có bao giờ đi hỏi ý kiến một người đàn bà! Và chấp nhận cho một cô gái mười chín tuổi, vẫn tự nhận mình ngu dốt, bình luận những ý tưởng củ a chàng!

Nhưng cô gái đó có đôi mắt truyền cảm thật tuyệt vời, và cái miệng xinh xắn kia thốt ra những lời nói sâu sắc, những thẩm định tế nhị và cao thượng, rất đáng được chàng chú ý tới, và chính chàng yêu cầu và ghi nhận chúng một cách ân cần.

Cách đối xử của chàng trong những ngày gần đây có vẻ thay đổi. Sự lịch thiệp của chàng bây giờ có một vẻ sốt sắng nghĩa hiệp, ánh mắt trang nghiêm của chàng ẩn một vẻ thâm trầm bí ẩn khi nhìn Thiếu Lan khiến nàng run lên, không phải vì sợ hãi như lúc trước, mà vì một sự xúc động xen lẫn lo âu. Nàng gần như đã mất hẳn sự ngưng nghỉ ban đầu, và điều đó thật may mắn vì sự liên lạc của họ rất liên tục. Những cuộc đi dạo, viếng thăm chủ nhân những toà lâu đài kề cận, hay cùng đàn, cùng cưỡi ngựa và chơi trò thể thao tân thời do chính chàng dạy cho vợ. Chàng hoan hỉ thấy vợ tiến bộ rất nhanh nhờ sự khéo léo dẻo dai của nàng.

Thiếu Lan làm tất cả những việc đó một cách hăng say khả ái đáng yêu. Những gì lúc đầu chỉ là chiều ý thích của chồng nay đã trở thành một thú vui với nàng. Nàng còn trẻ, sức khoẻ dồi dào, lai quen hoạt động và đã từng mệt nhọc vì những công việc ở Hauts Sapins, tất cả đều rất sẵn sàng cho những cuộc đi dạo lâu đài bằng ngựa trên những lối mòn thật đẹp trong rừng Arnelles, hay những trận quần vợt dưới những bóng cây già hàng trăm tuổi, vào lúc sáng sớm khi sương mai làm không khí thật tươi mát.

Và gần như lúc nào cũng chỉ có hai người. Thiếu Lan thường lo lắng tự hỏi không biết đôi mắt

vẫn hay nhìn nàng đắm đắm kia che dấu điều bí mật gì?

Ít lâu sau, chàng trở về, một sự kinh ngạc to lớn được dành cho nàng là sự rửa tội của Benaki. Một cách thật thần nhiệm, chàng tuyên bố sẽ làm bố đỡ đầu và Thiếu Lan là mẹ đỡ đầu cho Benaki. Tất cả làng Vrinieres đều kinh ngạc. Vị linh mục lúc trước chỉ thoáng thấy chàng từ đằng xa những khi chàng lưu lại Arnelles vì không bao giờ chàng đi nhà thờ, nay cũng thấy chàng khác xa những gì ông tưởng.

– Con ơi, không thể nào lại có chuyện bất hoà giữa con và Công Nguyên được. Vị linh mục tuyên bố khi gặp lại Thiếu Lan ít lâu sau đó - Có thể ông ta có lỗi với người vợ trước, với con gái, và cả với con nữa, ta không chối cãi điều đó, nhưng con người đó chắc chắn rất chân thành và có nhiều đức tính khác mà con chưa nhận thấy. Sự nghi ngờ làm con lạnh lùng. Nhưng con ạ, con hãy cố gắng gạt bỏ sự ngờ vực đó, nếu con muốn một ngày kia không còn sự ngờ nhận giữa hai người.

Phải, sự nghi ngờ vẫn còn đó và sự thay đổi của chàng chỉ làm Thiếu Lan thêm khó hiểu. Nàng thấy chàng rất thương yêu Lâm Thúy, rộng lượng tử tế với Du Long và tận tình lo lắng cho Benaki. Nàng thấy chàng đưa vợ con đi lễ nhà thờ mỗi sáng chủ nhật và dự lễ Mi Sa suốt buổi bên nàng. Tình cảm nào đã khiến chàng hành động như vậy? Tại sao chàng lại thật khác biệt với con người nàng biết vài tháng trước đây?

Vào cuối tháng bảy, chàng đưa nàng lên Ba Lê may quần áo. Không có ai có khiêu thẩm mỹ bằng chàng. Cũng không ai yêu chuộng sự sang trọng, vẻ đẹp cân đối giản dị, và sự lộng lẫy như chàng. Lần này, chính Thiếu Lan thấy tận mắt kinh nghiệm này. Những vật tuyệt diệu chàng sắm cho nàng, lúc đầu cũng làm nàng chóa mắt say sưa, vì dù sao nàng cũng là đàn bà ưa thích sự sang trọng đẹp đẽ. Nhưng lý trí đạo giáo ăn sâu trong tâm hồn làm nàng thức tỉnh và hơi sợ hãi trước những sự tiêu pha hoang phí vì nàng.

Một hôm, nàng tìm thấy trong phòng mình chiếc hộp đựng một vòng cổ có 'những hạt trai thật lớn tuyệt đẹp. Bây giờ đã hơi có kinh nghiệm, nàng có thể đoáng được giá trị to tát của chiếc vòng này. Tối hôm đó, khi gặp chồng, sau khi đã ngỏ lời cảm ơn:

– Anh à! Những thứ đó có cần thiết không? Em thú thật là em hơi sợ hãi.

Chàng bật cười:

– Thật là một câu hỏi kỳ cục đối với một người đàn bà! Vậy em không thích quần áo, nữ trang, tất cả những thứ mà bao kẻ có thể đánh mất tâm hồn để được chúng à?

– Em thích trong một giới hạn nào thôi, và anh đã vượt quá giới hạn đó, Công Nguyên ạ. Cái vòng cổ này thật là một sự phí phạm điên rồ.

– Anh không nghĩ vậy. Một khi anh có thể biểu nó cho em mà không làm hại ai, mà không sợ nó sách bị mất trắng bằng, thì anh không thấy sự điên rồ ở đâu cả?

Chàng mỉm cười, vẻ tinh nghịch nhưng không chút mỉa mai. Nàng đáp:

– Có chứ, vì em sẽ khổ sở khi nghĩ rằng em đang mang trên người những đồ trang sức mà giá trị có thể giúp đỡ bao kẻ nghèo khó!

– Nhưng Thiếu Lan à, em phải nghĩ là chính sự xa hoa đó, chính những chi tiêu của chúng ta đã tạo cuộc sống cho một số người nào đó.

– Em công nhận điều này. Nhưng nếu sự xa hoa ấy quá đáng, nó gợi lên sự thèm muốn và thù ghét. Hơn nữa, nó làm nhu nhược tâm hồn và thể xác. Em tưởng cần có điều độ thì hơn.

– Lúc nào em cũng ở mức trung dung! Cái sự trung dung đó thật khó mà đạt tới! Em đã đạt được nó rồi, Thiếu Lan ạ. Nhưng anh thì chưa!

Chàng cười rất vui vẻ, đưa tay cho vợ, dìu nàng qua phòng ăn, mà người quản gia vừa mở cửa. Con người thượng lưu này đã hiểu thấu những gì nàng muốn nói rồi chẳng? Thiếu Lan không tin điều đó. Dù sao chàng cũng đã muốn gạt bỏ những lo ngại của vợ, nên hôm sau, khi nàng vào phòng kh'ach trước khi đi dạo xe hơi với chàng đến Fontainnableau, chàng đưa cho nàng một chiếc ví dày cộm và nói:

– Anh muốn em tha thứ cho những sự điên rồ của anh, theo như em noi. Hãy tiêu thật nhanh số tiền này cho những người nghèo khổ, và hãy nói anh đưa thêm cho em khi xài hết.

Thấy nàng định cảm ơn chàng vội nói:

– Không, đừng c'am ơn gì cả! Anh thấy trong ánh mắt' em sự vui sướng, và điều đó đủ cho anh rồi.

Những hành động đó, kèm theo một sự khả ái thật giản dị và nghĩa hiệp chỉ có thể làm cho Thiếu Lan xúc động. Nhưng vì sao sự nghi ngờ vẫn tồn tại? Nó đầu độc cuộc sống của nàng, tạo nên sự ngăn cách giữa nàng và chàng.

Vào thời kỳ đó, tất cả giới thượng lưu ở Ba Lê đều đi chơi xa. Không còn bị ràng buộc bởi những bốn phận xã giao, chàng lợi dụng cơ hội này để đưa vợ đi xem nghệ thuật ở Ba Lê. Chàng tỏ ra rất khả ái và am tường tất cả mọi sự. Thiếu Lan quên hết thời giờ, mãi ngẩn nhìn những kiệt tác, lắng nghe giọng nói trầm ấm và rung cảm kể cho nàng từng chi tiết của những vẻ đẹp. Tối đến, chàng đưa nàng đi xem kịch nếu có vở nào hay. Buổi chiều, họ đi dạo bằng xe hơi hoặc đến rừng chơi. Họ gặp vài người quen ở Ba Lê, những người này sốt sắng muốn được giới thiệu với người vợ trẻ của chàng. Nơi nào Thiếu Lan cũng là cái đích của sự ngưỡng mộ khiến nàng hơi khó chịu, nhưng điều đó lại khiến chàng có vẻ sung sướng và hãnh diện. Một hôm, người đàn bà trẻ nhận thấy điều này, nàng lo lắng tự hỏi không biết sự thay đổi thái độ của chồng có phải chỉ vì sự kiêu ngạo của chàng được vuốt ve do sắc đẹp của vợ, và chàng thích thú trong việc làm nổi bật sắc đẹp đó bằng khung cảnh quý phái lộng lẫy mà chàng tạo ra quanh nàng? Và để lung lạc con bé nhà quê cứng cổ này, chàng đã tỏ ra khả ái và đứng đắn, kín đáo lưu tâm đến nàng?

Thiếu Lan chống lại cái ý nghĩ thường ám ảnh nàng đó từ khi lưu lại Ba Lê. Nhưng nó lại hiện ra, khi nàng tưởng thấy trong đôi mắt chàng cái vẻ vui sướng kiêu ngạo, hay lúc chàng lựa chọn kỷ lưỡng một trong những món trang sức tuyệt đẹp hầu làm bật nổi sắc đẹp của người đàn bà lúc trước bị chàng bỏ rơi.

Hai tuần mà chàng dự tính lưu lại Ba Lê trôi qua. Một tối chàng hỏi vợ:

– Thiếu Lan à, em có muốn ở lại đây thêm ít lâu không?

– Em không muốn chút nào và em rất sung sướng được gặp lại bé Lãm Thúy. Hẳn nó đang thấy thời gian quá dài. Anh muốn đọc bức thư chót của nó không?

Chàng cầm lấy tờ giấy đầy nét chữ vụng về, đọc lướt qua rồi mỉm cười nói:

– Vậy thì chúng ta trở về Arnelles! Riêng anh, anh cũng muốn vậy. Chúng ta sẽ nhân dịp đo 'mà làm việc, trước khi khách khứa tới chơi.

Khoảng cuối tháng tám, chủ nhân lâu đài Arnelles tiếp đón vợ chồng Quận Công Đức Hoà, ông bà của Công Nguyên. Ông bà Quận Công này rất khả ái và dễ thương, họ đã không ganh ghét những kẻ sung sướng hơn mình. Họ là những người thiếu may mắn, họ bị một vết thương đau đớn nhất trong đời là cái chết của người con trai độc nhất trong một cuộc thám hiểm Phi Châu. Công Nguyên là đứa cháu gần nhất, là kẻ thừa kế chức Quận Công, được hai ông bà già yêu thương rất mực. Họ thường tuyên bố là Công Nguyên rất tốt và tế nhị, lúc nào cũng tận tâm

giúp đỡ họ. Những kẻ nghe thấy điều này thường không tỏ vẻ phản đối vì kính nể chàng, nhưng đã nghĩ thầm: "Vợ chồng vi. Quận Công phúc hậu đó vì quá yêu thương mà quá cháu mình mà nghĩ thế, chứ chắc chắn Công Nguyên khác xa những gì họ tưởng".

Vì không có mặt ở Ba Lê trong thời gian Thiếu Lan lưu lại nơi này nên hai ông bà chưa biết mặt cô cháu dâu. Nay, ngay khi gặp, nàng đã chiếm trọn vẹn cảm tình của hai ông bà. Và trong khi bà Đức Hoà nói chuyện với Thiếu Lan, ông Đức Hoà khẽ thì thầm vào tai Công Nguyên:

– Các nơi quen thuộc đều ngạc nhiên về việc cháu ẩn náu ở nơi hẻo lánh này. Nhưng nếu gặp vợ cháu, họ sẽ hiểu ngay, phải không cháu?

Công Nguyên mỉm cười đáp:

– Thưa ông, nhưng ông đừng khen tặng Thiếu Lan trước mặt nàng nhé. Cháu nghĩ nàng không thích nghe ai khen mình quá.

– Vừa đẹp lại vừa khiêm nhường? Thế thì cháu thật là người sung sướng nhất đời. Nhưng cháu yên chí đi, chúng tôi sẽ hết mực cưng chiều cô cháu gái này.

– Vâng, cháu cảm ơn ông lắm.

– Không, ta nghĩ là chính cháu cũng yêu thương nàng lắm, phải không?

Ông Đức Hoà hỏi trong khi bà Đức Hoà nắm tay Thiếu Lan kéo sát lại bên mình, vui vẻ nói:

– Cháu ơi, ta rất tiếc không được quen biết cô cháu dễ thương này sớm hơn. Ta sẽ khó lòng tha thứ cho Công Nguyên về tội đã giấu kín cháu quá lâu. Nhưng ta sẽ trả thù bằng cách yêu mến cháu gấp bội, Thiếu Lan à.

Người đàn bà phúc hậu hôn lên vầng trán khả ái của người vợ trẻ kia, trong khi nàng đang đỏ bừng mặt vì cảm động và vui sướng trước cái thiện cảm chân thành đó.

– Phải chi ta có một đứa con gái như cháu thì ta sẽ sung sướng biết bao nhiêu. Than ôi, gia đình ta hiu quạnh đã quá lâu rồi.

Sự xúc cảm đau đớn làm giọng bà như nghẹn lại. Thiếu Lan âu yếm nắm tay bà.

– Thưa bà, xin bà cho phép cháu được yêu quý bà, được biểu lộ sự thương yêu đối với bà bằng tất cả tấm lòng cháu, dù nó không đáng gì so với tình thương, mà bà đã mất!

– Không đâu con gái cưng của ta ơi, tình thương của con sẽ sưởi ấm hai trái tim già đau khổ này, nó sẽ là hạnh phúc, là lẽ sống cho quãng đời còn lại của chúng ta!

Bà Đức Hoà vừa nói vừa ôm hôn Thiếu Lan.

Ông Đức Hoà cắn môi đè nén sự cảm động, trong khi Công Nguyên hơi cúi mặt xuống, lơ đãng vuốt tóc Lâm Thúy đang đứng cạnh chàng.

– Ta tin chắc là con sẽ đem lại hạnh phúc cho những người xung quanh, Thiếu Lan à. Cứ nhìn con bé Lâm Thúy thì rõ, thật kh'ac xưa, phải không ông?

– Đúng vậy! Bây giờ đôi mắt nó thật sống động, vui vẻ. Đôi mắt của cháu đó, Công Nguyên, và những lọn tóc nâu xinh đẹp này cũng giống hệt bố mày. Chỉ có gương mặt là của họ ngoại thôi. Vầng trán thoáng hiện một nét nhăn, Công Nguyên lắm lắm:

– Lạy trời nó không phải là một con búp bê nhẹ dạ nông nổi như mẹ nó, dù mắt nó giống nàng. Năm nay mẹ chàng đến Arnelles sớm hơn lệ thường. Bà mong mỗi đối diện với con người mà bà thầm cho là "kẻ thù" để biết rõ chỗ đứng của Thiếu Lan trong trái tim đứa con trai cưng của bà. Bà phải giấu kín sự khó chịu của mình khi thấy Công Nguyên chối bỏ mọi cuộc vui trước ng giả để về ẩn dật ở Arnelles, bên người đàn bà trẻ tuổi xinh đẹp mà lúc đầu chàng đã giả vờ bỏ bê. Dù có mù quáng cách mấy bà cũng biết là có thể vì kiêu ngạo mà con bà đã lưu tâm đến người con gái có cái nhan sắc đủ để làm thỏa mãn tự ái của một người đàn ông khó tính nhất.

Và bà cũng biết bà sẽ chỉ làm một bóng mờ bên cạnh người đàn bà trẻ tuổi luôn luôn nhận được tất cả sự tôn kính, những lời khen tặng từ các khách khứa của bà.

Đã có một thời gian thấy Công Nguyên không lưu tâm đến vợ và hưởng thụ một mình cuộc sống trước ng giả xa hoa, bà đã hy vọng tràn trề là Thiếu Lan sẽ mang bé Lãm Thúy về Hauts Sapins trong suốt mùa săn ở Arnelles. Một hôm bà đã nêu lên vấn đề này khiến Công Nguyên ngạc nhiên, chàng chưa chát nhìn bà:

– Mẹ nghĩ gì kỳ vậy, nếu Thiếu Lan có muốn về Jura chơi ít hôm thì chắc chắn là nàng sẽ không chọn lúc này vì vợ con bắt buộc phải có mặt ở Arnelles để tiếp đãi khách khứa chứ.

Sau đó, sự trở về và lưu lại Arnelles của Công Nguyên khiến bà mẹ thấy sự lãnh đạm của chàng đối với vợ chưa hẳn là đã có thật. Và khi tới Arnelles, trông thấy Thiếu Lan xinh đẹp duyên dáng trong những chiếc áo lông lấy do những thợ danh tiếng ở Ba Lê may cắt, bà run lên vì ganh ghét.

Một hôm, Vũ Dương đã phải bảo với vợ: "Bà mẹ của Công Nguyên sẽ không tha thứ cho con dâu những lỗi lầm như vậy".

Thấy mẹ chồng đến, Thiếu Lan thềm sợ hãi. Có nhiều kinh nghiệm hơn, nàng càng hiểu rõ lỗi lầm của mẹ chồng khi kể lể cho nàng tất cả những chi tiết về con người của Công Nguyên, và nhất là đã đoán chắc với đứa trẻ khốn khổ dốt nát đầy thiện chí là chồng nó sẽ không bao giờ yêu thương nó. Nhưng vì lòng tốt, nàng không trách bà thâm hiểm, mặc dù khi nói với nàng như vậy, bà mẹ chồng đã tỏ ra rất thành thật. Hỡi ơi, cử chỉ của Công Nguyên đã ăn khớp với những lời đàm tiếu này! Tuy nhiên, thâm tâm Thiếu Lan rất e sợ mù mờ đối với mẹ chồng. Đồng thời nàng lo ngại sẽ làm bà buồn giận khi thấy nàng đóng vai nữ chủ nhân tiếp đãi khách. Nhưng bà mẹ chồng biết rõ tính nết độc đoán của con trai nên không dám nói gì về việc này. Bà ta phải nén giận để đứng nhìn sự thành công vẻ vang của cô con dâu bên các vị khách của Arnelles.

Luôn luôn, thiệp mời của Công Nguyên được xem là một vinh dự lớn lao mà bao kẻ ham muốn. Nhưng năm nay, ngoài sự lôi cuốn quen thuộc, được xem mặt người vợ thứ hai của Hầu Tước mà những kẻ đã gặp đều khen tặng không tiếc lời, còn là một hứa hẹn đầy quyến rũ nữa. Và, họ cũng muốn quan sát cách đối xử của Công Nguyên với vợ, xem tình cảm của chàng thế nào? Còn những bà, những cô ghen ghét thì muốn xem tận mắt mọi cử chỉ của vị nữ chủ nhân mới này, chờ đợi sự vụng về bất cẩn mà con bé "nhà quê, không kinh nghiệm" chắc chắn sẽ mắc phải trong khung cảnh mới lạ đầy cạm bẫy này.

Nhưng họ đã thất vọng nhanh chóng. Với bản tính tự nhiên, sự thông minh kiêu ngạo che kín dưới bề ngoài duyên dáng khiến Thiếu Lan đáp ứng đầy đủ vai trò nữ chủ nhân ở Arnelles. Hơn nữa, chàng đã kín đáo dịu dàng nàng vượt qua mọi mưu kế nhỏ nhặt, sự ghen tức, giả dối và những nụ cười thâm hiểm mà chàng quá rõ. Được chồng ân cần nâng đỡ, Thiếu Lan cảm thấy vững lòng tin trong cái thế giới mà tâm hồn thật thánh thiện tốt đẹp của nàng đã sợ hãi.

Không ai có thể phủ nhận sự tự nhiên hoàn toàn của nữ chủ nhân trẻ đẹp, cũng như sự khả ái vô biên của nàng trong việc tiếp đãi khách. Cuộc hôn nhân hoàn toàn vì lý mà bà mẹ chồng nàng tuyên bố, đã tỏ ra là thật vì cách đối xử của Công Nguyên trong giai đoạn đầu. Bây giờ rất khó ai tin như vậy trước sự duyên dáng của Thiếu Lan. Và lại, có nhiều đổi thay nơi Công Nguyên, những hành động thật sự. Việc chàng chăm sóc thương yêu Lãm Thúy, tránh cho Thiếu Lan những gì có thể làm tổn thương tự ái của nàng, và nhất là cho nàng dự vào đời sống thượng lưu của chàng, đủ chứng tỏ ảnh hưởng của nàng đối với chàng.

Còn nàng? Lẽ dĩ nhiên nàng không thể làm gì khác hơn là yêu thương chàng. Nhưng nàng không bắt chước người vợ trước, mà dấu kín tình cảm của mình, và không tỏ ra ghen tuông. Chắc hẳn điều đó làm Công Nguyên vui lòng, vì chàng ghét những bộc lộ tình cảm ra ngoài. Thiếu Lan biết mình là cái đích của sự tò mò, ghen ghét, căm thù. Nhưng nàng vẫn dịu dàng, giản dị làm tròn mọi bốn phận. Nàng không còn sợ hãi cái thế giới tầm thường mà nàng đã hiểu rõ mau chóng này. Thánh lễ Misa nàng dự mỗi sáng tinh sương đã giúp cho nàng đủ nghị lực cần thiết để hoà mình vào khung cảnh đầy cạm bẫy trong ngày. Nhờ vậy, lúc nào nàng cũng tỏ ra ân cần và khả ái, tuy trong thâm tâm, Thiếu Lan cảm thấy lạc lõng cô đơn giữa cái thế giới điên cuồng, đưa những khách của Arnelles từ thú vị này qua thú vui khác, từ dạ hội này sang dạ hội khác.

Thiếu Lan buồn rầu khi nghĩ rằng chồng nàng phải tầm thường lắm mới có thể vui thích cuộc sống như vậy. Thực ra, lúc này chàng không tỏ vẻ vui th'u và sẵn sàng để cho kẻ khác tổ chức các cuộc vui mà năm nay chàng chỉ tham dự vừa phải, đúng với bốn phận chủ nhà. Về điều này, Thiếu Lan không lo ngại vì mẹ chồng và bà Hoàng Long có rất nhiều sáng kiến bày ra các thú vui. Nhờ vậy, nàng dành thời giờ mỗi sáng đến làm việc cạnh chồng, vì chàng vẫn tiếp tục soạn thảo lại các tập hồi ký của tổ tiên ng việc làm nàng bận rộn trong bốn phận mới này.

Nàng cũng thấy một người bạn tốt, tận tình giúp đỡ nàng nơi nữ Bá Tước Tường Oanh, em út của Công Nguyên. Thành hôn rất sớm với vị lãnh chúa uy quyền người Áo, Tường Oanh đã tìm thấy nơi chồng một trái tim cao thượng. Chàng đứng đắn ngoan đạo, biết hướng dẫn tâm hồn ngay thẳng nhưng suýt bị hư hỏng vì một nền giáo dục nông cạn và giả dối. Ngay lúc đầu, Thiếu Lan và Tường Oanh đã có thiện cảm với nhau liền. Với lòng nhiệt thành. Tường Oanh đã ca ngợi không tiếc lời chị dâu và ông anh được nàng ngưỡng mộ độc nhất trên đời. Từ khi lấy chồng, nàng không ham thích những thú vui trưởng giả và đã tìm thấy nguồn vui trong việc chăm sóc cái gia đình bé nhỏ của mình.

Chương 6

Có nhiều khi nàng và Thiếu Lan để cho mẹ và chị cả điều khiển những cuộc vui để đi dạo với mấy đứa nhỏ, cùng với bà Đức Hoà rất yêu các cháu chắt của mình, nhất là bé Lãm Thúy từ khi được Thiếu Lan biến đổi từ một đứa bé buồn bã và hơi man rợ thành vui vẻ khả ái và đầy nhiệt thành.

– Con của cháu được giáo dục hoàn toàn lắm. Một hôm bà nói vậy với Công Nguyên - Ta mong các bà mẹ đều bắt chước Thiếu Lan mà cư xử vừa cương quyết vừa mềm mỏng với các con mình như thế.

Buổi chiều đó trời mưa bão. Một số khách ở Arnelles vẫn rủ nhau đi dạo chơi. Nhưng phần đông không thích mạo hiểm, đã tản mát trong các phòng đánh bi-a, phòng nghe nhạc, hay ngồi đánh bài tây. Ngồi giữa một đ'âm nhỏ, bà mẹ chồng của Thiếu Lan đang nói chuyện trong khu vườn Mùa Đông, nơi mọi người sẽ dùng trà. Người ta bàn luận về những cách giáo dục hoàn hảo nhất. Công Nguyên đi đi lại lại, nói chuyện với Vũ Dương. Chàng dừng lại bên bà Đức Hoà, vẻ nghiêm nghị:

– Cháu hoàn toàn đồng ý với bà, Thiếu Lan quả thật là `một nhà giáo lý tưởng.

– Nhưng anh có tin là sự giáo dục đó có thể sẽ bớt cứng rắn, tốt đẹp hơn nếu không phải là con chồng mà là con ruột thịt?

Đó là giọng nói nhún nhẩy của Mỹ Lê. Về ở biệt thự. Lai Hiên từ ba tuần nay, nàng không bỏ sót một cuộc hội họp nào ở Arnelles và bà Hầu Tước quả phụ, lúc trước không chút cảm tình với nàng, bây giờ lại tỏ ra rất lưu tâm.

– Không, tôi chắc chắn là không có chuyện đó. Cương quyết là một bổn phận và đối với vợ tôi, bổn phận là điều luật to lớn mà nàng không bao giờ xao lãng.

– Thật là tuyệt.. Nhưng khắc khổ quá! Một người đàn bà trẻ có những cử chỉ lả lơi như muốn gây sự chú ý của Công Nguyên, khế nói vậy.

– Khắc khổ! Điều đó đúng với những kẻ chỉ muốn vui thú và hưởng thụ cuộc sống. Thật ra, chính sự khắc khổ cho chúng ta hạnh phúc nhiều nhất đó, Công Chúa tin tôi đi!

Công Chúa Giáng Kiều đỏ mặt dưới tia mắt lạnh lùngmía mai của chàng. Vầng trán hơi nhăn lại từ khi câu chuyện liên quan đến con dâu, bà mẹ. Công Nguyên xen vào với giọng nói khô khan thường có mỗi khi bà ta khó chịu trong lòng:

– Con trở nên đứng đắn không ngờ được, Công Nguyên ạ! Mẹ không hiểu con có đi đến chỗ giam mình vào một ẩn địa nào đó không?

Chàng mỉm cười:

– Có lẽ là một quyết định khôn ngoan. Nhưng bây giờ chưa đến lúc. Ba Lê sẽ còn gặp lại con, lâu mau tùy theo vợ con có thích ở đó hay không. Chính nàng sẽ định đoạt lưu lại những nơi nàng muốn. Đối với con không thành vấn đề, đâu cũng được.

Sự im lặng ngạc nhiên bao trùm khắp khu vườn Mùa Đông. Một lời tuyên bố như vậy phát xuất từ người đàn ông kiêu ngạo về uy quyền của mình, cho mọi người thấy rõ địa vị của Thiếu Lan trong cuộc sống của chàng.

Vẻ thích thú trong mắt chàng chứng tỏ chàng biết trước hậu quả gây nên bởi những lời nói đó.

Vũ Dương kín đáo liếc nhìn mẹ chàng, khuôn mặt đẹp hơi rung động. Có lẽ lời tuyên bố của Công Nguyên đã cụ thể hóa những lo âu của bà.

Vũ Dương tò mò nhìn Mỹ Lê. Đôi mắt xanh loé lên ánh lửa thù hận. Lúc đó, từ cuối phòng khách, Thiếu Lan bước vào, theo sau có Lâm Thúy, những đứa con cao lớn của Tường Oanh và hai đứa con bà Hoàng Long.

– Mấy đứa nhỏ này vào đây làm gì? Me. Công Nguyên gay gắt nói.

Chính Thiếu Lan lên tiếng trả lời:

– Thừa mẹ, mấy hôm nay chúng tỏ ra ngoan ngoãn nên con đã hứa cho mỗi đứa một ly Chocolate mà chúng muốn uống với người lớn chiều nay. Đó là phần thưởng cho chúng. Nhưng nếu điều đó làm mẹ phiền thì..

Công Nguyên tiến lại vài bước, cắt ngang:

– Trái lại, ý kiến đó rất hay, chúng ta sẽ sung sướng mà yêu chiều những đứa bé ngoan phải không Lâm Thúy?

Chàng nhắc bổng đứa con gái lên, hôn chiếc má hồng đang nũng nịu dụi vào mắt chàng. Thiếu Lan hơi cúi người giữ chiếc nơ trên đầu Lâm Thúy. Con bé đột ngột choàng tay ôm cổ nàng. Làn tóc nâu vàng của Thiếu Lan cùng những lọn tóc của Công Nguyên như quấn vào nhau trên đầu đứa bé, vàng trán họ sát gần nhau. Ánh mắt êm dịu và trù mẩn của Công Nguyên đưa từ con qua vợ, trong khi Thiếu Lan thản nhiên buộc lại chiếc nơ hồng, không ngờ tới cái cảnh gia đình đầm ấm mà cả ba vừa tạo nên.

– Cậu có những ý thích thật quái di. Công Nguyên ạ! Bà Yến Loan chanh chua nói.

– Tại sao chị nói thế? Công Nguyên thản nhiên hỏi lại, vờ đặt đứa bé xuống đất.

– Thì cái tình phụ tử đột ngột đó! Tôi tin tưởng con người cậu đâu có như vậy?

Chàng cười chế diễu:

– Cám ơn lời khen tặng của chị! Chị có một quan niệm quá tốt đẹp về thằng em trai. Vậy ra chị tưởng tôi không thể làm tròn bổn phận người cha và chị tưởng tôi chỉ hành động như vậy vì một sở thích nhất thời à!

– Nhưng.. Cậu làm chúng tôi quen điều đó rồi mà!

Công Nguyên đi lại phía bàn nơi Thiếu Lan đang rót trà mời khác, ngồi xuống một chiếc ghế trống thờ ơ tựa người ra sau, rồi lạnh lùng châm biếm:

– Tôi yêu cầu chị nói rõ hơn.

Chàng thường có giọng nói và cử chỉ này, và khi chàng chế ngự kẻ đối diện bằng ánh mắt châm biếm tàn ác, kẻ kia sẽ phải bối rối chịu thua. Yến Loan, mặc dầu rất tự tin, cũng không thoát khỏi định luật này và đã hơn một lần bị Ông em thẳng tay trừng trị vì sự dương dương tự đắc và những âm mưu nhỏ nhặt, hiểm độc của bà.

Bà lắp bắp nói:

– Có hôm chính cậu đã nói với tôi.. Cậu đã tuyên bố là đối với cậu, tất cả chỉ là sở thích nhất thời..

– Thật à? Có thể tôi đã tuyên bố như vậy. Quả thật tôi là con người rất mau chán.. Trừ điều liên quan đến tình cảm.

– Đúng vậy! Hoàng Tư? Xuân Kiệt vui vẻ tiếp lời - Tình bạn của chúng ta kéo dài gần hai mươi năm nay rồi và càng ngày càng thân thiết hơn. Đó là một thí dụ.

– Bạn thân! Bà chị tôi sẽ nói với anh là chỉ có anh xứng đáng thôi, vì từ lúc mới mười tuổi đầu, chúng ta đã rất thân thiết với nhau ở Cannes, anh đã can đảm chịu đựng những cơn ngồng

cuồng, những sự ích kỷ, những ý chí độc đoán của tôi, người bạn mà anh quý mến, nhưng không được thương yêu lại, vì người ta cho rằng tôi không thể nào có được một tình cảm như vậy. Chàng cất tiếng cười vang, khiến mọi người chung quanh cười theo, và tinh quái liếc nhìn Yến Loan đang câm lặng trước giọng nói chua cay của ông em.

Bà chị này sẽ không được Công Nguyên buông tha nếu không có những người khác khác của Arnelles trở về dùng trà. Khu vườn Mùa Đông sau đó lại vang đầy tiếng cười nói. Thiếu Lan đi rót trà với sự giúp đỡ của Tường Oanh và một cô em họ trẻ tuổi của Công Nguyên là Diễm Mai, vị hôn thê của Hoàng Tư? Xuân Kiệt. Lãm Thúy lấy một chiếc ghế đẩu ngồi cạnh bố, chàng vừa đùa nghịch với những lọn tóc dài của đứa bé, vừa lơ đãng trả lời Mỹ Lệ, nàng đã kiếm được một chỗ ngồi cạnh chàng nhờ những thủ đoạn điêu luyện. Mỹ Lệ lén nhìn theo và cảm phần cùng cực khi thấy tia mắt chàng như bị thu hút không ngừng bởi nữ chủ nhân toà lâu đài đang đi lại giữa đám đông.

– Anh có cần một chú café đá không? Thiếu Lan lại gần chồng trên tay bưng một cái khay.

– Có chứ, gì cũng được.. gì mà em muốn!

Rõ ràng là chàng lơ đãng trả lời vì quan tâm đến vợ nhiều hơn là ly nước. Mỹ Lệ cất tiếng cười gượng gạo:

– Anh thật là một người chồng nhu hoà. Nàng co 'thể đưa cho anh một thứ nước cay đắng nhất, anh cũng sẽ không do dự nhận liền.

– Chắc chắn vậy, vì tôi tin vợ tôi chỉ làm vậy nếu có lợi cho tôi. Chàng quay sang Thiếu Lan - Thiếu Lan, trông em có vẻ mệt mỏi quá đo!

–Ồ! Không sao đâu, em chỉ hơi như đầu thôi.

– Em uống thuốc ngay đi. Cái không khí giông tố này sẽ làm em ốm mất thôi.

– Vâng, lát nữa em sẽ đi nghỉ.

– Em đi ngay bây giờ đi. Tôi thấy rõ là em đang gượng chống cơn đau đớn. Tường Oanh và Diễm Mai sẽ thay em tiếp khách. Em hãy yên lòng.

– Và hãy nói thêm là anh rất ghét những người đau ốm, phải không? Mỹ Lệ tiếp lời, đôi môi nhợt nhạt nóng nảy mím lại - Một sức khỏe dồi dào đối với anh rất cần thiết, phải không vậy?

– Xin lỗi! Cô đừng hiểu lầm như vậy chứ! Tôi không thể chịu nổi những người đàn bà lúc nào cũng tưởng tượng là mình đau ốm và suốt ngày làm bận rộn chồng con. Nhưng tôi rất thông cảm một cơn đau thực sự v`muốn làm dứt nó đi. Cô đừng lo, tôi không phải là quái vật như cô đã tưởng đâu Mỹ Lệ à.

Chàng nửa đùa nửa thật nói ra như thế rồi cười. Chàng đứng lên đáp lời mẹ đang yêu cầu chàng đàn một bản nhạc do một người La Mã được chàng nâng đỡ vừ a sáng tác.

Thiếu Lan bước về phía Diễm Mai nhờ nàng tiếp khách hộ trong chốc lát rồi khi quay rời khu vườn Mùa Đông, nàng đựng dầu ngay Mỹ Lệ.

– Bà chị thân mến, bà nên đi nghỉ ngay đi. Người đàn bà góa trẻ tuổi thánh thót nói. Mặc dù Công Nguyên nói thế nhưng anh ấy không chịu đựng được những người đàn bà đau ốm. Mẹ của Lãm Thúy cũng chỉ vì hay ốm đau mà đã bị chồng bỏ bê để đi Vienne hay Petersbourg, nếu không sang Ấn Độ hay Groenland.. Đó là một cách khả ái để giúp cho sự phục hồi của người vợ đau yếu, nhất là bà ta không còn lẽ sống khi xa chồng! Đàn ông! Đàn ông đều như thế đó.

Đôi lông mày đẹp của Thiếu Lan khẽ cau lại, nàng lạnh lùng đáp:

– Thừa cô, rất khó mà biết rõ được trách nhiệm của hai vợ chồng trong gia đình. Tốt hơn hết là ta đừng nên xét đoán, và nhất là đừng nên nhắc lại hoài.

Thiếu Lan lên phòng uống một viên thuốc rồi lại trở/ xuống ngay, nhưng không ra gặp khách mà lại vào phòng khách trắng. Căn phòng này được dành riêng cho nàng, là nơi nàng làm việc. Căn phòng lúc nào cũng tràn ngập những bông hoa đẹp nhất hái từ nhà kính và các khu vườn của Arnelles do người làm vườn lựa chọn kỹ lưỡng mỗi ngày theo lệnh của Công Nguyên.

Thiếu Lan mở rộng cửa sổ. Không khí ngột ngạt khó thở. Những đám mây đen nặng nề bao phủ bầu trời khiến mặt nước hồ trở nên âm u. Không một ngọn gió và không gian im lặng nặng nề. Từ phòng nghe nhạc, tiếng đàn dương cầm vọng lại. Thiếu Lan nhận ngay ra tiếng đàn vừa êm dịu vừa mạnh bạo thật truyền cảm quen thuộc mà nàng vẫn thường say sưa lắng nghe.

– Bố à, khi bố chơi đàn mẹ chú ý nghe đến nỗi con lại gần mẹ cũng không biết nữa!

Một hôm Lãm Thúy đã nói thế.

Và lúc này nàng cũng đang lắng nghe, run rẩy, cố tìm hiểu tâm hồn người chơi đàn gửi qua nhưng tiếng đàn được diễn tả với một sự tế nhị tuyệt vời đó.

Những tiếng sấm vang lên, cơn giông gần tới và những giọt mưa lớn bắt đầu rơi xuống, vỡ tan trên nền sân. Nàng lại nghĩ đến Mỹ Lệ. Con người ấy càng ngày càng gây ác cảm cho nàng. Thiếu Lan không thể nào không thấy những thủ đoạn, những điệu bộ của cô ta bên Công Nguyên cũng như sự lạnh lùng ngày càng tăng của chàng đối với người bạn gái từ thời thơ ấu này.

Từ ít lâu nay, Thiếu Lan thường tự hỏi những lỗi lầm của chàng với người vợ trước có thật đúng như những gì bà mẹ chồng nàng đã kể khi xưa không? Theo Tường Oanh, Phương Nam rất nhẹ dạ và nông nổi, kém thông minh, không hiểu Công Nguyên. Nàng hay ghen tuông đến nỗi theo dõi mỗi bước chồng ra khỏi nhà, nặng lời trách móc chàng kèm theo những cơn giận dữ mỗi khi có 'một chút nghi ngờ trong đầu. Và chắc chắn đó không phải là cách tốt đẹp để chiếm hữu trái tim một người như Công Nguyên.

Và bây giờ, trong thâm tâm, dù nàng vẫn không giải thích được cách cư xử của chàng hôm đám cưới và những ngày sau đó. Thiếu Lan tin là chàng rất tốt. Những hành vi tế nhị, cách đối xử với nàng đã chứng tỏ điều này. Từ ít lâu nay, ngày qua ngày, nàng cảm thấy cái hàng rào ngăn cách giữa hai người từ từ sụp đổ.

Một tia chớp soi sáng người đàn bà trẻ và một tiếng sấm theo sau làm rung chuyển các cửa kính. Thiếu Lan lùi lại một cách máy móc. Nàng chợt thấy thật rõ một tình cảm êm dịu đã len lén ngự trị trong lòng nàng. Nàng yêu chồng. Nàng yêu chàng đến nỗi nàng có thể chết được nếu chàng lại xa lánh nàng nữa.

Phải, bây giờ, với chàng, nàng không chỉ còn có bốn phận như nàng tưởng lúc' đầu. Nàng đã yêu con người bí hiểm đó rồi, một tình yêu dẹt dẹt không dám bộc lộ và bành trướng vì sự nghi ngờ vẫn còn vương vất trong tâm hồn Thiếu Lan như một vết thương còn đang âm ỉ.

Và đúng lúc này, nàng nhớ lại lời hăm dọa của mẹ chồng: "Có lẽ nó sẽ thích thú gây nơi cô những cảm tưởng mà nó sẽ phân tích trong cuốn tiểu thuyết sắp tới". À! Nếu thật thế!. Nếu chàng biết.. Không! Nàng sẽ không bao giờ để chàng biết chuyện đó! Nàng sẽ dấu kín bí mật kia khi nàng chưa biết điều gì đang ẩn náu dưới ánh mắt dịu dàng triu mến làm rung động trái tim nàng đó. Nàng lập đi lập lại, giọng vừa lo lắng, vừa sung sướng:

– Ta yêu chàng!. Ta yêu chàng!

Ngoài kia mưa rơi như vũ bão. Người đàn bà trẻ m?ai mê suy nghĩ không để ý đến những giọt mưa hắt đã làm ướt chiếc áo nhiễu gấm màu hồng nhạt, cái áo khiến vẻ đẹp hôm nay của nàng thật lạ lùng huyền hoặc. Giờ đây nàng đã hiểu chàng cảm thấy gì khi nàng đã thơ ngây thú nhận

là không bao giờ yêu nổi chàng. Một lời tuyên bố như vậy đã làm tổn thương sâu xa con người được thần tượng hóa đó, nhất là xuất phát từ một người con gái nghèo khổ mà chàng đã phải hạ mình xuống chọn. Trời ơi! Chàng có sẵn sàng tha lỗi cho nàng không?

Tiếng đàn dương cầm đã ngừng từ lâu. Một bóng đàn ông xuất hiện trên ngưỡng cửa h'e mở đúng lúc' một tia chớp khác soi sáng người đàn bà đang đứng im lìm.

– Em đang nghĩ gì vậy? Chàng kêu lên, giọng rung động và lo lắng.

Bị bắt gặp đột ngột đúng lúc đang nghĩ tới chàng. Thiếu Lan giật mình lùi lại.

– Anh làm em sợ à?

– Không.. Nhưng em không nghe tiếng chân anh.. Vả lại, em đang bị căng thẳng vì cơn giông. Nàng đỏ mặt, lắp bắp nói.

– Anh xin lỗi em. Quả thật anh vào hơi bất ngờ.. Nhưng sao em lại đứng đây với chiếc áo mỏng manh này? Không khí rất ẩm thấp và anh nghĩ điều đó rất bất lợi cho cơn nhức đầu của em.. Em còn mệt không? Chàng dịu giọng, tiếp - Anh chắc cuộc sống náo động bất thường này làm cho em mệt mỏi. Tối nay em hãy ở lại phòng nghỉ ngơi đi. Anh sẽ lo xin lỗi khách khứa giùm em!

–Ồ! Không sao đâu. Em chỉ nhức đầu thôi!

Em không quen được chăm sóc như vậy.

– Em nên nghe lời anh. Lần sau nếu trời mưa, em đừng nên đứng gần cửa sổ để hứng mưa nữa nh'e.

– Quả thật em vô ý quá!

Nàng khẽ nói, và đưa tay vuốt mặt Thần kinh căng thẳng, nước mắt lưng tròng. Nàng vội đưa tay cho chồng để dấu những giọt lệ.

– Vâng, nếu anh muốn, em sẽ đi nghỉ ngay đây. Chàng anh nhé.

Hương Giang yêu quý, anh thật tiếc là em đã không chịu cùng anh tới Arnelles. mùa thu năm nay nơi này rất tuyệt diệu. Ở đây có thể tách mình ra khỏi cuộc sống náo nhiệt ồn ào, nếu em đến, chính nữ chủ nhân sẽ giúp em việc này vì nàng rất thông cảm với em. Em ạ, anh không thể ngờ khi đưa tặng Công Nguyên đứa con gái nuôi nghèo khổ của em ngày nào, giờ đây đã trở thành một người đàn bà lý tưởng, duyên dáng, quý ph'ai và tuyệt đẹp kia. Thú thật là anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy nàng có thể tiếp đón khách khứa một cách tự nhiên và dễ dàng như vậy.

"Dù sao nàng cũng thật khác biệt khi ở Hauts Sapins. Anh nhớ tới chiếc áo cũ kỹ nghèo nàn mà nan`g đã cố gắng vá víu ngày nào, và bây giờ, nàng vẫn có vẻ thật tự nhiên trong những chiếc áo sang trọng mà giá tiền có thể nuôi được cả gia đình nàng nhiều tháng. Những chiếc áo do chính tay Công Nguyên chọn! Vậy đủ hiểu, phải không em? Khiếu thẩm mỹ của Công Nguyên về sự hoà hợp và sắc đẹp cùng ý thích đứng đắn tao nhã của Thiếu Lan đủ gạt bỏ những lối lăng kiêu cách xấu xí của những chiếc áo tân thời đang được các bà ưa chuộng. Vì vậy, con gái nuôi của em đã thật đẹp và đã được tất cả mọi người ngưỡng mộ kính trọng.

"Điều ngạc nhiên nhất là cô bé không có vẻ gì say sưa trước cuộc sống mới này. Hôm nọ anh khen nàng về chiếc áo màu hoa cà rất đẹp mà anh biết là ngay cả bà mẹ. Công Nguyên cũng phải thèm muốn có được. Nàng trả lời với một nụ cười mê hồn mà anh vẫn thường kể cho em nghe:

"- Cháu đã bớt buồn khi mặc những hàng ren giá trị này từ khi cháu biết chúng là nguồn sống của một số đông thợ thuyền, và nó giúp cho sự phục hồi của một nền kỹ nghệ cho phép các

người đàn bà có công việc làm ở nhà. Nhưng còn cái này thì..

"Nàng chỉ vào chiếc vòng kim cương lóng lánh trên cổ.

"-.. Bác thử tưởng tượng, cháu không dám đeo chuỗi vòng hạt trai nữa từ khi cháu được Tường Oanh cho biết giá trị của nó. Thế mà cháu lại thích đúng cái đó nhất trong các đồ trang sức. Nhưng thật khủng khiếp, một gia tài đồ sộ như vậy lại nằm chết, không ích lợi cho ai cả.

"- Nó ở tron ghộp hay nằm trên cổ cháu thì cũng không khác gì, cháu a. Anh cười đáp, nhưng trong thâm tâm anh cảm động trước sự lo ngại., mà không một người đàn bà nào khác cảm thấy đó.

"- Vâng, nhưng dù sao Công Nguyên cũng thật điên rồ mà mua cái này, phải không bác? Thú thật với bác, cháu luôn luôn sợ hãi sự xa hoa quá đáng cũng như nhịp sống trưởng giả nơi đây.

"Cô bé thật dễ thương khi nói những lời này một cách giản dị, nghiêm trang.

"- Vậy cháu phải yêu cầu chồng cháu thay đổi những điều đó đi chứ. Anh đáp.

"Nàng khẽ đỏ mặt rồi xoay câu chuyện qua hướng khác.

"Càng ngày anh càng chắc chắn là Công Nguyên yêu nàng nồng nàn. Và nàng đã khiến chú ấy thay đổi như anh đã kể cho em trong bức thư trước, chú ấy đã đứng đắn hơn, bớt hoài nghi và ít châm biếm hơn. Hơn nữa, chú ấy còn là `một người cha trẻ tuổi khả ái, đầy tình thương. Nếu trước kia chú ấy không đếm xỉa gì đến con nít thì nay chú ấy lại chú ý tới con cái. Người ta cũng cảm thấy chú luôn luôn kín đáo ân cần giúp đỡ vợ. Tường Oanh có kể lại cho anh là hình như khi mẹ chú đưa ra danh sách khách khứa được mời tới Arnelles, chú ấy đã xóa bỏ nhiều tên, trong đó có' nữ Bá Tước Mỹ Ái hay ăn mặc thật chướng mắt, bà Tuyết Anh bị tiếng đồn không tốt, Hầu Tước Quang Minh mà vụ ly dị xấu xa năm ngoái đã được báo chí làm rùm beng lên. Rồi chú ấy đã nhấn mạnh với Yến Loan, nữ tổng quản đốc kịch trường tại Arnelles, là mình muốn kiểm duyệt mọi dự định trình diễn vì không muốn ai nhìn thấy tại nhà chàng những vở kịch đụng chạm ít nhiều tới luân lý như hồi năm ngoái.

"Và từ đó em có thể tưởng tượng ra sự giận dữ, lẽ dĩ nhiên là được dấu kín, của mẹ chàng và Yến Loan. Quang Minh là một kịch sĩ thời lưu hạng nhất, nữ Bá Tước Mỹ Ái có một giọng nói tuyệt vời, bà Tuyết Anh có biệt tài tổ chức những thú vui. Lẽ tất nhiên, và không phải là vô có, mọi người đều cho đó là do ảnh hưởng của Thiếu Lan. Rất dễ nhận thấy là Công Nguyên đã cố hết sức tránh xa nàng tất cả những gì có thể làm nàng bị tổn thương. Chắc chắn chú ấy đã hiểu rõ, ngưỡng mộ và gìn giữ cái tâm hồn tế nhị đó.

"Tâm hồn của Thiếu Lan vượt lên trên mọi sự hiểu biết nhỏ nhen và lòng ghen ghét của bà mẹ chồng và bà chị lắm chuyện. Tuy nhiên, họ không dám quấy nhiễu nàng, vì Công Nguyên không hịu cho ai khiến trách vợ mình, nhưng lòng thì đầy oán giận.

"Em muốn biết về Mỹ Lệ à? Cô ấy vẫn luôn luôn bám sát Công Nguyên, vẫn tiếp tục những cử chỉ đom đàng khêu gợi, không nản lòng trước thái độ ngày càng băng giá của chú ấy. Chắc chắn Thiếu Lan cũng nhìn thấy những thủ đoạn nàng nên tối qua chú ấy đã lo ngại nói với anh:

"- Khi nào có dịp là tôi sẽ cho Mỹ Lệ biết là nàng nên nằm nhà thì hơn.

"Chú ấy có một vẻ gì khiến anh nghĩ là Mỹ Lệ sẽ không bao giờ dám trở lại đây nếu nhận được cái tối hậu thư của chú. Và qua một vài lời nói, anh cũng tin rằng Công Nguyên muốn đuổi xa khỏi Thiếu Lan người đàn bà chắc chắn đã thù ghét nàng hết sức.

"Tuy Thiếu Lan bị bao quanh bởi những ganh ghét thù hận, nhưng sự chu đáo của Công Nguyên khiến anh yên tâm cho nàng. Anh có lý khi nghĩ rằng người đàn ông đó có giá trị hơn cái bề ngoài. Chú ấy rất dễ thương với anh. Có lẽ vì chú nhớ ơn anh đã đem lại cho chú viên

ngọc trai vô giá đó. Điều đó có thể lắm, vì như anh đã nói, chú ấy rất si tình.

"Còn nàng? Làm sao mà tin được là nàng không yêu chồng? Nói rằng nàng không yêu chồng là điều vô lý. Công Nguyên đối xử với nàng thật hoàn toàn. Nàng không có gì trách chú ấy khi chú ấy cũng đã hủy bỏ hoàn toàn những sự "ve vãn nghiên cứu" của chú, theo lời chú gọi.

Nhưng nếu vậy thì nàng đã quá kín đáo, vì ngay trước mặt những người thân thích, nàng cũng vẫn giữ gìn cách cư xử với chồng, khiến nàng có vẻ như một người xa lạ chứ không phải là người vợ. Ngoài ra, nàng còn tỏ ra rất dễ thương, tự nhiên và có nhiều cảm tình với Tường Oanh và vợ chồng Quận Công Đức Hoà.

"Hương Giang yêu quý, hãy lên đây với anh và cho anh những ý kiến về việc này. Khí hậu nơi này rất tốt cho sức khỏe của em. Thiếu Lan nhờ anh cố thuyết phục vì nàng rất mong muốn được gặp em.

"Tuần qua, Mạc Giao đã tới đây cùng cậu con trai Trọng Thức. Ông đã trở thành hoạt bát và thán phục nề vì con rể như bậc thần linh. Lúc nào ông cũng có cái đầu óc thiển cận đó. Cũng may Trọng Thức khác hẳn cha, đó là một cậu bé thật dễ thương, nó là hình ảnh tinh thần của cô chị. Nói vậy chắc em hiểu?

"Bọn anh tiếp tục dự những cuộc săn, đã làm Arnelles nổi bật hơn cả. Công Nguyên lúc nào cũng ham mê thú vui này, đó là một đặc tính di truyền. Tổ tiên của chú ấy toàn là những nhà đi săn đam mê. Thiếu Lan cũng đi ngựa theo dõi cuộc săn. Nàng cười ngựa nhanh nhẹn và khéo léo. Nhưng nàng không thể chịu nổi cảnh con nai vị kết liễu nên luôn luôn tránh xa những lúc đó. Trái lại, Mỹ Lệ hằng say theo đuổi cuộc săn từ đầu đến cuối, có lẽ cô ấy tưởng như vậy sẽ làm Công Nguyên vui lòng. Nếu vậy thì cô ta đã lầm, vì hôm nọ, khi trở về sau cuộc săn chim ưng, chú ấy đã bảo anh:

"- Tôi không chê trách những người đàn bà th'ch đi săn. Nhưng dù sao tôi thấy cứ chỉ xa lánh trò thể thao này thật tệ hại, đầy phụ nữ tính và quyến rũ hơn đàn ông chúng ta.

"- Giống như Thiếu Lan, phải không chú? Anh cười hỏi.

"- Phải, giống như Thiếu Lan. Tôi sẽ thấy nàng kém khả ái hơn nếu nàng thản nhiên trước cái chết của một con vật như chi. Yến Loan, Mỹ Lê.. và những kẻ khác. Sự xúc cảm thật khôi hài, nhưng nó là một trong những đức tính tuyệt diệu nhất nơi người đàn bà, khi nó được điều khiển theo đúng ý hướng, đó là trường hợp của vợ tôi.

"Hương Giang ơi, như vậy chú ấy có yêu nàng hay không?" .

Nơi phòng khách trắng, Thiếu Lan vừa viết thư cho mẹ xong. Khi với tay lấy chiếc bao thư để biên địa chỉ, nàng thấy ông Mạc Giao bước vào, y phục đẹp đẽ, rõ ràng đã đưa theo những kẻ trưởng giả quanh Công Nguyên, bắt chước dáng đi và cách ăn mặc của chàng rể mà ông tôn thờ như thần tượng.

- Ba có chuyện muốn nói với con. Nhưng con đang bận đấy à?

- Thừa ba, không, con xong rồi. Ba ngồi xuống đi.

Ông vừa ngồi xuống chiếc ghế bành cạnh nàng vừa ngẩng mặt nhìn khắp phòng.

- Không thể tưởng tượng được con gái tôi lại là chủ nhân những tráng lệ này! Thiếu Lan, con còn nhớ ba đã nói gì khi Công Nguyên hỏi cưới con không? Bây giờ con có hối tiếc là đã chấp thuận không?

Ông vừa cười vừa xoa tay vào nhau. Nàng quay mặt đi không đáp.

- Ở đây con là một bà hoàng.. và ba cần tới uy quyền của con. Mùa hè này, khi lưu lại ở Aix, ba đã đánh bài.. chút ít', và ba đã xui xẻo thua sạch tiền. Lúc đó ba đã viết thư cho Công Nguyên,

yêu cầu nó đưa trước cho ba một tam cá nguyệt cái lợi tức mà nó dành cho gia đình ta, nhưng không nêu lý do. Nó đã gửi cho ba số tiền đó và còn khả ái viết thêm "sẽ không trừ vào số tiền vẫn gửi thường xuyên." .

–Ồ! Ba ơi!

Nàng nhìn ông với vẻ trách móc đau đớn khiến ông Mạc Giao cúi gầm mặt xuống. Ông bút rút vuốt hàng ria mép muối tiêu.

– Phải, ba đã tỏ ra hơi quá đáng.. Nhất là lần thứ hai.

– Sao, lần thứ hai? Gì nữa hở ba? Thiếu Lan ngờ ngác hỏi.

– Phải, gần đây, ba đã trở lại Aix cố cố lại. Nhưng quả thật, không thể làm gì được. Ba lại thua.. Đôi môi run rẩy của Thiếu Lan lại thốt lên một tiếng kêu.

– Người đối thủ rất lịch sự cho ba khát nợ. Nhưng ba không thể chậm trễ nữa. Và chỉ có chồng con là có thể giúp ba. Con phải xin chồng..

– Con à? Nàng vội nói, với một cử chỉ phản đối.

– Phải, là con, vì con sẽ gặt hái kết quả dễ dàng hơn ba. Vả lại dù Công Nguyên tỏ ra rất khả ái với ba, ba cũng thấy ngượng khi xin nó điều gì. Nhưng với con, Công Nguyên sẽ thấy số tiền bốn chục ngàn quan đó chẳng đáng gì nếu do con xin. Cái đồ trang sức nhỏ mà con đang cài trên áo it' ra cũng bằng này..

Thiếu Lan đứng phắt dậy, toàn thân run rẩy:

– Bốn chục ngàn quan? Có thể thế được. sao? Con sẽ không bao giờ dám xin Công Nguyên từng đó khi chàng đã giúp đỡ gia đình mình quá nhiều!

– Những điều đó chẳng đáng gì với Công Nguyên. con thật chỉ xúc cảm vì chuyện không đâu!

Theo ba nó sẽ rất sung sướng khi có cơ hội làm con vui lòng. Riêng ba, ba hứa với con sẽ không bao giờ mó tới cây bài nữa, ba rất xui xẻo. Nhưng con phải giúp ba ra khỏi lối bí này.

–Ồ! Ba không thể biết được con phai trả giá nào nếu xin điều đó! Thôi, ba hãy tự xin lấy đi!

Ông phác một cử chỉ cau giận nóng nảy:

– Sao? Con phải sốt sắng giúp ba và tránh cho ba mọi phiền phức chứ!

– Thôi được, để con nói cho vậy! Nàng nhẩn nhịn nói.

Ông cầm lấy tay nàng, xiết thật chặt:

– Thế thì tốt quá! Tại sao lại cứ bắt ba phải van nài con đối với một việc thật dễ dàng và tự nhiên như vậy?

Thiếu Lan muốn trả lời ông rằng:

– Ba đã không thấy việc đó dễ dàng và tự nhiên như ba nói, vì chính ba đã không dám hỏi thẳng Công Nguyên mà.

Khi ông Mạc Giao đi khuất, Thiếu Lan dán bao thư lại, bấm chuông trao lá thư cho người bồi, rồi ra sân thượng, nơi bà Quận Công Đức Hoà thích ngồi chuyện trò giữa một đám đông ít nhiều tùy theo giờ giấc, vào những buổi sáng mùa thu đẹp trời âm áp.

Lúc đó, quanh bà chỉ có Vũ Dương, Diễm Mai cùng vị hôn phu, và bà mẹ chồng nàng vẫn còn mặc quần áo đi ngựa, vì bà vừa cưỡi ngựa đi dạo về dừng chân lại trên sân thượng.

– Tưởng Công Nguyên ở đây, Thiếu Lan nói.

– Công Nguyên? Nó đang ở vườn hồng. Bà mẹ chồng nàng đáp - Lúc này khi đi qua công viên, mẹ thấy hình như nó và Công Chúa Giáng Kiều đang hái hoa.

Đôi mi mắt hơi khép xuống, bà liếc nhìn con dâu. Nhưng Thiếu Lan quay mặt sang phía khác nên bà không thấy nét mặt nàng.

– Họ kia kia. Vũ Dương nói.

Quả thật, Công Nguyên đang đi tới và bên chàng có Công Chúa Giáng Kiều, ôm trong tay một bó hoa hồng. Khi lên đến sân thượng, cô đưa bó hoa lên cao:

– Nhìn xem! Những bông hoa thật tuyệt vời!

– Công Chúa thân mến, cô đã là cái đích của một sự phí của hiếm có! Bà me. Công Nguyên mỉm cười kêu lên.

Công Nguyên lúc đó cũng vừa lên tới sân thượng, đưa mắt nhìn bà, lạnh lùng đáp:

– Mẹ không biết là xưa nay, con không bao giờ từ chối một người đàn bà, dù người đó như thế nào đi nữa, những bông hoa mà nàng xin à?

– Đúng vậy, dù đó là những người nghèo khổ. Hoàng Tư? Xuân Kiệt vui vẻ thêm vào - Công Nguyên à, anh còn nhớ cái bà già đã chặn chúng ta lại khi chúng ta rời buổi dạ tiệc tại dinh cơ hoàng gia ở Stockholm, hai năm trước đây, và xin chiếc hoa lan tôi cài trên áo để đưa cháu gái đang ốm vì nó rất yêu hoa không?

Công Nguyên gật đầu công nhận, vừa kéo ghế lại gần bên vợ.

– Tôi đưa cho bà ta và anh cũng đưa luôn cho bà ấy bông hoa của anh.

– Đúng vậy! Cái bà già khốn khổ đó! Nhưng giờ đây, tôi hối hận đã không kèm theo đó một cái gì cụ thể hơn.. Phải không Thiếu Lan, nhà chuyên môn về lòng nhân ái?

Chàng ngồi xuống cạnh vợ, nhìn nàng mỉm cười với sự cảm động triu mến mà ai ai cũng thấy.

Nàng mỉm cười đáp:

– Chắc hẳn bông hoa lan của anh đã không đem lại gì nhiều cho người đàn bà đáng thương đó về mặt vật chất. Nhưng biết đâu nó đã chẳng giúp cho sự phục hồi của cô gái trẻ, vì sự thích thú đã gây cho cô?

– Tôi cũng hy vọng thế. Nhưng giờ đây tôi sẽ làm cái cử chỉ ấy đầy đủ hơn.

– Cái cử chỉ nửa chừng của cháu cũng đã khả ái rồi. Bà Đức Hoà cười nói - Nhưng Công Nguyên ạ, ta có nên nghĩ là cháu chỉ chú ý tới những bông hoa được tặng một cách tự nhiên không?

– Riêng về phần cháu thì đúng vậy. Cháu như thế đó, và có lẽ đây là một khuyết điểm quan trọng, cháu xem cái ân huệ tự ý mình phát ra là điều duy nhất mà từ đó có thể lấy ra một suy luận..

Chàng cười nửa miệng, và ánh mắt thoáng vẻ mỉa mai khi nhìn qua gương mặt linh động của Công Chúa Giáng Kiều, rồi hơi cau trán nhìn sang mẹ.

– Tôi hoàn toàn đồng ý với anh. Vũ Dương nói, nét mặt hân hoan vì những lời của Công Nguyên - Và những điều anh nói thật là đúng, nhất là về phương diện tình cảm.

Một cuộc thảo luận nho nhỏ tiếp theo sau đó về vấn đề này, giữa Công Chúa Giáng Kiều và Vũ Dương. Công Nguyên lặng im nghe, vẻ lơ đãng, đùa nghịch với một nụ hồng vừa hé nở cầm trên tay.

– Em đi đâu vậy? Chàng khẽ hỏi khi thấy Thiếu Lan đứng lên, .

– Em có chuyện cần nói với cô Yến Vĩnh đang ở công viên với lũ trẻ.

– Anh đưa em đi nhé.

Chàng đứng dậy và hơi cúi xuống, cắm bông hồng vào thắt lưng vợ:

– Đây là một trong những bông hoa mà em thích và tôi đã hái nó để tặng em.

Vũ Dương và Hoàng Tư? Xuân Kiệt tỏ vẻ thích thú vô cùng, liếc mắt tinh quái nhìn nhau. Người đàn bà tóc vàng dẫu mặt vào bó hoa hồng, bà me. Công Nguyên nóng nảy đứng dậy, đi về phía cửa lâu đài.

– Bông hoa được tự ý tặng .

Vũ Dương thì thào vào tai Hoàng Tư? Xuân Kiệt vui vẻ mỉm cười đáp.

Vừa rời xa sân thượng, Công Nguyên hỏi vợ:

– Ai đã cho Công Chúa Giáng Kiều biết là anh ở vườn hồng?

– Em không biết!

– Anh phải tìm cho ra manh mối vì anh sẽ không chịu nổi để cho kẻ khác được quyền theo đuổi anh khắp nơi.

Giọng chàng run lên vì khó chịu, và vầng trán hằn lên một nét nhăn phản đối.

Họ đi vòng qua một thảm cỏ. Từ xa, Trọng Thức đang tiến về phía nhà kính, theo sau là Benaki.

Cậu bé không hề bị lôi cuốn bởi những thú vui trưởng giả ở Arnelles, cậu lo tiếp tục dạy dỗ thẳng mọi nhỏ. Và bây giờ, Beneki rất thán phục và theo cậu hình với bóng. Công Nguyên nói:

– Hôm qua, Trọng Thức có kể cho anh nghe là em đã thất bại trong việc lay chuyển ý định của ba em về thiên chức của nó?

– Vâng! Ba em đã cương quyết từ chối.

– Anh thấy sự đòi hỏi của Trọng Thức có vẻ đứng đắn. Anh đã nhìn thấy cách cư xử lạnh lùng của cậu vé trước cái thế giới luôn luôn làm say mê mọi đứa trẻ đồng trang lứa với cậu. Ba em có lẽ hơi ngoan cố. Em có muốn anh đến gặp ông và cố thuyết phục ông thay đổi ý định không?

Thiếu Lan bật lên tiếng reo vui:

–Ồ! Anh! Anh sẽ làm thế thật à? Với anh, ba em sẽ không dám từ chối. Nhưng em không nghĩ tới việc nhờ anh xin dùm, vì một hôm, theo lời anh nói, em tưởng anh cũng cùng một ý nghĩ như cha em.

– Không đâu! Anh quen niệm bao giờ cũng phải tôn trọng một thiên chức đứng đắn. Ngày mai anh sẽ thưa chuyện với ông. Nhưng điều gì làm em lo nghĩ vậy? Anh thấy rõ là em đang ưu tư? Nàng hơi đỏ mặt. Đây không phải là lần đầu tiên mà "quan sát viên" tài tình này chứng tỏ cho nàng thấy là chàng luôn luôn sẵn sóc để ý đến nàng.

– Quả thật em đang lo lắng và.. rất băn khoăn. Lúc nãy ba em mới cho biết là ông đã chơi bài bạc ở Aix.. Và đã thua.

– Anh biết rồi. Nhưng chuyện đó đã xong rồi mà.

– Vâng, nhờ sự rộng lượng của anh! Nàng nói mắt đầy biết ơn - Nhưng hơi ời! Ba em lại hỏi lại! Và lần này, la `một số tiền to tát..

– Bao nhiêu?

Nàng hạ thấp giọng, mặt đỏ lên vì xấu hổ:

– Bốn chục ngàn quan.

– Được rồi! Anh sẽ giúp ông. Cần nhất là em đừng lo nghĩ về chuyện này nữa nhé!

– Không được, em rất lo lắng, e sợ ba em trở lại những thói quen cũ, sự đam mê khủng khiếp đó đã khiến ông bại sản.. Vả lại, em đau khổ khi nghĩ rằng, sau khi đã giúp đỡ gia đình em rất nhiều, anh lại phải..

Chàng đưa nhanh tay, ngăn nàng nói:

– Anh xin em đừng nhắc lại chuyện này nữa! Những điều anh làm thật là bình thường vì gia đình anh. Nhưng anh thông cảm mối lo sợ của em về ba em. Anh sẽ nói chuyện đàng hoàng với ông về vấn đề này.. Kià, con "quý con" của chúng ta kià!

Chàng đưa tay chỉ? Lâm Thúy đang chạy đuổi với các anh chị họ Ở đầu lối đi phía trước.

– .. Bây giờ nó thật vui vẻ! Và càng ngày càng mạnh khỏe. Bí quyết của em ra sao vậy, ha? Thiếu

Lan?

- Em đã tận tâm săn sóc, và nhất là đã chân thành yêu quý con bé dễ thương đó!
- Phải! Nhất là.. Tình yêu là tia sáng đầy uy quyền, là phép màu biến cải tinh thần, là cội nguồn của những cuộc cách mạng tâm hồn vĩ đại. Chính vì lòng yêu thật trong sạch, thật mạnh mẽ mà con người trở thành thật xứng đáng với danh nghĩa con người.

Chàng như tự nói với chính mình. Giọng thâm trầm, thoáng rung lên vì xúc cảm vô biên.

Thiếu Lan không đáp lời. Một sự dịu dàng huyền bí bao phủ nàng và khiến tim nàng đập mạnh.

Lâm Thúy nhìn thấy bố và mẹ kế, vội chạy lại. Chợt một tiếng kêu thét vang lên. Đứa bé vừa ngã sổng xoài trên mặt đất.

Công Nguyên và Thiếu Lan cùng vọt chạy đến. Chính tay Công Nguyên nhắc bổng đứa bé lên.

Đầu gối nó bị trầy sứt nhiều vì những viên gạch lát lối đi. Công Nguyên ôm nó trong tay và Thiếu Lan lau máu chảy. Rồi họ trở về lầu đài, Lâm Thúy được bố bế vừa dịu dàng vỗ về vừa lau nước mắt cho nó.

Khi gần tới nhà, họ thấy Mỹ Lệ đang bước trên những bậc thang định lên sân thượng. Thấy họ, nàng tiến lại. Công Nguyên thoáng cau mày, chàng hỏi, giọng thật khó chịu:

- Cô cần cái gì vậy Mỹ Lệ? Chắc hôm qua cô để quên cái gì?

Giọng nói và câu hỏi khác biệt hẳn với vẻ lịch sự thường xuyên của chàng khiến Mỹ Lệ đỏ mặt. Nhưng nàng mỉm cười nói:

- Đâu có! Tôi lại đây ăn cơm theo lời mời của mẹ anh.
- Thế ha? Vậy mà tôi không biết. Chàng lạnh lùng đáp với vẻ lãnh đạm.
- Cô bé này sao thế? Mỹ Lệ hỏi.
- Nó vừa bị ngã sứt đầu gối.

Thiếu Lan đáp, và cả nàng cũng vô tình có những cái cử chỉ thật lạnh lùng.

- Thề à. Ồ! Chỉ là một vết sước xoàng. Em ngạc nhiên thấy anh cũng chiều nó quá như vậy.
- Cô còn ngạc nhiên nhiều với tôi. Chàng mỉm cười châm chọc - Thôi, xin lỗi cô, chúng tôi phải lo lắng bố hai cái đầu gối bé nhỏ đáng thương này. Xin kiếu từ cô nhé!

Tiến về phía cửa lầu đài, Công Nguyên bảo vợ:

- Anh sẽ yêu cầu mẹ anh bớt mời cô ấy lại đây. Anh chắc là em không có thiện cảm với con người tầm phào đó, cũng như anh vậy.
- Nhưng nếu mẹ anh muốn gặp cô ta thường xuyên thì sao?

Chàng cất tiếng cười:

- Nếu vậy thì thật là `một tình cảm vô tình nảy nở vì vài tháng trước đây mẹ anh đã không thể chịu nổi cô ta. Bà đã đột nhiên thay đổi chẳng?

Thiếu Lan đứng trước đài gương lớn liếc nhìn một lần chót chiếc áo nàng vừa mặc. Tối nay trong vùng có tổ chức ăn uống sau đó là dạ hội và một tác phẩm của Công Nguyên sẽ được trình diễn nhân dịp này. Cái vở hài kịch ngắn, có tính cách đạo đức và viết rất hay. Công Nguyên đã muốn Thiếu Lan cho ý kiến. Nàng đã trở thành một cộng sự viên đắc lực của chồng mặc dầu chồng nàng trước đây là một tiểu thuyết gia chỉ thích độc lập hoàn toàn.

Chiếc áo bằng lụa trắng có vân thủy ba và ánh bạc với những đườn'g xếp tuyệt đẹp chảy dài xuống chân nàng. Trên vai quàng ren, và chiếc vòng hạt trai lóng lánh thật hợp với cái cổ trắng như tuyết của nàng. Thiếu Lan không đeo một đồ trang sức nào trên mái tóc tuyệt vời mà mọi người đàn bà đều phải ao ước. Sự quý phái, giản dị của chiếc áo càng làm tăng sắc đẹp của nàng hơn bao giờ hết.

– Nàng thật như người trong mộng!

Thiếu Lan lơ đãng mỉm cười. Quay trở về phòng lấy chiếc quạt tay, nàng chợt nhìn thấy nụ hôn sáng nay chàng đã hái và nàng đặt trên bàn khi thay quần áo. Nàng cầm bông hoa lên ngắm một lúc lâu.

Chàng đã hái "cho nàng". Nếu chỉ nhìn bề ngoài, thì lúc nào chàng cũng chỉ nghĩ tới nàng, chàng chỉ tìm cơ hội làm vui lòng nàng, tránh cho nàng mọi suy tư. Và tất cả nơi chồng, những cử chỉ, những lời nói, ánh mắt cho thấy là nàng được yêu.

Sao nàng còn e sợ? Sao đột nhiên nàng lại nhớ đến lời than vãn đau thương của người thi sĩ?

Ánh mắt dịu dàng như say đắm nhìn tôi.

Nhưng hồn nàng? Sao dửng dưng lạnh lẽo?

Ai hiểu nổi những gì nàng đang nghĩ.

Hiểu làm chi cho tuyệt vọng dâng đầy.

Trên cõi đời, chẳng có được ai..

"Trên cõi đời chẳng có được ai!"

Nàng nghĩ chỉ có thượng đế mới biết rõ con người lạ lùng mà nàng chưa dám tin tưởng đó.

"Nếu chàng thành thật, xin ngài đừng để con giữ mãi sự hoài nghi này. Sáng nay, chàng đã tỏ ra thật tốt với con!"

Nàng đi lại chiếc bệ nhỏ trên có tượng Thánh Mẫu, khẽ đặt nụ hồng giữa đám hoa đựng trong một chiếc lọ bằng thủy tinh và thốt ra một lời cầu nguyện nhiệt thành từ trái tim đang rung động. Rồi nàng tiến về phòng Lâm Thúy, cô bé phai? nằm lại trong vài ngày vì cái ngã hôm nọ.

– Ô! Mẹ đẹp quá! Cô bé chấp tay kêu lên - Không ai xinh đẹp bằng mẹ yêu của con, phải không cô giáo?

– Chắc chắn là vậy! Cô giáo trẻ người Anh đáp thật vô tư, cô rất mến Thiếu Lan vì lúc nào nàng cũng thật tốt và khả ái đối với cô.

– Mẹ Ôi! Con muốn mẹ ngồi bên con thật lâu! Cô bé gái nũng nịu nói, cầm tay nàng rồi hôn.

– Không được đâu con ạ, mẹ phải đi ngay đây kéo bố đang chờ.

– Ô! Bố không trách mẹ đâu! Hôm nọ, bà nội đã nói với bác Yến Loan về mẹ là: "Nàng có thể bắt nó đợi hai tiếng đồng hồ mà sẽ không trách móc một lời!" Và bà nội có vẻ cáu giận! Tại sao vậy mẹ?

– Con không cần biết, và mẹ đã nói chỉ có những đứa bé hư mới nhắc lại những lời nói của người lớn mà thôi. Nào! Mẹ sẽ cùng con đọc kinh rồi mẹ phai? đi ngay đây.

Nàng cúi xuống giường đưa trẻ vì tối nay nó không thể quỳ gối như mọi khi, và quàng tay xuống dưới đầu gối nó. Lâm Thúy chấp tay, chậm rãi đọc kinh.

– Lạy Chúa! Hãy cho mẹ. Phương Nam của con được yên nghỉ trên trời! Hãy làm cho bố con biết Chúa và yêu Ngài! Đứa bé nói thêm sau khi đọc kinh xong.

Ngay lúc đó, nó chợt kêu lên:

– Bố kia!

Chiếc cửa khép hờ đã được mở rộng và Công Nguyên trong bộ dạ lễ bước vào.

– Em chậm trễ phải không? Thiếu Lan hỏi.

– Ô! Không đâu! Cô bé này ra sao?

– Khá rồi. Em mong cô bé sẽ hoàn toàn bình phục sau khi nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.

– Nhiều ngày nghỉ đấy, cô bé nghe rõ chưa? Thật là một hình phạt nặng nề.. Thôi, chào con và chúc con nhiều mộng đẹp với các vị thiên thần khả ái của con nhé.

Chàng cúi xuống giường và đưa trẻ đưa tay choàng cổ cha.

– Ô! Bố ơi! Con sẽ mơ thấy mẹ! Mẹ đẹp quá! Con chắc chắn các thiên thần cũng không đẹp hơn.

– Sự thật thốt ra từ miệng trẻ con, Thiếu Lan à, dù em không thích được khen tặng, nhưng em phải chấp nhận lời khen của con bé Lãm Thúy.

Chàng đưa mắt nhìn Thiếu Lan đầy trù mến. Nàng khẽ đỏ mặt và cúi xuống lấy chiếc áo choàng để trên ghế lúc vào phòng. Chàng giúp nàng mặc áo và sau khi hôn Lãm Thúy, cả hai ra đi.

Không ai nói câu nào từ nhà tới nơi dự tiệc. Thiếu Lan lơ mơ nhúc đầu. Mặc dù trong xe không còn cái hương thơm khó chịu khi xưa, Công Nguyên đã thay vào đó bằng một mùi thơm nhẹ nhàng và trong lành, mà Thiếu Lan ưa thích.

Nếu Thiếu Lan chỉ ham muốn những sự thỏa mãn thì tối hôm đó, nàng đã đạt tới đỉnh hạnh phúc. Ai ai cũng nhận nàng là người đẹp lý tưởng nhất. Và ai cũng biết, Công Nguyên đã muốn công bố điều này, nàng đã là cộng sự viên đắc lực của chồng trong cái kiệt tác nhỏ bé hay tuyệt được trình diễn hôm đó trên sân khấu của lâu đài La Voglerie.

Thật là một thành công vẻ vang cho nữ chủ nhân trẻ đẹp của toà lâu đài Arnelles. Nhưng nàng chẳng lộ vẻ gì say mê gì cả. Nàng đón nhận những lời khen nồng nhiệt, những lời ngưỡng mộ và chúc tụng của đám khách với vẻ khả ái giản dị và kín đáo sẵn có.

Bà mẹ chồng thâm gan tím mặt trước sự thành công của con dâu. Điều bà lo lắng từ lâu đã xảy ra. Nàng vừa làm lu mờ con người đã nắm giữ trong bao lâu cái quyền trượng của sự quý phái và sắc đẹp. Những chiếc áo lông lầy, những kỳ xảo điêu luyện để có vẻ trẻ trung, những ngọc ngà đeo trên người, đã trở thành vô ích. Những viên kim cương gia truyền danh tiếng mà chẳng bao giờ bà mẹ chồng nghĩ đến việc đem tặng con dâu, và Công Nguyên vì lòng tôn kính, đã không hỏi đến. Phải, những thứ ấy chẳng có ích gì cho bà bên cạnh cái cô Thiếu Lan kia cũng đeo những đồ trang sức vương giả, có một sắc đẹp không ai bì kịp, một sự khả ái tuyệt vời và hơn nữa, nàng lại được hưởng chung sự vẻ vang văn chương của chồng.

Nhưng nàng còn có một vật quý báu hơn, hiếm có hơn tất cả những ngọc ngà kim cương của bà, đó là tình yêu của Công Nguyên.

Tình thương của bà mẹ nông nổi và xem con như thần tượng, không thể chịu đựng được ý nghĩ này. Cho tới nay, bà tưởng sự lạnh lùng tôn kính mà con trai vẫn dành cho mình là điều cố hữu với tính tình của Công Nguyên. Nhưng giờ đây, bà biết Công Nguyên đã thay đổi. Bà biết Thiếu Lan sẽ được sung sướng bên chàng. Khách khứa tới khen bà về cô con dâu không ngừng. Trái tim tràn đầy thù hận, không chịu nổi nữa, bà vội lấy cớ trời nóng, rút lui vào một căn phòng khác nhỏ ít đèn dóm hơn, dành cho những người muốn nghỉ ngơi một chút.

Trong phòng không có ai. Nhưng bà vừa vào độ năm phút thì có tiếng áo sột soạt cho biết có kẻ muốn quấy rầy sự cô đơn của bà. Bà đỏ mặt vì cáu giận khi thấy Thiếu Lan và Bá Tước Duy Khiêm bước vào.

– A! Mẹ cũng ở đây à? Mẹ cũng đi tìm chỗ mát mẻ hơn ạ?. Cảm ơn Bá Tước nhé.. Ông để tôi ở đây được rồi. Tôi sẽ nghỉ ngơi một chút vì quả thật cơn nhức đầu tăng nhiều làm tôi khó chịu.

– Hay để tôi cho Công Nguyên biết? Bà có thể trở về Arnelles..

– Làm phiền chàng làm gì? Tôi có thể ngồi chờ nơi đây. Sự yên tĩnh và ít ánh sáng này có lẽ sẽ làm tôi khỏe khoắn hơn.

– Ô! Tôi chắc anh ấy cũng không muốn nấn ná lại đây lâu! Ông Bá Tước mỉm cười tinh quái đầy thân thiện, nói - Và tôi sẽ cho ông ta hay ngay vì bà có vẻ mệt mỏi quá.

– Đứng, không nên đâu Bá Tước à!

Nhưng không nghe nài, Bá Tước Duy Khiêm ra khỏi phòng khác.

Thiếu Lan lại gần cửa sổ và hé mở ra, để cho làn gió mát bên ngoài xoa dịu khuôn mặt nóng bỏng của nàng.

– Cô thật là vô ý! Cô muốn chết như mẹ của Lâm Thúy sao?

Nàng quay lại khi nghe thấy giọng nói thánh thót và mỉa mai. Mỹ Lệ đang đứng trên ngưỡng cửa phòng khách.

– Tôi không biết bà ta chết ra sao? Thiếu Lan lạnh lùng nói.

– A! Thật à?.

Mỹ Lệ tiến lại trước mặt nàng. Thiếu Lan nhìn thấy đôi mắt nàng đầy vẻ hăm dọa.

– Ô! Bà ta chết một cách thật tầm thường! Hôm đó có một cuộc vui ở toà đại sứ Tây Ban Nha. Bà đã nhảy rất nhiều, rồi thấy trong người nóng quá, bà đã vô ý đứng ngay gần một cánh cửa sổ mở rộng. Mãi nói chuyện, bà không để ý tới và không một ai quanh bà nhận thấy sự nguy hiểm đang trở tới cho bà.. Kể cả ông chồng đang đứng cách đó vài bước. Vài ngày sau, bà Phương Nam đáng thương hại kia chết vì chứng sùng phổi. Một cái chết thật bình thường, phải không cô?

– Phải, thật tầm thường cũng thật buồn vì người đàn bà đáng thương đó đã bỏ lại một đứa con thơ vô tội..

– .. Và cùng với một người bố xem nó không khác gì con chó cưng của ông ta.. Tôi xin cô đóng cái cửa sổ đó lại được không? Cái luồng gió nhỏ làm tôi rùng mình. Là vì tôi không muốn ra đi như Phương Nam! Dù sao có lẽ bà ta cũng không buồn phiền lắm khi chết đi! Sức khỏe của bà đã trở nên thật mỏng manh với bao sự lo nghĩ trong lòng từ ngày lấy chồng! Và bà ta chắc phải biết rõ sẽ không bao giờ có sự hoà hợp giữa tính tình của chàng và của bà.

– Lẽ dĩ nhiên, điều đó không thể có được. Bà mẹ chồng Thiếu Lan từ trước vẫn im lặng, đột ngột xen vào - Con Phương Nam đáng thương kia hoàn toàn không thể gọi được nơi chồng một tình yêu mà Công Nguyên có thể dành cho một người đàn bà khác, thông minh và tế nhị hơn.

– Cũng vì lẽ đó mà người ta đã dám đồn đãi cái câu chuyện ngu xuẩn, huyền hoặc..

Bà đang ngồi ghế, vội đứng phắt dậy:

– Mỹ Lệ, cô im đi! Đừng có nhắc lại cái câu chuyện ngồi lê đôi mách bỉ ổi đó!

Đôi môi Mỹ Lệ có cử chỉ đặc biệt của một con mèo đang sắp sửa xâu xé con mồi thoi thóp, đồng thời liếc nhìn Thiếu Lan đang quay mặt đi và ngẩng cao đầu, để chứng tỏ sự phản đối của nàng về chiều hướng câu chuyện.

– Quả thật là một lời đồn khôi hài! Không có ai tin nổi. Cô đã thấy rõ thế nào là đời sống rồi đó! Chỉ cần người ta biết sự bất hoà giữa Công Nguyên và Phương Nam để có ngay lời đồn là.. chỉ có ông ta mới thấy rõ vợ mình đang bị nguy hiểm vào buổi dạ vũ đó.

Thiếu Lan nghiêm mặt lại, vừa kiêu hãnh vừa lo lắng, nhìn người đàn bà góa kia.

– Thừa cô, tôi không hiểu vì sao cô lại kể lại trước mặt tôi những lời đồn đãi ấy?

– Phải, những lời đồn đãi thật tầm phào, không làm sút mẻ chút nào cái ngôi thần tượng của ông Công Nguyên.. Hình như hành vi đứng lạng càm và bình thản khi thấy một làn gió chắc chắn có thể chết người, vượt vẻ đôi vai nhóp nhép mồ hôi của một người đàn bà khả ái, không thể xếp vào thành phần những lỗi lầm không tha thứ được.

– Mỹ Lệ, im mồm đi! Bà lộn lộn hết lên.

– Phải, cô im đi! Thiếu Lan nói, giọng ra lệnh kiêu hãnh - Một sự tế nhị tối thiểu cũng đủ ngăn

cô đừng nhắc lại lời vu oan đó trước mặt mẹ và vợ của Công Nguyên.

Mỹ Lệ tím mặt lại, Thiếu Lan như thấy trong ánh mắt cô ta một sự thù hận điên cuồng khiến nàng rùng mình.

– Cô cũng không tin à? Đó là bốn phận của cô và tôi biết cô luôn luôn coi trọng bốn phận hơn cả. Cô thật là người đàn bà gương mẫu, đầy đủ mọi đức tính..

– Sao tối nay cô lại chịu khó khen tặng người khác nhiều vậy ha? Mỹ Lệ?

Công Nguyên nói. Chàng bước vào phòng khách với cái nhìn sâu sắc lần lượt đi từ nét mặt khó chịu của mẹ, sang khuôn mặt đỏ và kích động của Mỹ Lệ, và gương mặt xúc cảm của Thiếu Lan.

Bối rối vì sự xuất hiện đột ngột này, Mỹ Lệ lắp bắp vài câu, che dấu nét ngượng ngịu trong mắt.

Công Nguyên lại gần vợ và nói với một giọng đột nhiên trở nên rung cảm và thật trù ối:

– Duy Khiêm cho anh biết là em có vẻ mệt, bị nhức đầu à?

– Vâng nhiều lắm. Em cảm thấy rất khó chịu.

Nàng khẽ rùng mình.

– Vậy chúng ta về ngay thôi! Đáng lẽ em phải cho anh biết sớm hơn. Sự nóng bức trong các phòng khách này dễ làm cho những ai chưa quen bị nhức đầu.

– Em không muốn làm phiền anh.

– À! Anh đâu cần gì! Anh còn nhiều chuyện khác đáng lo hơn những cuộc vui này!

Chàng vội kiếu từ mẹ, gật đầu chào Mỹ Lệ và rời khỏi phòng khách với vợ.

Mỹ Lệ đưa chiếc khăn tay nhỏ có viền ren lên mồm, cắn mạnh:

– À! Chàng không cần gì cả! Cô ta khẽ lẩm bẩm, giọng khàn khàn - Chàng chẳng cần gì hết! Và chỉ thấy có mình nàng trên đời. Những kẻ khác chỉ ăn xin mảnh tim của chàng một cách vô vọng. Không có gì cho họ, không có gì cả.. Nan`g là tất cả đối với chàng, chàng chỉ có tình yêu độc nhất đó thôi.

Mẹ chồng Thiếu Lan cau mặt lại. Không đáp lời, bà quay đi và như đang mãi suy tư đau đớn, trong khi Mỹ Lệ bóp nát chiếc khăn trong tay.

Rời khỏi lâu đài, Công Nguyên ra lệnh cho tài xế đi nhanh về. Vừa vào trong xe, Thiếu Lan đã rơi vào trạng thái hôn mê. Nàng không nhận thấy ánh mắt lo lắng không rời nàng, theo dõi từng nét nhăn đau đớn trên gương mặt nhợt nhạt của nàng. Nàng chỉ có một cảm giác mơ hồ nhưng thật dịu dàng đang được bao quanh bởi một sự săn sóc ân cần, được một bàn tay chốc chốc lại cẩn thận kéo tấm chăn bị tốc độ xe hơi làm rơi xuống. Nàng ao ước được nghỉ ngơi trong sự lặng lẽ, nàng cảm thấy như vậy, cái vòng tròn đang xiết chặt vầng trán nàng, sự đau đớn nhức nhối trong đầu sẽ biến mất tức thì.

Về tới Arnelles, Công Nguyên dìu Thiếu Lan lên phòng, nơi người hầu phòng đang đứng đợi.

– Pha ngay một ly sữa thật nóng cho tôi. Công Nguyên ra lệnh - Còn em thì vào giường nằm ngay đi, Thiếu Lan. Chắc em hơi sốt, tay em nóng bỏng và mắt em sáng ngời. Tôi sẽ cho gọi bác sĩ Hiễn ngay.

– Anh đùa à? Em chỉ nhức đầu thôi mà! Chỉ cần một đêm nghỉ ngơi là sẽ khỏi hẳn.

Nàng cố mỉm cười, nhưng quá đau đớn, khiến nụ cười gần như mếu.

– Vậy em hãy tháo tóc ra ngay đi vì mái tóc này rất nặng trên vầng trán đang đau của em.

Chàng nắm lấy hai tay nàng, mắt nhìn nàng, vuốt ve trù ối. Và nàng chợt muốn tựa cái đầu đau đớn này vào vai chàng, nói cho chàng biết tất cả những gì làm nàng khổ tâm.. Và muốn được nghe những điều chàng cần nói.

Không! Tối nay không được vì nàng quá đau đớn, trí óc nàng kém minh mẫn. Nhưng ngày mai.. Mọi sự phải được sáng tỏ, nàng có linh cảm là giờ đây Công Nguyên muốn kể mọi chuyện với nàng.

Chàng cúi xuống hôn đôi tay bé nhỏ đang run rẩy trong tay mình một lúc lâu:

– Ngày mai nhé!

Nàng nhắc lại: "Ngày mai nhé", vừa chậm rãi rút tay lại. Và ánh mắt đang mờ đi vì đau đớn vụt sáng lên trước tia nhìn nóng bỏng của Công Nguyên.

Chương 7

Bên cửa sổ, trong phòng khách, Thiếu Lan ngồi lặng lẽ suy nghĩ, mắt nhìn về những hàng cây lá nâu vàng ở cuối vườn. Cơn đau đêm qua chỉ còn để lại một thoáng mệt mỏi. Khi gặp vợ sáng nay, Công Nguyên đã buộc nàng ở lại trong phòng dùng bữa để có thể nghỉ ngơi hoàn toàn. Người đàn ông tính tình sắt đá, mà theo mẹ chàng và Mỹ Lệ, thì chàng là người chồng đứng đắn đã bỏ mặc người vợ trước đau ốm một mình. Thế mà chàng đã ngồi bên Thiếu Lan suốt buổi. Chàng kể chuyện cho nàng tiêu khiển, ân cần sẵn đón những ý thích của nàng, và chính chàng chỉ bảo cho người đầu bếp làm một bữa ăn vừa nhẹ vừa bổ dưỡng cho nàng. Chàng không nhắc lại chuyện đêm qua, nhưng Thiếu Lan biết chắc là chàng đã đoán biết điều gì và sẽ hỏi nàng chuyện đó. Đó là quyền của chàng và nàng có bốn phận phải kể cho chàng nghe.

Những lời nói hiểm độc của Mỹ Lệ, sau cơn cảm xúc đầu tiên qua đi, đã không một mảy may nào ảnh hưởng tới nàng. Công Nguyên có thể có nhiều tính xấu quan trọng nhưng không bao giờ chàng phạm tội giết người. Những người đàn bà đó thật là khốn nạn mới dám nói với nàng như vậy về chàng.

Nhưng từ ít lâu nay, Thiếu Lan tự hỏi không biết tại sao lại có một người đàn bà khác cũng đã dùng những lời thâm hiểm tương tự để kể cho nàng nghe về những tật xấu và những lỗi lầm của Công Nguyên với người vợ trước, để làm gì?

Bây giờ nàng chờ chàng. Chàng bảo sẽ trở lại đây sau bữa ăn, sau khi làm tròn bốn phận cần thiết của ông chủ nhà. Một mối cảm xú vừa e ngại vừa dịu dàng len lén khiến tim Thiếu Lan rộn rã khi nghĩ đến cuộc gặp gỡ sắp tới.

Và rồi, chàng vào, vội vã như thể thấy thời gian quá chậm chạp..

– Cái ông bạn lắm chuyện đó đã giữ anh thật lâu ở phòng hút thuốc, làm anh sốt ruột quá. Anh muốn đến đây ngay để xem em đã khỏe chưa?

– Vâng, em đã hoàn toàn bình phục và có thể xuống nhà dùng bữa được. rồi anh à.

Chàng ngồi xuống chiếc ghế trường kỷ cạnh nàng, nắm tay nàng, nhìn nàng với ánh mắt thật dịu dàng sâu thẳm mà chàng đã dành cho nàng từ ít lâu nay.

– Không nên, em cần phải tĩnh dưỡng thêm. Cái nhịp sống chưa quen này làm em mệt mỏi và anh muốn em giữ gìn sức khỏe cho kỹ. Thế giới này không đáng kể cho em phải mệt mỏi vì nó. À! Anh báo cho em một tin mừng nhé. Sáng nay anh đã nói chuyện rất lâu với ba em, anh đã khuyên can và ông hứa với anh là sẽ không bao giờ sờ tới một cây bài nào nữa. Anh sẽ biết cách nhắc nhở cho ông lời hứa ấy đúng lúc và đúng chỗ. Và đồng thời anh đã xin được ông để cho Trọng Thức được đi theo thiên chức của nó một cách dễ dàng.

– Anh đã thành công! Trời ơi, thằng bé Thức của tôi sẽ sung sướng biết bao. Làm sao em có thể cảm ơn anh đây!

– Anh sẽ cho em biết, Thiếu Lan à. Chàng vừa nghiêm trang vừa dịu dàng nói - Tối qua thoát bước vào căn phòng mà em đang có mặt với mẹ anh và Mỹ Lệ, anh đã hiểu ngay khi thấy nét mặt em. Anh hiểu người ta vừa nói với em một điều gì thật quan trọng.. và bất lợi cho anh, có lẽ vậy. Điều mà anh muốn xin em là em hãy chứng tỏ một sự tin tưởng hoàn toàn vào anh bằng

cách cho anh biết là anh bị buộc tội gì? Và cho anh cái quyền tự biện minh.

– Vâng, chính em cũng có bốn phận phải cho anh biết. Lúc đó bà Mỹ Lệ vừa kể lại cho em những lời đồn đãi bi ối.. về cái chết của người vợ đầu tiên của anh.

Nàng hạ thấp giọng khi nói những chữ cuối cùng này.

– Và em nghĩ thế nào?

Công Nguyên hơi cúi người, nghiêm nghị và thẳng thắn, tuy hơi lo lắng nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đầy xúc động của Thiếu Lan.

– Ô! Em không bao giờ có thể tin nổi bà ta! Không bao giờ cả, anh ạ! Điều đó không bao giờ!

Nét mặt Công Nguyên rạng rỡ hẳn lên, chàng cúi thấp người xuống thêm nữa, môi chạm nhẹ vào vàng trán đẹp của nàng.

– Cám ơn em yêu quý! Chàng nhiệt thành nói - Anh có thể chịu đựng được tất cả chỉ trừ việc nhìn thấy em hiểu lầm, dù chỉ trong giây lát, nếu em nghĩ anh không phải là người đàn ông lương thiện. Nhưng hãy nói với anh một câu.. Chỉ một câu thôi! Thiếu Lan à, em có thể nói với anh là "Em yêu anh" không?

Trước sự trù mẫn vô biên trong ánh mắt cầu khẩn của chàng, những làn sương mù cuối cùng của sự nghi ngờ tan biến nốt. Dựa đầu vào vai chàng, nàng thì thầm:

– Em yêu anh, Công Nguyên ạ! Anh của em!

Họ ngồi như vậy rất lâu, say sưa trong hạnh phúc tuyệt vời. Niềm vui sâu xa và lặng lẽ len lén trong tim họ. Những nụ hôn của chàng còn có nghĩa gấp trăm nghìn lời nói, và lần đầu tiên, họ cảm thấy hai trái tim cùng đập chung một nhịp.

– Em chỉ mới cho anh đọc được đôi chút trong cặp mắt tuyệt vời này từ một vài ngày nay.

Chàng khẽ nói - Lúc trước anh không biết anh có hạnh phúc được em yêu chưa?

– Em yêu anh từ lâu rồi.. Có lẽ ngay từ buổi đầu. Nhưng.. À này anh yêu, hãy cho em biết vì sao trước kia anh lại cư xử như vậy với em? Sao anh lại nói những lời lạnh lùng đến thế với em? hôm cưới. Em biết hôm đó em có lỗi, làm chạm tự ái của anh. Nhưng nếu anh nghĩ đến sự trẻ người non dạ của em, đến sự thiếu kinh nghiệm của em..

– Phải, anh là kẻ có tội, kẻ duy nhất có tội, em ạ! Lúc đó lòng tự ái của anh bị thương tổn nặng nề, nó lồng lộn lên bóp nghẹt tình yêu. Lúc đó anh đã yêu em rồi, lẽ ra anh phải nói với em chuyện này ngay từ hôm ấy! Sau đó, chính sự kiêu hãnh đã xúi dục anh đối xử tệ với em trong nhữn ngày mới cưới. Không! Em đừng cãi! Anh đã thật tệ, bỏ rơi em trong cô đơn làm em đau khổ, chỉ vì cái tự ái đàn ông không chịu hạ mình xuống xin một lời giải thích và nói cho em biết là em đang được yêu. Bây giờ anh đã biết mình lầm lỗi và anh trở về bên em, quyết định chiếm đoạt cảm tình của em bằng cách cho em thấy là anh có một trái tim, mà có lẽ em cũng nghi ngờ phải không Thiếu Lan?

– Thú thật là em cũng đã nghi ngờ anh ạ!

– Anh nghĩ là em có quyền đó. Nhưng em ạ, anh có làm không khi nghĩ là còn có một điều gì khác nữa.. Rằng em đã được cho biết trước về anh?

Nàng đỏ mặt nhưng không tránh ánh mắt soi mói của chồng.

– Vâng, người ta đã khoác cho anh một cái áo đen, với hình ảnh của một sự ích kỷ tối đa, không có trái tim và cũng không muốn được em yêu thương. Họ nói anh là một kẻ ham mê vui chơi, sẵn sàng nhìn thấy nơi em một chủ đề nghiên cứu tâm lý đáng chú ý..

Vòng tay Công Nguyên xiết chặt nàng hơn, và nàng thấy lóe trong mắt chàng một tia sáng phấn nộ.

– Nhưng người ta dám nói với em như vậy à, Thiếu Lan đáng thương của anh. Bây giờ anh mới hiểu được sự e sợ, sự nghi ngờ của em đối với anh. Nhưng ai đã nói với em những lời thâm hiểm khốn nạn đó?

Thiếu Lan lại càng đỏ mặt hơn, khẽ nói:

– Anh à, em xin anh, đừng hỏi em điều đó, em không thể cho anh biết được đâu.

Đôi mắt Công Nguyên sáng rực, chàng khẽ nói:

– Không, anh không hỏi em nữa.. Anh biết là ai rồi.

Qua nét mặt, giọng nói của chàng, Thiếu Lan biết chàng đã đoán ra sự thật và sự phẫn nộ tràn ngập lòng chàng. Nàng hỏi, giọng cầu khẩn:

– Anh đừng nói gì cả, anh nhé. Ta nên quên và tha thứ. Em rất sẵn lòng vì bây giờ em đang sung sướng quá.

Chàng hôn lên sóng tóc mềm mại óng ả của nàng:

– Anh không tốt như em được, Thiếu Lan ạ! Quên và tha thứ điều đó! Không! Không!

– Anh nên làm vậy anh ạ!

– Có lẽ, với thời gian.. Nhưng bây giờ em đừng đòi hỏi nhiều quá nơi con người không hoàn toàn như anh, em nhé! Chàng nói, giọng dịu dàng và mỉm cười với đôi mắt to đầy trách móc - Anh hứa sẽ không nói gì hết, và anh chỉ có thể làm điều đó thôi, và có lẽ dù sao anh cũng vẫn phải giữ trọn đạo làm con, nhưng với Mỹ Lệ thì lại là chuyện khác..

– Kệ bà ấy đi anh.

– Không thể được. Khi thấy một con rắn độc đi trên đường đi, ta phải đập chết nó. Thiếu Lan, em đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Hãy cho anh biết bây giờ sự nghi ngờ của em đã biến mất chưa? Em có tin tưởng hoàn toàn nơi anh không?

– Anh yên tâm đi, anh yêu quý, em rất tin tưởng nơi anh vì từ ít' lâu nay anh đã cho em thấy tất cả lòng tốt, sự ngay thẳng của trái tim anh.. và vì em cảm thấy chắc chắn anh thật tình yêu em. Em khổ sở biết bao vì phải nghi ngờ anh! Nhưng anh quả là một sự bí mật to tát thật đ'ang lo ngại cho một con bé ngu dốt và non nớt đáng thương như em.

Chàng ngăn nàng lại với một tiếng cười cảm động.

– Anh là một bí mật đối với tất cả mọi người ngay cả với bố mẹ và những người thân thích. Nhưng em, tình yêu đầu tiên và duy nhất của anh, anh muốn em biết rõ anh với những tính xấu và tính tốt. Vì dù sao anh hy vọng mình cũng có một vài đức tính, mặc dầu tất cả những xấu xa người ta đã gán cho anh.

Và chàng kể về mình, một cách giản dị và thành thật. Chàng cho nàng thấy từ một đứa trẻ có trái tim nhiệt thành và khả ái dễ thương, một ông hoàng nhỏ được mọi người yêu quý, người thanh niên ham vui và bắt đầu hoài nghi vì thấy rõ tất cả những sự nhu nhược của con người. Chàng chế diễu không chút thương hại. Cái chiều hướng đó càng bành trướng khi trở thành đàn ông. Chàng được mọi người trong giới thượng lưu coi như thần tượng.

Sự giáo dục tín ngưỡng rất giả tạo mà chàng nhận trong thời thơ ấu bị quên đi nhanh chóng. Tuy nhiên, một vết tích vẫn còn sót lại trong tâm hồn có bản năng rất quý phái và rất nghĩa hiệp, đó là lòng tự ái đàn ông hãnh diện về sức mạnh tinh thần của mình, mà chàng đã thoát khỏi những sự nhu nhược và lỗi lầm mà bao kẻ khác mắc phải. Nhưng với sự hoài nghi quá đáng, rốt cuộc trái tim chàng đã trở nên cứng rắn và chàng đã dành cho trí óc một địa vị quan trọng. Sự kiêu ngạo càng phát triển trong lòng chàng, vì những sự nịnh hót chung quanh, vì biết rõ sự ưu thắng của mình, về tinh thần và trí óc'. Và bằng một sự mâu thuẫn mà chàng

không bao giờ tìm cách giải thích, cái người đàn ông luôn chế diễu và khinh bỉ người đòi lại không ngừng sống trong khung cảnh tiệc tùng xa hoa, và luôn nở nụ cười thích thú nghe những lời xiểm mịnh tôn sùng.

Những sự mâu thuẫn nơi chàng lúc' ào cũng thật quý dị. Đó là vì chàng chưa hề nhận được một nền giáo dục tinh thần đúng đắn. Bố chàng chết khi còn trẻ, mẹ chàng lúc đầu chỉ thấy được nơi chàng một đứa trẻ xinh xắn làm thỏa mãn tự ái bà. Sau này bà đã khâm phục người thanh niên có ý chí và sự thông minh vượt bậc đó. Ngay từ khi bé, chàng đã đoán là mẹ nhẹ dạ và ích kỷ. Chàng vẫn còn nhớ, một tối kia, khi cô chi. Yến Loan đang bị sốt mê man, đưa bàn tay bé xíu nóng bỏng nắm lấy chiếc áo lụa quý của bà khi bà đến thăm con gái trước khi đi dự tiệc. Bà đã đẩy mạnh Yến Loan ra và thét lên: "Con bé này thật không chịu nổi! Cô phải coi chừng những cử chỉ của nó chứ! Nếu cô thấy cần bác sĩ thì mời ông ta lại. Nhưng chắc chắn là cô chỉ lo sợ vu vơ".

Không, không bao giờ chàng quên được cảnh tượng đó, nó đã ~in sâu vào cái trí óc' trẻ thơ hay quan sát của chàng. Và dù chàng được độc hưởng tất cả tình mẫu tử mà trái tim bà có thể cảm thấy chàng không thể nào dành một cái gì khác hơn sự lạnh lùng kính trọng cho người mẹ đã không ý thức được những bốn phận của mình.

– Bây giờ, anh hãy kể cho em nghe về cuộc hôn nhân đầu tiên của anh đi!

– Anh nghi ngờ anh đã đi lầm đường. Cũng như bao cuộc hôn nhân khác, nhất là trong cái thế giới này, một cuộc hôn nhân thích nghi rất kh' thấy. Anh lúc đó hai mươi hai tuổi, Phương Nam mười bảy. Địa vị quý phái của cả hai bằng nhau. Nàng là người đàn bà biết xã giao, biết ăn mặc và tiếp đón khách khứa. Quen nàng từ khi còn thơ ấu, anh biết nàng nhẹ dạ, thông minh trung bình, nhưng dịu dàng dễ bảo. Vào thời kỳ đó, anh quan niệm tình yêu như một sự vương bận vô ích trong cuộc đời. Anh chỉ thay đổi quan niệm này từ khi gặp em. Trước kia, anh thấy cuộc hôn nhân đó tạm được. Phương Nam trở thành vợ của anh. Nhưng điều kỳ lạ là người đàn bà trẻ trở thành trẻ con hơn tầm phào hơn là khi còn là con gái. Và anh hứng chịu suốt một chuỗi ngày dài những sự bội lộ tình cảm rườm rà. Không phải là anh muốn chối cãi lỗi lầm của anh. Anh đã thiếu kiên nhẫn, thiếu rộng lượng với một người đàn bà nông nổi đáng thương nhưng yêu anh thật tình. Nhưng những cảnh đó làm anh cáu giận và dần dần anh đâm ra có ác cảm với nàng. Cả hai đều đã lầm khi lấy nhau. Nàng đã ~chịu đau khổ nhiều hơn anh vì nàng yêu. Nhưng trước khi chết, nàng chợt hiểu chính nàng là người đã hãm hại và đ'anh mất cuộc đời mình. Trong cơn mê sáng cuối cùng, nàng đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần: "Em đã lầm, em đã lầm!" .

Họ im lặng một lúc. Giữa hai người thoáng qua hình bóng của người đàn bà trẻ có trí óc' tầm phào, nhưng có trái tim nhiệt thành, chết đi mà không hiểu phải làm gì để chiếm được trái tim của Công Nguyên.

– Thiếu Lan, hãy tha lỗi cho anh đã kể em nghe câu chuyện này, mà đáng lý ra không nên nói! Chàng dịu dàng nói - Nhưng anh phải nói rõ hết để phòng trường hợp có người nào kể lại cho em sai đi. Anh đã lầm lỗi, nàng cũng vậy. Chỉ có Chúa mới có thể xét đoán trách nhiệm của ai. Bây giờ nói chuyện về em đi, Thiếu Lan. Em có biết anh đã cảm xúc nhiều khi nhìn thấy em lần đầu tiên ở Hauts Sapins không?

– Ô! Anh, vậy mà anh có vẻ thật lạnh lùng.. Và ngay cả sau đó trong thời kỳ đính hôn..

– Em yêu, anh xin lỗi em về sự kiêu ngạo ngu xuẩn của anh đã khiến anh phần nộ khi nghĩ đến ảnh hưởng củ em sẽ chi phối anh, một khi anh cho con tim mình tự do. Thiếu Lan ơi, em thật

thông minh, em có một tâm hồn tuyệt vời! Sắc đẹp của em sẽ không chiến thắng anh hoàn toàn, nếu nó không được một trí thông minh hỗ trợ coi nào, em đừng đổ mặt chứ! Em phải cho phép chồng em nói lên sự thật. Và em cũng phải dạy chồng bắc chước mình một chút để trở nên tốt đẹp hơn, nàng tiên bé nhỏ của anh hỡi!

– Điều đó thật là dễ với một trái tim như anh! Anh làm em sung sướng quá, anh yêu quý!

– Anh không muốn chậm trễ thêm chút nào. Em đã chịu đựng bao lo âu và buồn khổ từ khi còn ở nhà em, sau đó ở đây. Anh muốn em được sung sướng hoàn toàn. Trước nhất, chính em sẽ tổ chức lại cuộc sống tùy theo ý em.

– Anh có cho phép em làm nó bớt náo nhiệt đi không?

– Anh xin nhắc lại là túy e hết. Anh chỉ cần có em bên anh, còn mọi sự đều không đáng gì. Em không hợp với cuộc sống thời lưu, Thiếu Lan à. Anh đã đem em ra thử thách để xem cái kho tàng của anh có thật bằng vàng khối không và anh thấy em vẫn không thay đổi trước những cám dỗ của sự xa hoa, sự chưng diện, sự hãnh diện mà địa vị của em dành cho em. Anh đã thấy em đứng vững trước những thú vui, những khoái lạc làm ham mê bao nhiêu đàn bà khác, và không hề để ý đến sự ngưỡng mộ mà em là c'ai đích. Thiếu Lan ơi! Em sẽ phải thật kiên nhẫn để làm cho anh trở nên xứng đáng với em!

Họ tâm tình một lúc lâu. Đến giờ dùng trà, Thiếu Lan đứng dậy đi thay quần áo để xuống tiếp khách.

– Anh muốn em mặc áo nào, chủ nhân yêu quý của em?

Nàng mỉm cười tinh quái và trêu mếu hỏi chồng, chàng cúi xuống, hôn phớt lên hàng mi nàng:

– Hãy mặc áo trắng, Hoàng Hậu yêu quý của anh. Em hợp màu đỏ hơn hết. Em quả là con thiên nga trắng nhất trong cái phòng khách trắng.

Chương 8

Trong suốt một giờ liền, Mỹ Lệ cố tính toán lại sổ sách chi tiêu, nhưng dù xoay sở cách nào, nàng cũng đụng phải một sự thật đáng ngại. Những món nợ chồng chất, đất đai nhà cửa bị cầm cố, và trên bàn làm việc của nàng có .

cả một chồng thư của các chủ nợ đáng sợ hối thúc nàng trả nợ.

Cái gia tài chồng nàng để lại sau khi chết chỉ đủ dùng cho một người đàn bà tần tiện giản dị.

Nhưng nàng vì muốn tiếp tục cuộc sống ăn chơi trướng giả, muốn mặc những .

chiếc áo sang trọng của những nhà may đắt tiền danh tiếng nên chỉ ít lâu sau, nàng đã phải đi vay mượn thêm mới đủ sống. Vì vậy nàng nợ rất nhiều, nợ bạn bè, nhất là Yến Loan, những món tiền khá lớn. Dạo sau này, nàng đã dám .

đến hỏi vay cả bà mẹ của Công Nguyên vì thấy bà ta tỏ ra có .

thiện cảm với nàng hơn trước. Nhưng giờ đây, những mưu mẹo .

đó đã hết, Mỹ Lệ đã đi tới sự bại sản nhục nhã. Và sau đó là sự bần cùng khiến tất cả những nơi quen thuộc danh giá đều bỏ rơi nàng.

Nàng vật mình xuống ghế, trong một cử chỉ thảm hại. Tất cả đều sụp đổ quanh nàng. Sau cái chết của Nam Tước Dương Thiện, nàng chỉ sống với hi vọng một ngày kia sẽ chiếm .

được trái tim của Công Nguyên. Cuộc hôn nhân thứ hai của vi. Hầu Tước trẻ tuổi đẹp trai này làm nàng thất vọng, vì từ nay cuộc sống của nàng sẽ chẳng còn có chủ đích nữa. Rồi sau đó, nhìn thấy tình yêu nồng nàn tha thiết mà Công .

Nguyên dành cho vợ, nàng đâm ra thù hận rồi đem lòng muốn ám .

hại Thiếu Lan. Người đàn bà đã làm nàng đau khổ vô vàn.

Đó là lý do của những lời bóng gió thâm hiểm đêm qua, hay những cuộc theo đuổi, những điệu bộ khiêu gợi dành cho Công Nguyên. Nàng biết vấn đề làm dáng đã từ lâu .

không có kết quả gì đối với chàng. Nhưng ít ra có thể làm .

Thiếu Lan lo lắng buồn bã.

Bây giờ, nàng biết mọi cố gắng của mình đều đã vô ích, vì Công Nguyên quá hiểu thâm ý của nàng nên chàng đã tỏ ra hết sức che chở và bảo vệ người vợ trẻ. Điều này .

làm nàng thêm phần nộ, nàng thù hận Thiếu Lan đến tột độ.

Nàng bấm chuông gọi người bồi phòng mang mũ áo lại rồi vô .

tình thả bộ về phía rừng Vrinieres.

Tự nhiên nàng muốn được yên tĩnh nên không đi theo con đường chính xuyên rừng mà rẽ vào một lối nhỏ song song với đường cái.

Chân bước không đều, đầu óc vẫn bị ám ảnh bởi những chuyện buồn nản, nàng dừng dừng trước vẻ đẹp của buổi sáng đầu thu, trước cái mát tuyệt diệu của làn gió hiu hiu .

thối, trước sự quyến rũ của những cành lá khẽ rung trên đầu .

hoặc đang trải dài dưới chân nàng.

Bỗng nàng khựng người lại, mắt nhìn đăm đăm. Trước mắt nàng, trên lối đi êm ả, một cặp trai gái nổi bật giữa đám đông. Người đàn ông hơi cúi thân hình mềm mại xuống say sưa thì thầm với người đàn bà xinh đẹp đang dựa vào cánh tay chồng với sự tin tưởng hoàn toàn của một

người .

vợ biết mình được yêu.

Mắt họ đầy vẻ yêu thương trù mến vô vàn. Nét mặt của Công Nguyên không một mảy may gì giống ngày thường đến nỗi Mỹ Lệ tưởng nhìn thấy nơi chàng một người đàn ông khác.

Nàng tựa mình vào thân cây, nhắm nghiền mắt lại. Sự đau đớn tàn khốc đang xâu xé lòng nàng, làm nàng như cứng người lại.

Khi mở mắt ra, nàng thấy họ dừng lại giữa lối đi. Giọng nói trong trẻo của Thiếu Lan vang lên:

– Anh yêu à, sao chiếc cà vạt của anh lại lệch hẳn đi vậy?

Chàng cất tiếng cười vui vẻ, giọng chàng ấm áp đầy âu yếm:

– Vì anh biết em đang chờ và sợ trễ buổi lễ Mi Sa của em, nên anh quá vội.

– Để em thắt lại cho anh, để thế này không chừng anh sẽ mất cái tiếng tăm quý phái của anh đó, anh yêu ạ!

– Ấy.. Vậy mà có thể những kẻ họ đòi trưởng giả lại tưởng đây là một sự cầu thả khả ái cố tình và họ sẽ lại vội bắt chước ngay đấy.. Xong chưa? Cảm ơn em. Em khéo tay quá!

Chàng cầm tay vợ, âu yếm hôn thật lâu, rồi cả hai lại tiếp tục đi nốt con đường trải đầy lá khô, trong làn ánh sáng mờ nhạt dịu dàng của mùa thu.

Mỹ Lệ mắt nhắm lệ nhìn họ, trái tim như nghẹn lại. Họ vẫn tiếp tục đi, say sưa trong hạnh phúc tuyệt vời.. và nàng chỉ còn là một bóng mờ, ngày mai sẽ bị mọi người bỏ rơi quên lãng.

Run lên vì tuyệt vọng và cău giận, nàng bước đi cùng khắp khu rừng cho đến khi tàn sức, tay chân rời rã, nàng mới lết về nhà. Vừa về tới nhà thì người đầy tớ trình với nàng là có Công Nguyên tới.

Nàng giật mình kinh ngạc. Công Nguyên chưa bao giờ đến thăm nàng ngoài những buổi dạ tiệc. Phải có 'một lý do quan trọng nào khiến chàng tới đây.. Nàng chợt lo ngại, có lẽ vợ chàng đã kể lại chuyện mình nói và giờ đây chàng đến để trách móc mình. Nàng khẽ rùng mình sợ hãi khi nghĩ đến .

lúc' phải đối địch với sự phẫn nộ chính đáng của người đàn ông có tiếng là tàn nhẫn.

Nàng đứng một lúc lâu, tay để trên cái nắm cửa. Cuối cùng, nàng đành mở ra và từ từ tiến vào giữa phòng khách.

Công Nguyên đang đứng trước cửa sổ. Chàng quay người lại, cặp mắt âm u, cái nhìn nghiêm nghị cứng rắn làm nàng e sợ.

– Tôi có chuyện muốn nói với cô.

Chàng lạnh lùng nói. Mỹ Lệ lắp bắp:

– Vâng, vâng.. lúc nào em cũng sẵn sàng nghe anh. Mời anh ngồi chơi:

Công Nguyên làm một cử chỉ từ chối:

– Thôi thôi, vài câu đủ rồi, hơn nữa chắc cô cũng đoán biết mục đích tôi tới đây.

– Dạ không..

– Cô đừng giả vờ với tôi, vô ích. Cô thừa hiểu là tôi đã biết nguyên nhân nào làm vợ tôi xúc động đau đớn đêm qua nơi phòng khách, cũng như tôi đã thấy vẻ mặt đầy độc ác của cô, và vẻ ngượng ngịu của mẹ tôi. Thiếu Lan đã kể hết cho tôi, vì vậy tôi yêu cầu cô đừng bao giờ đặt . chân đến nhà tôi nữa.

Gương mặt Mỹ Lệ đang tím xạm chợt trắng nhợt đi. Nàng tròn tròn mắt nhìn Công Nguyên như không hiểu gì hết.

– Anh.. Anh nữ cấm cửa tôi à? Nàng nói giọng khàn đi vì xúc động.

– Tôi chỉ làm một việc cần thiết để bảo vệ hạnh phúc của vợ chồng tôi. Những âm mưu thâm hiểm của cô đã buộc tôi phải có quyết định đó.

Chàng tiến một bước về phía cửa, nhưng nàng chạy tới, nắm lấy tay chàng:

– Công Nguyên, không thể được. Anh không nên cắt đứt tình bạn thân thiết từ bao năm qua, tôi biết là tôi có lỗi, tôi đã xấu xa.. Nhưng chắc anh hiểu vì sao tôi làm thế chứ?

Tay nàng run rẩy, ánh mắt biểu lộ một sự nhẫn nhục van xin và say đắm mơ màng. Công Nguyên gạt phắt tay nàng ra bằng một cử chỉ khó chịu.

– Tôi không cần biết. Tôi chỉ nhớ cái hành động tệ hại của cô có thể gây đau đớn cho vợ tôi nếu nàng không hoàn toàn tin tưởng nơi tôi. Nàng tha thứ cho cô nhưng tôi thì không. Cô có kéo lại cái tình bạn xưa cũ, mà riêng tôi .

thấy chẳng đáng gì, cũng không làm tôi thay đổi quyết định .

được.

Chàng ra về sau một tiếng chào lạnh lùng cộc lốc.. Mỹ Lệ đứng chết lặng giữa phòng khách. hai má nóng như lửa, nàng tưởng như cái nhìn kiêu căng khinh bỉ ấy vẫn còn vương vất đâu đây.

Công Nguyên theo một lối tắt dẫn đến một cánh cửa nhỏ vào công viên, chàng tiến về khu vườn định đến thăm nhà kính. Hành động vừa rồi vẫn còn gây cho chàng một cảm giác bức bối khó chịu. Đó là chàng đã nhần nhịn lắm nếu so .

với sự Oán hận của chàng đối với người đàn bà đã khiến .

vợ chàng đau khổ.

Đến gần nhà kính, chàng dừng đầu với mẹ từ trong đi ra, .

tay cầm vài bông hoa. Các nếp nhăn cau có trên vầng trán bà biến đi khi trông thấy Công Nguyên.

– Sáng nay con không cưỡi ngựa đi chơi à?

– Dạ không, con đi bộ. Rừng Vrinieres đẹp quá trong làn không .

khí mát mẻ này. Mẹ vừa đến đây chọn hoa ạ?

– Phải.. Nhưng mẹ muốn tìm một bông tôn khô hồng mà chẳng còn bông nào cả. Lão gác vườn cho mẹ biết là sáng nay Thiếu Lan đã ra lệnh hái đem vào nhà. Điều này làm mẹ ngạc nhiên vì mẹ biết là con không thích thế.

Bà cố nói bằng một giọng thản nhiên nhưng nét mặt lộ ve?

cáu kỉnh hờn giận.

Công Nguyên thản nhiên đáp:

– Vâng, ngày mai có buổi lễ lớn ở nhà thờ. Bây giờ Thiếu Lan được hoàn toàn hành động theo ý nàng, và nàng tỏ ra hiểu biết hơn con cách sử dụng cho hợp lý những bông hoa này. Nếu mẹ thật tình muốn có những bông tôn khô đó, me.

chỉ việc đến hỏi nàng, chắc nàng chưa mang đi đâu.

– Thôi, cảm ơn, mẹ không cần.

Bà tiến về toà lâu đài, Công Nguyên đi theo sau:

– Con có một câu chuyện nhỏ cần thưa với me. Chàng lạnh lùng tiếp - Chắc mẹ đã nghe những lời bóng gió khốn nạn của Mỹ Lệ đem qua với vợ con, nên mẹ đừng ngạc nhiên vì con đã yêu cầu cô ấy đừng bao giờ đặt chân đến đây .

nữa.

Bà phác một cử chỉ kinh ngạc:

– Con nữ làm vậy sao?. Con nữ lòng nào đối xử như vậy với Mỹ Lệ, một người bạn thân thiết lâu

ngày?

– Con còn có thể làm vậy với cả chính chị con nếu chị ấy định tìm cách bôi nhọ con trước mặt Thiếu Lan. Chàng cứng rắn nói - Và con muốn cho mọi người biết là tất cả những thủ đoạn âm mưu chia rẽ chúng con, dù hoàn toàn vô ích, cũng không bao giờ được con chấp nhận.

Hai tay bà run lên, mặt bà xạm lại:

– Con! Bộ con tưởng là có người muốn phá hoại hạnh phúc của vợ chồng con à? Bà cố lấy giọng nửa đùa nửa thật - Mẹ không chối là Mỹ Lệ, vì quá yêu con, đã đi hơi quá xa, nhưng Thiếu Lan tỏ ra rất thông minh và hiểu con, nàng đâu có coi trọng những lời đồn đãi đó mà con phải e ngại?

– Vâng! Bây giờ nàng đã hiểu con, nhưng còn hôm đám cưới thì không.

Tia nhìn lạnh lùng của ông con trai làm bà lúng túng, bà hiểu là Công Nguyên đã biết tất cả.

– Con muốn nói gì? Bà lẩm bẩm.- Thừa mẹ, chắc mẹ cũng rõ là không nên đi sâu vào chuyện này vì lòng kính trọng quý mến của con đối với mẹ. Con chỉ cho mẹ biết là Thiếu Lan không tố cáo kẻ đã kể cho nàng biết trước về chồng mình, mà chính con đã đoán ra, vì con .

đã linh cảm thấy tình cảm của mẹ đối với vợ con. Nếu nhờ nàng, một ngày kia con hoàn toàn hơn, con sẽ cố quên đi. Nhưng cho tới ngày đó, con sẽ nhớ mãi mãi là mẹ mình đã nhẫn tâm tìm cách làm con xa vợ, vì nàng chỉ có một tội là .

quá đẹp, quá tốt, quá thích hợp để biến con thành một người đàn ông sung sướng.

– Công Nguyên! Bà ghen ngào lấp bắp.

– Hết rồi mẹ ạ! Công Nguyên vẫn nói giọng lạnh lùng - Con không thể nói nhiều hơn nữa. Lúc nào nơi đây cũng vẫn là nhà của mẹ, miễn mẹ hiểu là tất cả những âm mưu quanh Thiếu Lan phải được chấm dứt.

Cúi đầu chào mẹ, chàng quay về phía nhà kính.

Bà Hầu Tước nặng nề cất bước, những lời nói của con trai vẫn như rào rào quanh bà. Dưới vẻ thẳng thắn của con, bà cảm thấy dường như âm ỉ một sự khinh bỉ. Bà chột đau .

đón, đau đón vì tủi nhục, vì căm hờn Thiếu Lan, vì ý nghĩ từ nay trái tim con bà đã hoàn toàn khép kín với bà.

Từ ít lâu nay bà đã nhận thấy sự lạnh lùng của Công Nguyên .

ngày một tăng thêm. Và nhất là tối qua.. Bà đã linh cảm là có một sự gì xảy ra, ngay từ khi thấy hia người bước vào phòng khách dùng trà với nét mặt rạng rỡ vui vẻ. Chính Quận Công Đức Hoà đã phải mỉm cười nhận xét: "Tôi tin rằng hai người trẻ này càng lấy nhau lâu càng như sống trong tuần trăng mật".

Điều này thật đúng. Tất cả những gì bà đã làm do sự lo .

ngại ghen ghét đã chỉ đưa đến sự đắc thắng của Thiếu Lan mà bà thù hận.

Bà chột vội vã lẫn mình vào một con ngõ vì thoáng thấy người con gái bà thù ghét đi tới từ đằng xa, nắm tay bé Lãm Thúy và vui vẻ nói chuyện với cậu em trai Trọng Thức, Benaki leo đèo theo sau. Trong giây phút này, bà cảm thấy không thể

chịu đựng được nếu phải đối diện với Thiếu Lan, phải nhìn thấy tia sáng rực rỡ trong đôi mắt tuyệt vời đã mê hoặc được Công Nguyên. Và bà bước đi, lòng tê tái, tai còn nghe vang lên tiếng cười vui tươi của người đàn bà trẻ. Từng tiếng nói như những nhát dao đâm nát lòng bà.

– Lát nữa mẹ hứa sẽ xin bố cho, bé Thúy a.

Phải rồi, nàng có thể xin chàng tất cả mọi điều. Lần này, .

Công Nguyên đã tìm thấy nơi người đàn bà trẻ này một con người mạnh hơn chàng, khiến lòng

kiêu ngạo của chàng phải đầu hàng, ý chí sắt đá của chàng phải nhường chỗ. Vào dịp Giáng Sinh, sau một thời gian lưu lại Ba Lê, Công Nguyên cùng vợ đưa bé Lãm Thúy đi Jura.

Hauts Sapins, trước kia nhìn Thiếu Lan ra đi, lòng trĩu nặng lo âu, nay thấy nàng trở về như một người vợ sung sướng nhất trên đời. Bà vú Chín đã quá đỗi ngạc nhiên trước kết quả không ngờ của cuộc hôn nhân mà bà thấy toàn điềm xấu đó.

Người chồng gương mẫu, người anh rể khả ái và dễ thương kia có đúng là vị hôn phu mặt lạnh lùng đã mang Thiếu Lan đi khỏi Hauts Sapins ngày trước không?

"Vậy mà tuyết đã rơi trong ngày cưới". Bà tở già lẩm bẩm, nhìn theo hai người trẻ tuổi, đang tay trong tay, mắt trong mắt, dìu nhau đi quanh vườn.

Chắc chắn vú không phải là kẻ ngạc nhiên duy nhất. Dần dần dưới ảnh hưởng êm ả của người vợ có tâm hồn khả ái, thật cao thượng và rất ngoan đạo đó, Công Nguyên đã trở thành một con người khác. Giới thượng lưu quý phái ngạc nhiên thấy chàng lưu tâm tới những công tác xã hội và tôn giáo. Sự thông minh vượt bậc, sự khả ái quyến rũ đã khiến chàng trở thành thần tượng của thế giới, nay lại giúp chàng chinh phục thêm những kẻ nghèo khó ở đời. Họ xiêu lòng nhanh chóng trước những cử chỉ trang nghiêm và lòng rộng lượng của vị lãnh chúa uy quyền lúc nào cũng nhã nhặn và thân mật với họ. Kín đáo và không nản lòng trước những thất bại và bạc bẽo, Thiếu Lan cùng chàng gia tăng những công tác từ thiện. Họ là hình ảnh của một gia đình gương mẫu, và Thiếu Lan được các bà mẹ mang ra làm gương để dạy dỗ con gái mình. Tuy say sưa trong bốn phận của người vợ hiền, nàng vẫn làm tròn công tác xã giao cần thiết một cách khả ái nhưng không say mê.

– Úi chào! Tất cả những thứ đó sẽ không lâu dài đâu! Một người đã nói thế vì ganh ghét cái hạnh phúc êm ả an vui của cặp vợ chồng đẹp người đẹp nết này", "Hoa nào rồi cũng tàn, hồng nào rồi cũng rụng..".

Một buổi chiều, tại biệt thự của Công Nguyên, Quận Công Đức Hoà đã kể lại cho cháu nghe những lời dèm pha đến tai ông. Trong căn phòng khách xinh xắn giản dị, Thiếu Lan vừa khẽ ru con ngủ vừa âu yếm nhìn chồng. Sự ra đời của cậu cu tí hon đã đưa Công Nguyên đến tuyệt đỉnh hạnh phúc. Ngồi cạnh vợ, một tay đặt lên đầu Lãm Thúy, đang nép sát vào lòng chàng, Công Nguyên say sưa ngắm cậu con trai cưng của mình.

Khi thấy những lời nói của vi. Quận Công già, chàng ngược nhìn Thiếu Lan, hai vợ chồng trao đổi một nụ cười trêu mếu, tin tưởng, một ánh mắt tràn ngập thương yêu. Rồi quay sang ông Đức Hoà, chàng vui vẻ nói:

– Hãy cho phép cháu trả lời ông bằng cái ý tưởng duy nhất và tuyệt đẹp của Văn sĩ Swetchine: "Những bông hồng nhân loại mãi mãi không bao giờ tàn phai".

- Hết -

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>